

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

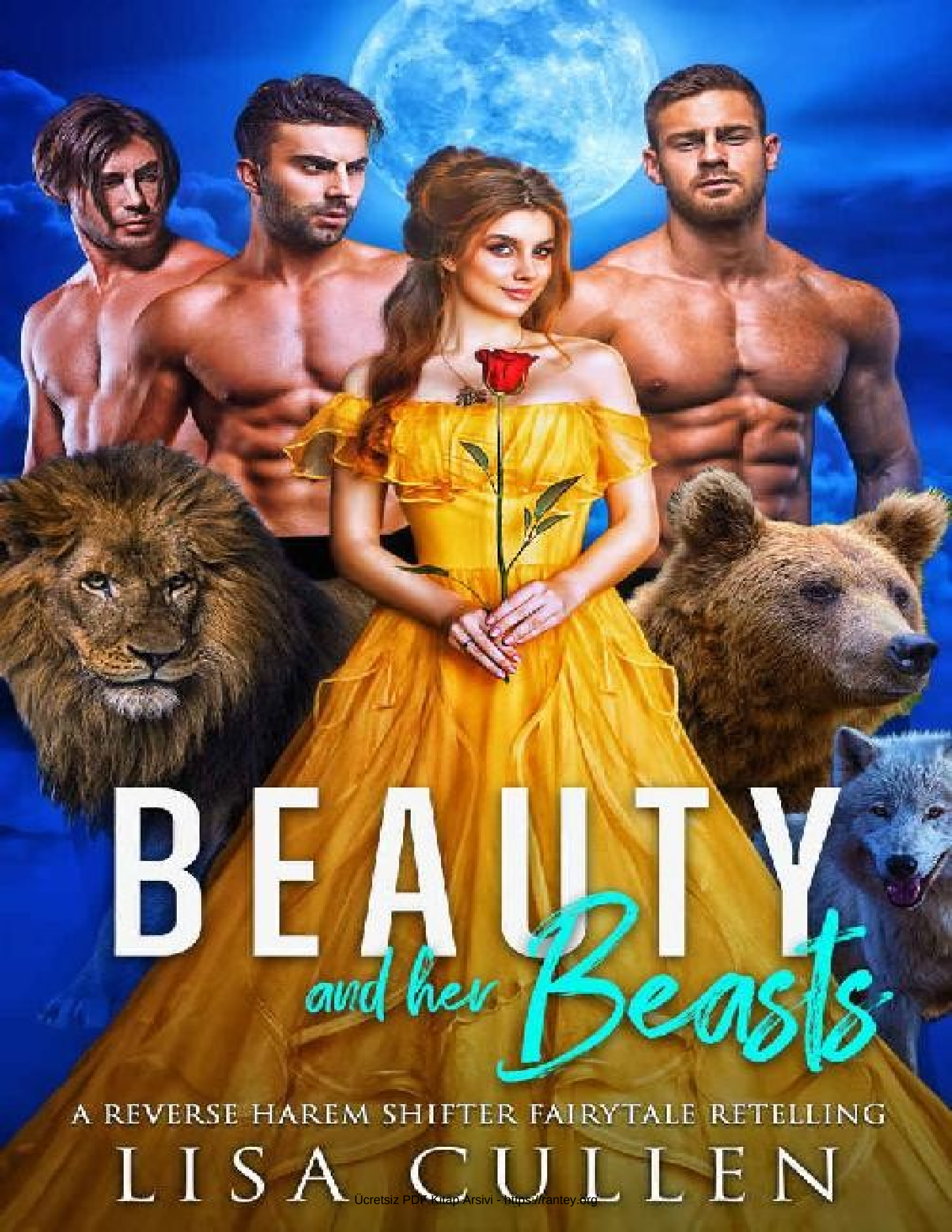
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTY *and her Beasts*

A REVERSE HAREM SHIFTER FAIRYTALE RETELLING

LISA CULLEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÜZELLİK VE ONUN HAYVANLARI

TERS HAREM SHIFTER PERİ MASALI YENİDEN ANLATIMI

LISA CULLEN

İÇİNDEKİLER

Lisa Cullen'in Diğer Kitapları

Açıklama

Önsöz

1. Allana
2. Gunnar
3. Allana
4. Declan
5. Allana
6. Kral
7. Allana
8. Gunnar
9. Allana
10. Declan
11. Allana
12. Kral
13. Allana
14. Gunnar
15. Allana
16. Declan
17. Allana
18. Kral
19. Allana
20. Gunnar
21. Allana
22. Declan
23. Allana
24. Kral
25. Allana

Sonsöz: Calvin

Üç Kader Arkadaşı (Ön Gösterim)

Daha fazla Lisa Cullen ister

misiniz? Lisa'nın Insider

Kulübü

© Telif Hakkı 2022, Yazar Lisa Cullen tarafından.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
Bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.
şekilde. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır. Bu sayfalarda tasvir edilen herhangi bir cinsel aktivite, kan bağı olmayan 18 yaş üstü yetişkinler arasında gerçekleşir.

LISA CULLEN'IN DİĞER ESERLERİ

Lisa'nın kitapları buharlı, bağımsız, bir HEA'ya sahip ve Kindle Unlimited'ta okumak için ÜCRETSİZ olan shifter romantizmleridir.

Dirty Paranormal Fairytale HaremLand Serisi (bu seri)

Güzellik ve Canavarları | Alice ve Köpekleri

Kunduz Deresi'nin Köpekleri Serisi

Diego | Landon | Aldo | Barrett | Darion

Lisa'nın Kutu Seti Fırsatları

Üç Kader Arkadaşı

Vites Değiştirici Koruması

Noel için Altı Vites Değiştiren

AÇIKLAMA

Hiçbir kadının yapmaması gereken şeyi yaptım.

Üniversitede mücadele ettim, çıkmaz sokaktaki kasabamdan çok çok uzakta bir otelde iş buldum.

Bir *erkeğin* pozisyonunda bir iş.

Bahçivandan, aşçıdan ve otelin sahibinden son derece etkilenmiş gibiydim.

Üç ateşli erkeğim beni sonsuza dek tahrik ediyor ve onlar da bunu biliyor.

Yine de bu konuda bir şey yapmak için etrafta dolaşmıyorlar. Kendiliğinden yanabilirim.

Bir de kontrolcü eski erkek arkadaşım var. Çirkin kafasını kaldırdı ve serbest bırakılmamı istedi.

Adamlarımı gerçek meşalelerden ve zift çatallarından kurtarmak için ayağımı yere vurmak zorunda kaldım.

Kimi seveceğimi bırakın, kimse bana ne yapacağımı bile söyleyemez.

Cesaretin varsa benimle uğraş.

Benim üç ateşli, şekil değiştiren erkeğim senin endişelerini azaltacak.

PROLOGUE

Allana'nın babası Wendell Pierce, evlerinin kuytusundaki şirin mutfak masasında oturuyordu. Allana yakındaki bir kasabanın yerel gazetesinin arananlar bölümünü takip ederken o da sıcak kahvesini yavaşça yudumluyordu. Üniversitedeki son tatiliydi ve mezun olmadan önce bir iş bulmak için bir başlangıç yapmak istiyordu. İsteyeceği son şey, günlerinin geri kalanını *Fleuve Ville* gibi kaba saba bir kasabada geçirmektir.

Kasabada büyüdüğü için pişman olduğundan değil. Onun için sadece bir çıkmaz sokaktı. Sona giden bir yol. Bu kasabanın ona sunabileceği tek şey, içinde büyüdüğü ev ve babasıydı. Hepsi buydu ve kendisi için çok daha fazlasını istiyordu. Dünyayı görmek ve hayatı kendi şartlarına göre yaşamak. Sonuçları ne olursa olsun.

Ayrıca, bu nehir kasabasının insanlarından bildiği tek şey, farklı olduğu için duydukları nefretti. İnsanlar üniversiteye gitmesine göz yumduğu için babasına bile yan gözle bakıyorlardı. Ama Allana güzel olduğu kadar zekiydi de. Kasabadaki çoğu kız gibi zayıf olmayabilirdi ve bu onun için sorun değildi. Onu kasabaya bir saniye daha zaman ayırmaktan alıkoyan şey insanların kullandığı kelimelerdi. Büyürken bunların hepsini duymuştu. Kilosu ve bir erkeği asla elde edemeyeceği hakkındaki kötü yorumları.

"Başka bir şehre gitmeden önce burada birkaç yıl çalışsam fena mı olur?" Wendell gazetesinin adına odaklanırken kızına sordu. Sentinel büyük ve kalın puntolarla yazılmıştı

gazetenin üst kısmına baktı. İkisinin arasındaki masanın üzerinde duruyordu, Allana tarafından ilanlar lehine bir kenara atılmıştı.

Allana omuz silkti. "Burada çalışmamayı tercih ederim baba. Ayrıca, sizi sık sık ziyarete geleceğim."

"Peki ya şu görüştüğün adam? Adı neydi?" Wendell sanki cevap camın hemen dışında onu bekliyormuş gibi pencereden dışarı baktı.

"Collin?" Allana teklif etti. "O çoktan gitti ve bunun iyi bir nedeni var."

Rahatsızca kıpırdandı, boğazını temizledi ve sonra önündeki kâğıda yeniden odaklandı. Eskiden birlikte olduğu adam konusu canını sıkan bir konuydu ve bir an bile onu düşünmek istemiyordu. Onu bir daha görürse, bu çok erken olacaktı.

"Birkaç yıl önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Evlilik hakkında."

Allana yirmi beş yaşındayken ve üniversiteye yeni başladığında - içinde yaşadıkları mazoşist toplum sağ olsun, kabul edilmesi yıllarını almıştı - babası onu oturtmuş ve yanında bir erkekle dünyada daha güvende olabileceğini önermişti. Kasaba onun kendine güvenen tavırlarına alışkın olabilirdi ama başka kasabalar, o evli olmadan bu kadar kabullenici ya da uyumlu olmayabilirdi. Kızının dünyada kendi yolunu çizmeyi tercih ettiğini bildiği için ona böyle şeyler söylemekten nefret ediyordu ama "işlerin böyle yürüdüğünü" de biliyordu.

Ona "işlerin gidişatını" değiştireceğini söylemişti ve şu ana kadar tam olarak bunu yapıyordu. Dünyaya damgasını vuruyor ve arkasında

Pierce ismi için bir miras bırakıyordu. Şimdiden iyi bir akademisyen olduğunu kanıtlamış ve birkaç profesörün gözüne girmeyi başarmıştı.

Cinsiyetine rağmen sınıfının en iyisiydi. Allana babasının gözleriyle buluşmak için bakışlarını yukarı doğru kaydırды. "Evet. Hatırlıyorum."

Sesinde bir tereddüt vardı. Babasının bu konuda baskı yapmayacağını biliyordu ama belki de bu kadar uzun zaman sonra konuyu tekrar açmasının iyi bir nedeni vardı.

Gözlerinin kenarları kırışarak ona gülümsedi. Kahverengi gözleri sabahın yumuşak ışığında parlıyordu. "O zaman seninle gurur duyuyordum. Ben de

Şimdi seninle gurur duyuyorum. Seninle her zaman gurur duydum ve duymaya da devam edeceğim." Allana gülümsedi.

"Teşekkür , baba."

İçini çekti ve kâğıdı masaya çarptı. "Şimdilik bununla işim bitti."

"Şansın yok mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ama pes etmeyeceğim."

"Doğru iş karşınıza çıkacaktır. Göreceksiniz," dedi Wendell. "Hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkacaktır."

Allana bakışlarını babasının üzerinde sabitledi. Ona doğru bir adım attı ve yanağından öptü. "Biliyorum baba. Ama bu öylece kucağıma düşecek bir şey değil."

Wendell derin bir kahkaha attı. "Seninle her şey mümkün."

* * *

Jacinda ve Phillip Heller'ın ölümü ani ve yürek parçalayıcı oldu. Savaştan bir kolunu kaybetmiş olarak döndüğünden beri mesafeli olan King için daha da üzücüydü. Gunnar işi uğruna üzüntüsünü uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. O aşçıydı ve yıllardır öyleydi. Cenaze töreninin ardından taziyeye gelen herkesi doyurmak onun işiydi. Herkes ona bağlıydı ve birini hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ediyordu.

Mutfakta çalışıp saygılarını sunmaya gelenler için hazırladığı ziyafeti temizlerken, King'in mutfığa açılan kapının önünden aceleyle geçtiğini, muhtemelen otele dönüştürülen şatonun derinliklerine doğru gittiğini gördü. Gunnar, onu şimdi yakalayamazsa, King'in birkaç hafta daha ortadan kaybolacağını bilerek peşinden koştu. Gunnar adamın nerede uyuduğunu asla anlayamamıştı, yaşamak için neden böyle ıssız bir yeri seçtiğini de... King soğuk davrandığı sürece de bu böyle devam edecekti.

"Kral," diye bağırdı Gunnar.

Cevap vermedi. Aksine, King yüzleşmeden kurtulmaya çalışmak için hızını artırdı. Gunnar'dan nefret ediyor gibi görünmese de, ona sadece tahammül ettiği izlenimini veriyordu. Gunnar

o kadar kolay pes etmeyecekti. O da hızını artırdı ve King'in saniyeler önce döndüğü köşeye ulaştı.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Gunnar.

King durduğunda homurdandı. Aşçıyla yüzleşmek için dönmedi, onun yerine sırtını adama doğru döndü. "Ne?"

Gunnar yaklaşırken ellerini kaldırdı, King onun bu hareketini görmemişti. "Sadece seni kontrol etmek istedim. Her zamankinden daha dalgınsın."

King, "Annen baban öldürüldüğünde böyle olur," dedi ve tekrar yürümeye başladı.

"Bak, teselli olmadığını biliyorum ama üzgünüm. Onları ben de seviyordum. Artık işin başında sen olduğuna göre, seninle konuşmam gereken bazı önemli şeyler var."

"Bekleyebilir mi?" King sordu.

"Normalde evet, ama-" Gunnar başladı.

"O zaman bekle." King uzun koridorda ilerlemeye devam etti ve duvardaki bir aralıkta gözden kayboldu.

Gunnar sinirli bir şekilde adamın arkasından baktı. Kötüleşen ruh hali için King'i suçlayamazdı. King'in çocukluğundan beri burada çalışan hizmetçiler Gunnar'a King'in savaştan önce ne kadar sevimli ve dışa dönük olduğunu anlatırlardı. Sanırım adamın evde de savaştığı şeytanları vardı. Gitmesine izin vermeyen kâbuslar. Şimdi de anne ve babasının trajik kaybıyla King'in yeniden neşelenmesi için daha da fazla zaman geçmesi gerekecekti.

Eğer öyle bir şey olduysa.

King'in ihtiyacı olan şey yaşamak için bir nedendi.

Bu düşünce Gunnar'ın aklına bir fikir getirdi. Kuyruğunu çevirdi ve muhtemelen dışarıda, arazide, o günkü işlerini bitirmekte olan Declan'ı bulmaya gitti.

Declan bir anlamda yalnız biriydi. King'le hiç anlaşılamamışlardı. Ya da Gunnar'a öyle söylenmişti. King her zaman münzevi olduğu için ikisi arasında pek bir etkileşim görmemişti. Gunnar Declan'a aldırıyordu. Özellikle de bir melez için. İçine kapanıktı, işini yapıyordu ve sorun çıkarmıyordu. Gunnar'a göre Declan iyi bir adamdı.

Gunnar hemen Declan'ı arazinin sınırına yakın bir yerdeki alet kulübesinde buldu. Declan, Gunnar'ın kilometrelerce öteden geldiğini duyunca başıyla selam verdi. Gunnar adama gizlice yaklaşmaya çalışmıyordu. Yaklaşmasını bilerek fark edilebilir hale getirmişti.

"Senin için ne yapabilirim, Gunnar?" diye sordu. Kirli sarı saçları geriye doğru toplanmış, ensesinde bağlanmıştı. Sıkı çalışmasından dolayı sakalından ter damlıyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Gunnar. "King hakkında."

Declan içini çekti ve Gunnar'la yüzleşerek buz gibi mavileriyle ona baktı. "Şimdi ne yaptı?"

Gunnar, "Beni endişelendiren yapmadıkları," dedi.

Declan kulübeyi kilitledikten sonra döndü ve dış duvara yaslandı. "Aramızda kaybolmuş bir aşk olmadığının farkındasın, değil mi?"

Gunnar, "Bana da ama beni dinleyin," dedi. "Eğer bir şeyler yapmazsak bu iş önümüzdeki birkaç ay içinde batacak. Sık sık takılmadığımızı ve seni çok iyi tanımadığımı biliyorum ama bu işi kaybetmenin istediğin bir şey olmadığı varsayımını kadar şey biliyorum. Bence King'in uğruna yaşayacağı bir şeye ihtiyacı var. Dört gözle bekleyeceği bir şeye. Ve bunu başarabileceğimizi düşündüğüm bir yol var."

Declan kocaman kollarını önünde kavuştururken homurdandı. "Sana iyi şanslar."

"Ben ciddiym. Başlangıç olarak bir müdür tutmalıyız. Otel son birkaç aydır zararda ve cenaze töreni de ucuz değildi. Ama otelin yüzü olacak başka birine ihtiyacımız var. Muhteşem ve King'in dikkatini çekecek biri."

"Çöpçatanlık mı yapıyorsun? Gerçekten bir kadının King'i deliğinden çıkaracağını mı düşünüyorsun?" Declan sordu.

Gunnar omuz silkti. "Bir şeyler olmak zorunda yoksa ikimiz de yakında işsiz kalacağız."

"Bir kızın işe yarayacağından cidden şüpheliyim," dedi Declan. "Ne kadar güzel olursa olsun. Gecenin kadını işe alıp bu işi bitirseniz daha iyi olur. Yöneticiye gelince, birkaç el ilan hazırlayacağım. Bir dahaki sefere pazara gittiğinizde onları dağıtabilirsiniz."

Gunnar iç çekti. Umduğu şey bu değildi ama en kötü senaryo da bu değildi. Declan ona gülüp geçebilirdi. Yine de, elde ettiğinden biraz daha fazlasını ummuştu. "Pekâlâ. İyi o zaman. Ama içimden bir ses sözlerini yiyeceğini söylüyor."

Declan çarpık bir gülümseme takındı. "Göreceğiz dostum."

Gunnar vedalaştı ve plan yapmak için odasına yöneldi. Eğer Kral'a layık bir kadın bulacaksa, normalde gittiğinden daha uzaklara gitmesi gerekecekti. Böyle bir kadını bulmak giderek zorlaşacaktı. Gunnar erzak almak için uğradığı kasabalardaki kadınları biliyordu ve hiçbir aradığı kadının yanına bile yaklaşamıyordu. Daha uzağa gitmek tek seçenektir.

Odasına girdiğinde, ülkenin bir haritasını çıkardı ve Şato'nun çevresindeki birkaç yeri daire içine aldı. Bunlardan biri de *Fleuveville* kasabasıydı. Gözlerini kasabaya dikti ve neden oraya gitme isteği duyduğunu merak etti. *Dusang* ormanının dışında kalıyordu. Oraya daha önce hiç gitmemişti ama bir mıknaş gibi onu oraya çağırıyordu. Şimdi sadece oraya gitmek için zaman ve iyi bir bahane bulması gerekiyordu.

TÜM ANA

Bana karşı duran her şeye rağmen mezun oldum. Ve elimde diplomamla dünyaya meydan okumaya hazırdım.

Gözüne girdiğim birkaç profesör beni eşit olarak kutlamaya davet etti. Ben de kabul ettim. Akşam yemeği ve içki için yakındaki bir tavernaya gittik. Kapının hemen içindeki barda oturuyorduk. Profesör Milton solumda, Profesör Lacroix ise sağımda oturuyordu. Göbekli rosto ve baharatlı patatesten oluşan akşam yemeğinin ardından kadeh kaldırdık. Her iki profesör de benim şerefime içkilerini havaya .

Profesör Milton, "Tanıma şerefine nail olduğum en şaşırtıcı öğrenciye," dedi.

"Ve tüm kuralları çiğnemeye," dedi Profesör Lacroix.

"Teşekkür ederim beyler. Benim için bir onurdu," dedim ve ağzımı hem acı bir tat hem de ateşle dolduran içkimi geri yuvarladım.

"Affedersiniz," diye tanıdık bir ses girdi.

Kaskatı kesildim. Bu sesi her yerden tanıyordum. Bir daha asla duymamayı umduğum bir sestti. Kâbuslarıma musallat olan sesin ta kendisiydi. Boğazımı temizledim ve arkamı dönüp hiç de şaşırmadığım bir şekilde Collin Morris'le yüzleştım. Gülümsemem soldu ve bakışlarım sertleşti. "Ne istiyorsun?"

"Sizinle konuşmam gerek," dedi ve bakışlarını iki arkadaşına çevirdi.

Tereddüt ettim. Şu anın iyi bir zaman olmadığını anlayamıyor muydu? "Meşgulüm."

"Sadece bir alacak. Söz veriyorum," dedi.

İnledim. Collin Morris hakkında bildiğim sadece birkaç şey vardı. Bunlardan biri, asla tutamayacağı bir söz vermediği. Çıktığım adam hakkında bildiğim bir diğer şey de bir şey istediğinde asla vazgeçmemesiydi. Asla.

"Peki. Beş dakikanız var," dedikten sonra profesörlere döndüm, "Hemen geliyorum."

Profesör Milton başını sallarken Profesör Lacroix "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Daha fazla endişeye mahal vermemek için elimi kaldırdım. "Ben iyiyim. Kısa süre içinde döneceğim."

Dönüp Collin'le tekrar yüz yüze geldiğimde ve elimi ya da kolumu tutmasından kaçarken niyetim tam olarak buydu.

"Ellerini kendine sakla ve yürü. Bu işi bitirmek istiyorum, böylece arkadaşlarımla kutlamalarıma devam edebilirim."

Collin'in bakışlarında kısa bir an için bir ışık parladı. Ortaya çıkar çıkmaz da kayboldu. Neredeyse ben bile fark etmeyecektim. Ama Collin'in öfkesini bildiğim gerçeği olmasaydı, ben de kaçırdım. Onda bir şeyler olduğunu nasıl anlayacağımı çabucak öğrenmişim. Bu da o anlardan biriydi.

Son derece kıskanç bir tipti ve altı ay önce çıkmayı bırakmış olmamıza rağmen, görünüşe göre hala sahipleniciydi. Bunların hiçbirini benimle konuşabilmesi için kapıdan çıkmanın iyi bir fikir olduğuna beni ikna etmedi.

Sonunda bakışlarını üzerimde sabitledi ve dönüp meyhanenin ön kapısına doğru yürümeden önce bir kez başını salladı. Onu dışarıda takip ettim ve meyhaneyi sonraki binadan ayıran ara sokağın girişinden birkaç adım içeri girdim.

"Buraya kadar yeter," dedim, açıklığa dayayıp bir ayağımı arkamdaki kaldırıma koyarak. "Bana bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söyle ki içeri dönüp geceme devam edebileyim."

Collin benimle yüzleşti. Yüzünde o şeytani, büyüleyici sırıtış vardı. O sırıtışıyla beni bir kez kandırmıştı. Beni bir daha kandıramayacaktı.

"Seni özledim," dedi. "Korkunç derecede."

Öfkelendim. "Bu kadar önemli olan bu muydu? Sırf beni özlediğini söylemek için mi beni arkadaşlarımdan uzaklaştırdın?"

Arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım ama Collin kolumdan tutarak beni hemen durdurdu. Bakışlarımı ona diktim.

"Bekleyin lütfen. Daha bitirmedim," dedi.

"Saat işliyor," dedim ve dikkatle hâlâ kolumu tutan eline baktım.

İç çekti ve kolumu bıraktı, sonra parmaklarını uzun siyah saçlarında gezdirdi. "Sensiz uykularım kaçıyor. Her şeyi ettim. Seni buraya getirdim çünkü mezuniyetin için seni tebrik etmek istedim ve... seni geri istiyorum."

Güldüm. Şaka anlamında değil, alaycı bir şekilde. Collin'in pek hoşuna gitmeyecek türden. Ben daha durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

Collin Morris, tahmin ettiğim gibi, kendisine karşı yaptığım küçük bir hareketi iyi karşılamadı. Ve Collin'in tarzına uygun olarak, benden ne kadar hoşnutsuz olduğunu bana bir tokat atarak gösterdi. Ayağımı kaybedip meyhanenin yan tarafına çarptığımda keskin ses sokakta yankılandı.

"Benim olacaksın," dedi Collin.

"Asla!" Çığlık attım.

"Hey!" Derin bir ses .

Tokadın etkisiyle ısınan yanağımı tuttum ve binanın yanından uzaklaşırken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Sözümü kesen adam benden sadece birkaç adım ötede duruyordu.

"Bir bayana böyle mi davranılır?" dedi.

"Sen kendi işine bak, yabancı," dedi Collin. "Bu özel bir mesele."

Adam dikkatini bana doğru çevirdi. Yüz hatlarını tam olarak seçemiyordum çünkü hava çok karanlıktı ve yüzü gölgelerle kaplıydı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım öyle." Collin'le yüzleştim. "Burada işimiz bitti."

Collin, "Ben bitti dediğimde biter," dedi ve bana iki adım daha yaklaştı.

Sözümüzü kesen adam Collin'e saldırdı. Hareket ettikçe formu karıştı, değişti ve hareket ettikçe büyük bir ayıya dönüştü. Gözlerimin önünde gerçekleşen bu değişimi izlerken nefesim kesildi. Ayı bir hırıltıyla yere indi ve yüzü hayalet beyazına dönüşmüş olan Collin'e vurdu. Collin karanlık ara sokağın derinliklerine doğru kaçtı.

Ama Collin umurumda değildi. O günler çoktan .

Ayrıca, az önce hayatımı kurtaran ayı değiştiriciye bakmakla çok meşguldüm. Collin'in dayak atarken kendini kaptırmak gibi bir huyu vardı. Bana son vurduğunda her tarafım morluklar içindeydi ve sonrasında haftalarca zar zor hareket edebilmişim. Derslere devam edebilmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu.

Saniyeler sonra, ayı tekrar bir adam oldu ve ışığa bakarak yoğun, muhteşem yüz hatlarıyla beni etkiledi. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Yüzü kalın bir sakalla kaplıydı ve gözleri parlak, güneşli bir günde gökyüzü kadar maviydi.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Teşekkür . Bu sefer ne kadar ileri gidebileceğinden emin değilim."

"Bu sefer mi?" Adam gözlerini benimkilere dikti. "Sana daha önce de el kaldırdı mı?"

Başımı salladım. "Merak etme, bir daha asla olmayacak."

Bana yaklaştı ve yüzümü ışığa doğru çevirdi. Yanağımı inceledi ve ofladı. "Şu yanak için sana biraz buz getirelim."

"Tavernada beni bekleyen birkaç arkadaşım var. Orada biraz buz alabilirim ama eve gitmeyi tercih ederim. Onlara gideceğimi haber vermeliyim," dedim.

Başını salladı. "Size eşlik edeceğim."

"Buna gerçekten gerek yok. fazlasını yaptın," dedim. "İsrar ediyorum."

Biraz daha tartışmayı düşündüm ama onun biraz daha etrafta dolaşmasına karşı değildim. Bu yüzden arkamı döndüm ve içeri girdim.

Her iki profesör de beni sıcak bakışlarla selamladıktan sonra gözleri meyhanenin içinde bana eşlik eden adama kaydı. Onların

ifadeleri bozuldu. Profesör Milton yanağımdaki izi fark etti ve beni işaret etti. "Bunu sana o yapmadı, değil mi?"

"Hayır. O ." Öylece bıraktım.

"Allana, her şey mi?" Profesör Lacroix da bunu fark etmiş olacak ki sordu.

Başımı salladım. "Artık öyle. Onun sayesinde. Beni gitmem gereken yere götürecek. Akşam için teşekkürler."

Profesör Milton, "Belki bunu başka bir zaman yapabiliriz," diye önerdi.

Başımı salladım. "Bunu çok isterim."

"Bir dahaki sefere kadar," dedi Profesör Lacroix ve sonra bakışlarını yeni bulduğum arkadaşşıma dikti, "Arkadaşıımızla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"En azından bunu ," dedi. "İyi geceler beyler," dedim.

Vedalaşıırken başlarını salladılar ve ben de arkamı dönüp iri adamla birlikte meyhaneden çıktım. Kaldırıma çıktığımızda, "Bana eve kadar eşlik etmenize gerek yok. Ben kendi yolumu bulurum. Ayrıca, benim için yeterince şey yaptın."

"Oraya sağ salım vardığını bilsem daha rahat uyurdum," dedi. "Bu arada adım Gunnar."

"Allana Peirce," dedim ve ona elimi uzattım.

Sırttı ve elimi tuttu, parmak eklemlerimi dudaklarına götürmeden önce ters çevirdi. Nazik bir öpücük kondurdu ve elimi bıraktı. "Koşullara rağmen seninle tanışmak bir zevk."

Gülümsedim, gerçekten gururum okşandı. "Aynı şekilde."

"Bu adamın ne ki?" Gunnar sordu. "Bana vuran adamdan mı bahsediyorsun?" Ben sordum.

Bir kez başını salladı.

Omuz silktim. "İstedğini yaptırmaya alışkındır. Kadınlarının itaatkâr olmasını da sever."

Gunnar homurdandı. "Seninle tanıştı mı? Seni sadece beş dakikadır tanıyorum ve hiçbir erkeğin sözünü dinleyecek biri olmadığını zaten biliyorum."

Kıkırdadım. "Çok dikkatli."

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından, "Sizi daha önce buralarda görmemiştim. Sizi *Fleuve Ville*'e getiren nedir?"

"Birkaç şey var," dedi Gunnar. "Birincisi, normal pazarımda bulunmayan ürünlere ihtiyacım vardı. İkincisi, çalıştığım otelde bir iş pozisyonu için ilan veriyorum."

Merakımı uyandırdı. "Ne tür bir iş?" "İyi bir yönetici tanıyor musun?" diye sordu.

"Ben," dedim, umutsuz görünmemeye çalışarak. "Ben de işletme diplomamı yeni aldım. Pek çok şey yapabilirim."

"Söylemiyor musun?" Gunnar'ın sesi meraklanmış gibi çıkıyordu. "Hangi otel için çalışıyorsun?" Ben sordum.

"*Chateau Bois*."

"Daha önce hiç duymadım. Neresi orası?" diye sordum.

"*Dusang Ormanı*'nın kalbinde yer alıyor," dedi. "Böyle bir yer için işler kesat olmalı," dedim.

İSMİ "KANLI ORMAN" OLARAK ÇEVİRİLİR ve bu ismi ormanı evi olarak gören haydutlar sayesinde almıştır. Ormanı çevreleyen aptalca batıl inançlar da var ama ben bunlara hiç etmedim.

"Şaşırsınız," dedi.

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Cehennem kadar güzeldi. Tanrım, çıktığında kalıpları kırmış olmalıydı. Uyluklarımın arasına yerleşen uyarılma hissini engellemek için dudağımı ısırdım.

"İşi kabul edebilirim," dedim. "Eğer şirketinizin iç işleyişini bir kadının yönetmesine karşı değilseniz."

Sırıttı. "İşi kabul edersen çok sevinirim. Kadın ya da değil."

"O zaman anlaştık." Yürümeyi bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Ne zaman başlayacağım?"

"Derhal."

Heyecandan içim içime sığmıyordu ama soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaptım. Babam haklıydı. Mükemmel fırsat kucağıma düşmüştü. Ve başlamak için sabırsızlanıyordum.

GUNNAR

Ertesi sabah eve döndüm. Allana bir an olsun aklımdan çıkmamıştı. Güzeldi, dik başlıydı ve King için mükemmel bir meydan okumaydı. Sorun şuydu ki, onu istiyordum. Hem de çok. Ayım bile onu istiyordu. *Fleuve Ville*'li kadında beni daha fazlası için kaşındıran bir şeyler vardı. Onun yuvarlak orman kahverengisini gördüğüm andan itibaren korumak ve kollamak istedim.

Belki de onu bu kadar çok istememin sebebi buydu. Evim gibi hissettiriyordu ve gözleri yaz mevsimindeki ormanlar gibiydi.

Ve düşününce, neredeyse onunla tanışma fırsatını kaçıırıyordum.

Her ne kadar başkalarının işlerine karışmamaya çalışsam da, o adam ona vurduğunda kontrolümü kaybetmiştim. Yepyeni bir seviyede öfke hissettim ve o zamana kadar hayvanımı bir adamı öldürmekten alıkoymak zorunda kalmamıştım. Daha önce bir kadına da hiç bu kadar ilgi duymamıştım.

Onunla konuşurken, onun da beni aynı şekilde istediğine inandım. Aldığım her nefeste onun uyarılmışlığını içime çekmemi boş verin, bu da ellerimi ondan uzak tutmamı daha da zorlaştırıyordu.

Daha önce onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmamıştım. Ve yakında otele gelecekti. Umarım planım King'i zindanından çıkarmaya devam ederdi. Aksi takdirde, yıl bitmeden iş aramaya başlayabilir ve Allana'yı sonsuza dek kaybedebilirdim.

Ya Declan? Benimle ve planımla ilgili şüpheleri vardı. Ama yakında hatasını anlayacaktı. Tek umudum King'in sonunda aklını başına toplayıp yaşayabilmesi için ellerimi kızıdan yeterince uzun süre uzak tutabilmekti.

Declan'ın ormandaki küçük kulübesine doğru ilerledim, orada yaşamayı tercih ediyordu ve Heller'lar onu ağırlamaktan mutluluk duyuyordu. Bu benim burada geçirdiğim zamandan önceydi. Declan gibi bir adamın toprağın bekçisi olması beni şaşırtmadı. Kendi başına çalışmayı ve insanlardan olabildiğince uzak olmayı tercih ediyordu. Bitkilerle çalışmanın ve gösterişli peyzajlar yaratmanın onu tatmin ettiğini sık sık fark ederdim.

Ben kendi adıma insanları umursamıyordum. Yemek yapmayı, ikramda bulunmayı ve insanları beslemeyi seviyordum. Heller'lar öldüğünden beri yönetimi de ben devralıyordum ama boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Ben mutfak için çok daha uygun biriydim. Orası benim . Tıpkı bitkiler ve toprağın Declan'ın olduğu gibi.

Declan'ın tam da bu nedenlerden dolayı Allana'ya ilgi göstermeyeceğinden hiç şüphem yoktu, bu da King'le tanışma zamanı geldiğinde işleri biraz daha kolaylaştıracaktı. Görebildiğim kadarıyla plandaki tek pürüz kendimi kontrol altında tutabilme yeteneğimdi. Eğer bunu yapabilirsem, işler yoluna girecekti.

Declan'ın kapısına vardım ve parmaklarımı sert ahşap yüzeye vurdum. Hışırtılar etrafı karıştırdı ve kapıdan bir hırıltı sesi yükseldi.

"Sakin ol, benim," dedim. "Kurdu uzaklaştı."

"Çok komiksin Gunnar," dedi Declan kapıdan. "Ne istiyorsun?"

Kapıyı oluşturan tahta parçasına bakarak, "Aç da sana anlatayım," dedim.

"Yapmamayı tercih ederim," dedi.

"Bakın, onu buldum ve işi doldurdum," dedim, sözlerimin kapıyı açması için yeterli olmasını umarak.

Kapı kolu saniyeler önce titreyerek ancak içerisini görebileceğim kadar açıldı. Declan'ın buz gibi mavileri benimkilere yerleşirken zaferle sııttım.

"," dedi.

"Yapacağım. Bu gece daha sonra," dedim göğsümü şişirerek.

Declan homurdandı. "O zaman benimle onun hakkında o zaman konuş. Ben uyuyorum."

Yüzüme kapatamasın diye kapıyı açık tuttum. "Bu işe yarayacak. Göreceksin."

"Umarım hepimizin iyiliği için haklısındır. Aksi takdirde..." Gözlerini kısmıştı. Beni inceleme biçiminde bana seslenildiğini hissettiren bir şey vardı. Sonra dedi ki, "Ondan hoşlanıyorsun."

Şaşırmıştım. "Ne dedin? Elbette. Yani güzel ve inatçı biri. Ama onunla iş dışında ve King'i içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarmak dışında bir ilgim yok."

Declan başını salladı ve kapının pervazına vurdu. "Planın şimdiden harika bir başlangıç yaptı. Onu düşünmeyi bırakmadın, değil mi?"

"Ne fark eder ki? King'in kızın kokusunu alıp kendini toparlamasına yetecek kadar uzun süre ellerimi kendime saklayabilirim."

"Sonra ne olacak? Birbirleriyle göz göze sevişmelerini mi izleyeceğiz?" Declan'ın sözleri sert çıkmıştı.

Beni nefret ederdim. "Hayır. Tabii ki ."

Declan bakışlarını benimkilere dikti. "Çok kötü bir yalancısın, aşçı."

Homurdandım. "Bakın, önemli olan tek şey King'in kendinden nefret etmekten vazgeçip bu işi ve içindeki herkesi kurtarması."

"Bak ne diyeceğim," diye başladı Declan, "o buraya geldiğinde ve sen o küçük planını gerçekleştirmeyi başardığında sana inanacağım. Hatta seni destekleyeceğim. Ama sen zaten boyundan büyük işlere kalkıştın. Plan daha başlamadan mahkûm oldu."

"Bana olan inancın hayret verici, bunu biliyor musun?" Düz bir sesle söyledim. Ondan hoşlanmayı o kadar zorlaştırıyordu ki. Olumsuzluğuyla her şeyi zorlaştırıyordu.

"Acımasız dürüstlük benim uzmanlık alanımdır" dedi.

"Buna böyle mi diyoruz? Acımasız dürüstlük mü?" diye sordum. "Boş verin onu. Merak ettiğim bir şey var."

Gözlerimi ona dikmiş, ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordum. "Ve bu?"

"Senin bu küçük planından haberi var mı?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?" Ben de karşılık olarak sordum.

"İş tanımının bir parçası olarak buraya King'in beynini sikmek için geldiğini biliyor mu?" Declan sordu.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Şey... hayır. Ben de onu beceremedim. Sadece onu bağladım ve gerisinin geleceğini umuyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunun senin için nasıl sonuçlanacağını bana haber ver. Tüm bunların yüzüne patladığını görmeyi çok isterim. O zamana kadar ben yatağıma dönüyorum."

"Bu da ne demek oluyor Declan?" Kapı yüzüme çarparken sordum.

İçimi çektim ve kapısının önünde aptal gibi durmaya devam ettim, melezin söylediği her şeyi gözden geçirdim. Ondan hoşlandığım gerçekten bu kadar belli miydi? Biri beni suçlayabilir miydi?

Ne olursa olsun, King gelene kadar ona yaklaşılamazdım. Eğer King onu reddederse, onu kollarıma ve yatağıma almaktan hiç çekinmeyecektim. Böyle bir zaman gelene kadar, hayatım buna bağıymış gibi onu King'e doğru yönlendirecektim.

Çünkü, küçük bir şekilde, öyle. Ve sadece benim değil. *Chateau Bois*'yi evi olarak gören herkes işletmenin gelişmesine bağlıydı ve King artık işletme sahibi olduğu için hepimiz onun kafasını kışından çıkarıp bizi korkunç bir kaderden kurtarmasına bağlıydık. Bu yüzden Allana plan için çok önemliydi.

Mühürlü kapıya öfkeyle baktım ve başımı salladım. Declan aşırı alaycıydı ama olduğu gerçeğinden nefret ediyordum. Bir plana sahip olmak bir şeydi, iş onu uygulamaya geldiğinde ise tamamen başka bir şeydi. Benim de kızdan uzak durma becerim konusunda şüphelerim vardı. Kendime sürekli doğru olanı yapacağımı söylüyordum. Ama King inatçıydı ve Allana milyonda bir bulunur biriydi.

Ne olursa olsun, onun gelişine hazırlanmam gerekiyordu ve bu da uzun bir yapılacaklar listesini beraberinde getiriyordu. Otele gittim ve tüm personeli acil toplantıya çağırdım. Herkes yerini aldıktan sonra, Jacinda ve Phillip'in ölümünden bu yana hepimizin yaşadığı endişeleri hafifletecek duyuruyu yaptım. Belki de hepimizin içinde bulunduğu belirsizlik dönemine biraz umut bile katabilirdi.

Herkes bekleyen bakışlarını üzerime çevirdiğinde, "Beni rahatlatacağını bildiğim heyecan verici bir haberim var. İşletme mezunu bir yönetici buldum. Bu gece geç saatlerde gelecek."

Herkes söyleyeceklerini dinlerken rahatlama ve heyecan dolu nefesler havada süzölüyordu.

"Onu en iyi ilk izlenimle etkileyelim. Her şeyin tertemiz olmasını istiyorum. Ayrıca batı kanadında onun için bir oda hazırlanması gerekiyor. Herkesin onu evinde hissettirmesini istiyorum."

Resepsiyondaki memurlardan biri elini kaldırdı. Adı Bastian'dı. Bir anlamda züppeydi. Kendisi daha iyiymiş gibi altındaki herkese tepeden bakıyordu ve hizmetkârlık pozisyonuna rağmen pisliği kokmuyordu. Biri Allana hakkında olumsuz bir şey söyleyecek olsa, ilk sırada o olurdu. Her ne kadar onu görmezden gelmek istesem de, yaptıklarımın onun ateşini körüklemekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum. Bu otelde bir ömür boyu yetecek kadar komplo ve dedikodu vardı. Sonunda başımı salladım.

"İşletme diploması olan bir kadın mı? Böyle birini nereden buldun?" diye sordu, burnu kendisiyle aşırı gurur duyuyormuş gibi havadaydı.

"*Fleuve Ville* adında bir kasabada," dedim.

Küçük konuşmalar salonda yankılanmaya başladı. Komplo teorilerini uzak tutmak için ellerimi kaldırdım. İşler kontrolden çıkmadan önce buna bir son vermeliydim.

"Tüm sorular zaman içinde cevaplanacaktır. Bunun biraz alışılmadık olduğunu biliyorum ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir ve başka birini bekleyecek vaktimiz kalmadı. O bizim son umudumuz." Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

"Hadi burayı gerçek elmas gibi parlatalım," dedim. "."

Kimi kiraladığımı ve geldiğinde orada olması gerektiğini bildirmek için King'i aramak üzere alt katlara yöneldim. Ama eskiden bir kale olan yerin rutubetli altından geçerken kendimi tüneller ve kanalizasyon labirentinin içinde buldum.

King'in yaşamak için neden böyle bir yer seçtiğini merak ederek burnumu sıktım. Doğu kanadının tamamı ona aitti. Ailesiyle birlikte büyüdüğü yer. King'i ve yaptıklarını anlamak benim çok ötesindeydi.

Onu saatlerce aradıktan ve nerede saklandığına dair tek bir ipucu bile bulamadıktan sonra bağırdım, "Sen

sonsuzu dek saklanamazsın Kral."

Sözlerim kalenin altındaki uzun, nemli koridorlarda yankılandı. Su damlaları ve durgun hava sözlerime karşılık verdi.

"Bir müdür tuttum. Otelin sahibi olarak en azından kendini tanıtabilirsin."

Sözlerim yine cevapsız bir şekilde bana geri döndü.

Sonunda pes ettim ve sadece otelin birkaç misafiri için değil, her şeyi değiştireceğine inandığım kadın için de bir ziyafet hazırlamak üzere üst kata çıktım.

TÜM ANA

Akşam yemeği acı vericiydi. Acı tatlıydı. Babama veda etmekten nefret ediyordum. İşleri daha da kötüleştiren şey, akşamın farklı hissettirmesiydi. Nedenini tam olarak anlayamıyordum.

Belki de şehrin kenarındaki şirin bir restoranda karşısına oturduğum babamın yüzündeki yaşı fark içindi. Belki de havada dalgalanan, hafif melodiler yaratan ve kalbime biraz melankoli aşıl原因an yumuşak, alçak müzikti. Ya da belki de sürekli alçak sesle yapılan konuşmalardı.

İçimden gelen hislerin atmosferle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Ama babamın karşısına oturduğumda, koyu kahverengi saçlarına düşen gri fark ettim. Bakır tonlarındaki teni canlılığını yitirmeye başlamıştı. Kısa sakalı bile griyle kaplanmıştı. Gözleri her zamanki gibi kibardı ama odadaki ışıkların etkisiyle gözlerinde bir bulanıklık vardı. Uykulu nehir kasabamızdaki kasaba halkı arasında hiçbir zaman yakışıklı sayılmazdı, ama görünüşteki hoş özellik eksikliğini inanılmaz zekasıyla telafi ediyordu. Yakışıklı ya da değil, o benim babamdı ve onu severdim.

Masanın diğer tarafına uzandım ve elimi onun eline koydum. Bir süredir sessizdi. Her zaman olduğu gibi kendi düşüncelerine dalmıştı. Ama bu kez onda hissedebildiğim bir yorgunluk vardı.

"İş geri çevirebilirim," dedim. "Önerdiğin gibi biraz daha kal."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

Elimi onunkinden çekerek arkama yaslandım. "Ama yalnız kalacaksın."

Güldü. "Oh, sevgilim, ben iyi olacağım. Çocukların büyümesi ve ebeveynlerinden uzaklaşması gerekir. Bunun olması gerekiyordu."

Dudağımı ısırdım. Endişe ve kaygının ağırlığı midemi bulandırıyor, iştahımı kapatıyordu. Yemek düşüncesi ağzıma ekşi bir tat getirdi. Bu sıradan bir veda gibi hissettirmiyordu. Bir şekilde kalıcı gibi hissettiriyordu. Yemek yediğinden ve yeterince dinlendiğinden emin olmak için yanında olmazsam bir şekilde ortadan kaybolacağı gibi aptalca bir endişeye kapıldım.

Hayır. değildi. Daha derindi.

Hayatım boyunca kendimi hiç sorgulamamıştım ama sırf babamın olmak için istediğim her şeyi bir kenara bırakmaya hazırdım. O benim için oradaydı. Ve içimden bir ses henüz bırakmaya hazır olmadığını . Ya da hazır olmayan bendim.

Bana ne kadar gurur duyduğunu söylemeden önce yaptığı gibi gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

Yarım saat boyunca bana kendi başına iyi olacağına dair güvence verdikten sonra, hala midemde bir ağırlık hissediyordum. Bu sadece bir veda değildi. Bu ondan çok daha zordu. Daha kalıcı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, gençlik yıllarımı anarak eve yürüdük. Kolumu babamın koluna doladım ve onunla geçirdiğim zamanın her zerresini içime çektim. Kalan dakikaların her bir saniyesinin tadını çıkarıyordum.

"Diz boyunda olduğun zamanı hatırlıyor musun?" Babam sordu.

"Bundan daha açık konuşmalısın baba," dedim ve şalımı etrafıma daha sıkı sardım. Erken bir sonbahar akşamı için hava serindi. Güneş uykulu kasabamızda çoktan batmıştı ve yıldızlar tepemizde parıltıyordu. Yakındaki dağların üzerinde mor bir fırtına esiyordu.

Kıkırdadı. "Bahçede oynuyor, çiçek topluyor, dans ediyor ve her zamanki gibi şarkı söylüyordun. Ama bir grup çocuk geldi ve sana sataşmaya başladı."

Babam kıkırdamaya devam ederken ona gülümsedim. O anı zihninde yeniden yaşıyordu ve belli ki çocukken yaptığım maskaralıklar onu eğlendirmişti.

"Her neyse, onlara çamur attınız ve sert bir şekilde annelerine geri dönmelerini ve onlara ağlamalarını söylediniz çünkü onu dinlemiyordunuz."

Bir kahkaha attım. "Bunu ben mi söyledim?"

Babam gülümsemesini koruyarak başını salladı. "O zaman biliyordum ki, hayat sana ne getirirse getirsin, sen onun üstesinden geleceksin. O zaman da güçlüydün, şimdi de çok daha güçlüsün. Seninle savaşmak için bana ihtiyacın yoktu."

Gururla dolu bakışlarını üzerime dikti.

"Biliyorum baba. Benimle gurur duyuyorsun," dedim.

Biraz arkasına yaslandı. "Bunu söyleyeceğimi biliyordun, değil mi?" "Bunu bana her gün söylüyorsun," diye ekledim ve bir kahkaha patlattım.

Genç halimin o çocuklara karşı koyduğunu hayal ederken kendi kendime kıkırdadım.

Kısa süre sonra kulübeye vardık ve babamı içeri kadar takip ettim. Odama yöneldim ve çantalarımı alıp kapıya yerleştirdim ve saate baktım. Araba birkaç dakika içinde gelecekti.

Kalbim küt atmaya başladı. Duygularım yine içimde savaşıyordu. Umutsuzca bu yolculuğa çıkmak istiyordum. Bu Tanrı'nın unuttuğu kasabadan çıkmak ve dünyayı daha çok görmek istiyordum. Ama aynı zamanda babamı geride bırakma fikrine de dayanamıyordum.

Kesinlikle bir muammaydı.

"Beklerken çay içer misin?" Babam bana doğru bir fincan uzatarak sordu. Bardağı aldım ve gülümsedim. "Teşekkür."

"Hâlâ endişeli misin?" diye sordu, sesi biraz şaşırılmış gibiydi.

Başımı salladım. "Ayrılmakla ilgili değil. Asla bununla ilgili değildi. Sanırım seni geride bırakma fikriydi. Sanki seni terk ediyormuşum gibi."

"Beni terk etmiyorsun," dedi. "Ayrıca, sen üniversiteye devam ederken ben gayet iyiydim."

"Evet, doğru. Ama molalarda da eve gelebiliyordum. Bunu burada yapamam. Çok uzak ve hastalanırsın diye endişeleniyorum."

Burada seninle ilgilenecek kimse yok."

Babam bakışlarını benimkilere dikti ve yüzü sert bir ciddiyet maskesine dönüştü. "Bana bakmak senin işin değil. Ben yetişkin bir adamım ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Kızımın kendi hayatını kurduğunu görmenin mutluluğunu yaşamama izin ver."

İçimi çektim ve çayımdan bir yudum aldım. "Tamam, baba."

"Ve bu kadar saçmalık yeter, ziyaret edemeyeceksiniz. Elbette ziyaret edeceksiniz. Bunu göreceksin." Maskesi yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Tatiller yaklaşıyor ve onları paylaşmamız için bir yol bulacağını biliyorum."

Kolumu ona doladım ve başımı omzuna yasladım. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, *ma belle fille*."

Kapının dışından bir korna sesi duyuldu. Dikkatimi o yöne çevirdim ve kapının ortasını kaplayan cam ovalin içinden baktım. Kulübenin önünde park etmiş, gölge kaplı bir arabanın üzerinde küçük turuncu bir ışık süzülüyordu.

"geldi," dedi babam.

Onunla yüzleştirdim ve başımı salladım. "Tamam, baba."

"Eşyalarını taşımana yardım edeyim," dedi ve çantalarımın birkaçını almaya başladı.

"Teşekkür ederim baba," dedim, bana onunla son birkaç dakika verdiği için minnettardım. Henüz veda etmeye hazır değildim. Onu arkamda bırakmak istemiyordum ve o beni ne kadar rahatlatmaya çalışsa da, onu hayatının geri kalanında yalnız bırakma hissi beni terk etmiyordu.

Yeni bir başlangıç yapmanın verdiği endişelerden daha fazlasıydı. Bu çok daha fazlasıydı. Omuza yerleşen ve asla gitmeyen bir sezgi darbesi gibi.

Son poşeti elime aldım ve bakışlarımı eve çevirdim. Beni barındıran, sevgi dolu, sıcak anılar yaşatan ve bana huzur veren ev.

İleride beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama anılarım beni hareket ettirmeye devam ediyordu. Hüzünlü bir iç çekişle babamı şoförün beklediği arabaya kadar takip ettim. Bavulları benden ve babamdan aldı.

ve onları arabanın arkasındaki bagaj arabasına oturttu. Şoför daha sonra kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti.

Babamla son bir kez yüzleşirken iç çektim. Sesimde toplayabildiğim kadar heyecan yaratmaya çalıştım ama kalbim buna izin vermedi. "İşte bu kadar."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Vardığınızda haber gönderir misiniz, böylece tek parça halinde geldiğinizi bileyim?"

"Söz veriyorum," dedim ve ona son bir kez sarıldım.

"Dikkatli ol," dedi benden uzaklaşırken. "Seni seviyorum."

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışırken, "Ben de seni seviyorum baba," dedim. Arabaya tırmanıp koltuğa yerleşirken gözlerimdeki yaşları kırıştıtararak uzaklaştırdım. Kapı kapandı. Öne doğru eğildim ve elimi açıklığa dayadım. Şoförün kırbacı atlar protesto için kişneyerek arabayı ileri doğru çekerken babam bana el salladı. Kapıdaki pencereden Papa'yı artık göremediğim anda arkamı döndüm ve arabanın arka tarafının üst kısmını kaplayan kişiyle yüzleştim.

Bahçede, kapının hemen içinde durmuş, benim gözden kayboluşumu izliyordu. Bu anı hafızama kaydetmeye çalıştım. Ellerini kazağının ceplerine sokmuştu ve dudakları bana her zaman gösterdiği o gururlu sırıtışla gerilmişti. Son bir kez el salladım ve *Dusang* Ormanı'na doğru giden bir virajı dönerken kolumu pencereden dışarı uzattım.

Yine de tek görebildiğim ağaçlar, gölgeler ve ay ışığı olana kadar arkama bakmaya devam etmeye çalıştım. Sonunda arabanın ön tarafına bakan koltuğa oturduğumda usulca ağladım. Ne yaparsam yapayım, bunun babamı son görüşüm olmasından korkuyordum. Aptalca görünebilirdi ama dünyada sahip olduğum tek şey oydu ve bir parçam onu hep yanımda istiyordu.

Uyuyana kadar ağladım, arabanın koltuğuna kıvrıldım, her şey sarsıldığında uyandım. Doğrudum ve kapıdaki pencereden dışarı baktım. Yüksek şatoyu kapatan devasa kapıya bakılırsa varmıştık.

Arabadan yardım almadan çıktım ve otelin ihtişamına baktım. Daha önceki endişelerim bir anda yok oldu.

yeni bir his beni geçirdi. Olmam gereken yer burasıydı.

Bir hareket dikkatimi çekti ve gözlerim her zamanki gibi kocaman gülümseyerek bana yaklaşan Gunnar'a takıldı.

"çok sevindim," dedi. "Yolculuğun çok zorlu geçmediğine inanıyorum."

"İyiydi," dedim yalan söyleyerek. "Teşekkür ."

Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü. Kalçalarımın arasında biriken birlikte yanaklarımı doldurmakla tehdit eden sıcaklığı geri çekmeye zorladım. Elimini bırakıp dirseğinin kıvrımına sıkıştırırken mavi gözleri benimkileri de içine alınca dudağımı ısırdım.

"mi?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedim ve yeni hayatımın ihtişamına ve büyüleyici güzelliğine baktım.

DECL AN

İnsanları hiçbir zaman fazla önemsemedim. Hatta çoğu gün onlardan nefret ettiğimi söyleyecek kadar ileri giderdim. Bunun tek istisnası Gunnar'dı ve o da çoğu zaman tahammül sınırlarımı zorluyordu. Jacinda ve Phillip diğer istisnalardı ama artık yoklardı, yani artık sayılmazlardı. King eskiden benim için sınırdaki biriydi ama savaştan döndüğünden beri değişti. Ve daha iyisi için değil. Kendini uzakta ve otelin bodrum katında tuttu, yaptığı gibi gizlice kaçtığı kurnaz olduğunu düşünmesine rağmen. Ailesi için düzenlenen anma törenine gelmesine bile şaşırmıştım.

Yaptığım işe sahip olduğum için kendimi şanslı sayıyordum. İnsanlardan mümkün olduğunca uzak durmamı sağlıyordu.

Araziyi ve ormanı avucumun içi gibi bilirdim. İçini ve dışını. Ve iş beni çok meşgul ediyordu. Çalışmadığım zamanlarda ormanda avlanırdım. Ellerimi toprakla buluşturabildiğim sürece mutluydum. Sahip olduğum ve ihtiyaç duyduğum tek dostum kurdum Ay'dı.

Benim tercih ettiğim yol buydu. Rutinim basitti ve yıllardır değişmemişti. Ta ki arazide çalıştığım uzun bir günün ardından kulübeme dönene kadar. Araziden geçerken Gunnar'ın koluna bağlanmış çok güzel bir kız gördüm. Onu görünce içimde bir şeyler kıpırdandı ve kendimi bir süre daha kulübeme kapatmaya hazır hale geldim.

Gunnar'ın planının yanı sıra geçmiş yılların anıları da içimden geçti. Her yönden mükemmele yakındı. Ama o King için yaratılmıştı. Gunnar iyi iş çıkarmıştı. Ona krediden daha iyi. Bilmem gerekirdi. King ve ben bu topraklarda büyüdük. Çocukluğumuzdan beri onunla sürekli bir rekabet içinde olduğumuzu hissederdik. Ve belli bir yaşa geldiğimizde, kadınlar da istisna değildi. Nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayacak kadar çok kadın kaybettim.

Bu yüzden, çocukken çok iyi arkadaş olduğumuzu söylemeye gerek yok sanırım. Şimdi ise hasımdık. Çünkü King hakkında söyleyebileceğim tek bir şey varsa o da bütün kızları kaptığı ve paylaşmaya pek hevesli olmadığıydı.

Ancak Gunnar, King hakkında bunu henüz öğrenmemişti.

Kendimi yeterince uzak tutabilirdim. Ama Gunnar'ın kıza olan tutkusunun, onun King'in kollarına düşmesine izin vermeyecek kadar ileri gitmiş olmasından endişeleniyordum. Ayrıca, başından beri plan hakkında şüphelerim vardı. Hiçbir şeyin King'i münzevi alışkanlıklarından kurtaracağını düşünmüyordum. Ama itiraf etmeliyim ki, onu bu huysuzluğundan kurtarabilecek biri varsa, o da kızdır.

Sorun şu ki, kendimi dahil etmeden planın aksamadan yürümesini sağlayamazdım. Ve ne kadar rahatsız edici olursa olsun, Gunnar'ın geri için işleri berbat etmesine izin veremezdim. Kontrol altında tutulması gerekiyordu.

Bir an bile düşünmeden otelin ön kapısına doğru ilerleyen iki figüre doğru yöneldim. Yolu ancak yarılardım ki havayı dolduran feromon seli burnumun direğini sızlattı.

Hapşırdım, bu da Gunnar'ı yaklaştığım konusunda uyardı. Kıza anlattığı şeyin ortasında durdu ve bana baktı.

"Declan? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Sadece yeni müdürümüze kendimi tanıtmak için gelmiştim," dedim. Bu bir yalandı ve Gunnar'ın bana verdiği şüpheli ifadeye bakılırsa bu yalanı yutmamıştı.

Yine de bana bunu söylemedi. Onun yerine, oyun oynadı. Çok şükür. Dedi ki, "Elbette. Declan, bu Allana. Allana, bu

bizim saha bekçimiz."

"Her şeyin güzel olmasından ben sorumluyum," dedim. "Değiştirilmesini istediğiniz bir şey olursa lütfen bana bildirin. Ben hallederim."

Başını salladı ve gülümsedi. "Yapacağım."

Bir nefes aldım ve gözlerim büyüdü. Onun uyarılması... sarhoş ediciydi. Belki de ona yaklaşmak bir hataydı. Şaşırtıcı derecede çekiciydi ama istediğimi elde edememeye Gunnar'dan çok daha alışkındım. King'in bu kızı yatağından uzak tutmak için neler yapabileceğini bilmiyordu.

Yaptım.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Boğazımı temizledim. "Ben de öyle."

"Ben de tam onu binada gezdirmeye hazırlanıyordum. Onu bulabilirsem belki King'le tanıştırebilirim," dedi Gunnar.

"Onu bulmak' derken ne demek istiyorsun?" Allana sordu.

Gunnar kaşlarını çattı. "O... eli kolu bağlı bir sahip. Eminim yakında etrafta olacaktır."

Evet, doğru. Muhtemelen bu kızın topraklarına ayak bastığını bile fark etmemişti. Aksi takdirde kızı çoktan yatağına atmış ve adını haykırıyor olurdu. Gözlerimi devirdim.

"Eminim meşguldür. Ya da uyuyordur. Geç oluyor, değil mi?" diye sordu.

Gunner başıyla onayladı. "Eğer turu sabaha ertelemek isterseniz, bunu ayarlayabiliriz."

"Hayır, hayır. Şu anda uyuyamayacak kadar gerginim," dedi ve elini onun göğsüne koydu.

Hırlamak istedim ama bu beni ele verirdi. Bu dürtünün boğazımda düğümlenmesine neden olan şeyin saf kıskançlık olduğunu kabul etmek umurumda değildi. Gunnar'ın muhtemelen kızla ilgilendiğimi düşünecek bir fikri yoktu ve ben de bunu mümkün olduğunca uzun süre böyle tutmak istiyordum.

Ama aynı zamanda odasına gitmelerini de engellemeliydim. Eğer bu olursa, plan . Kıvrak zekamla dikkatlerini dağıtacak bir şey .

"Belki de önce dışarıdan başlamalısın," dedim ve dikkatimi kıza verdim. "Bana nasıl yapacağım konusunda fikir verebilirsin."

Buraya çeki düzen versek iyi olur. Bunlara yarın sabah erkenden başlayabilirim."

"Bu fikri sevdim," dedi ve bana ters ters bakan Gunnar'a doğru baktı.

"Eğer dileğiniz buysa," dedi sesine sinirli bir ton katarak. Allana'ya gülümsedikten sonra bana ters ters baktı. Neredeyse kusacaktım.

"Peki ya bavulum ne olacak?" diye sordu.

"Bunların hepsi halledildi," dedi Gunnar. "Merak etmeyin."

İnsanlarla iletişim kurmaktan ne kadar nefret etsem de, hiçbir şeyi yarıda kestiğim için o anki kadar heyecanlanmamıştım. Gunnar kızı parmağında oynatmaya başlamıştı bile, bunu açıkça görebiliyordum. Onu o kadar çok istiyordu ki, ihtiyacının tadını havada alabiliyordum.

"Bu taraftan, lütfen," dedim ve tura devam ettim. Şansım yaver giderse, kız devam edemeyecek kadar bitkin düşene kadar bu işi sürdürebilirdim. O zaman Gunnar'ın kıza odasını gösterip işi bitirmekten başka çaresi kalmayacaktı. Ertesi sabah zamanı geldiğinde yaklaşacaktım ama şimdilik onunla ilgili planlarını ertelemekten mutluydum. Kendi rahatsızlığıma rağmen.

Turu yaparken, Allana'nın bana verdiği tüm önerileri zihnime not ediyormuş gibi yaptım ve epeyce öneri vardı. Daha iyi olanları elimde tuttum ve diğerlerini bıraktım. Araziyi gezmek birkaç saat sürdü. Son yarım saatte yavaşlamaya ve esnemeye başladı.

"Yorgun musun?" Gunnar sordu.

Bir esnemeyi daha bastırmaya çalışırken başını salladı. "Sanırım otel turunu sabaha kadar erteleme fikrini kabul edebilirim. Düşündüğümünden daha yorgunum."

"Bu anlaşılabilir bir durum," dedi Gunnar. "Yolculuk vücut için zordur. Özellikle de buna alışık değilseniz."

"Tur için teşekkür ederim Declan," dedi.

Başımı salladım. "Bir değil."

"Daha fazla fikir istiyorsan yarın beni görmeye gel. Ben onlarla doluyum" diye ekledi.

"Anlayabiliyorum," dedim. "Buna bayılıyorum."

Gülümsedi. "İyi geceler."

"İyi geceler, *madam*," dedim.

O ve Gunnar şatoya doğru dönerken, Gunnar'ın lanet bakışlarını yakaladım. Tur sırasında bir noktada fark etmiş olmalıydı. Bildiğini bildiğimi ona söylemeyecektim. Zamanla kendimi açıklamak için bekleyecektim ya da belki de hiç açıklamayacaktım.

Kulübeme doğru döndüm. Kapiya yaklaştığımda kurdum Moon için ıslık çaldım.

Tırıs tırıs yanıma geldi, kürkünün birkaç yeri keçeleşmişti.

"Ne yaptın sen? Çamurda mı yuvarlandın?" diye sordum. Bana ters ters baktı.

"Biliyorum, çok komik biriyim," dedim. Homurdandı.

Ona kamarama kadar eşlik ettim ve şöminede ateş yaktım. Elimi yüzümü yıkadıktan ve bir bardak Picon aldıktan sonra, Moon kucağımda yatarken ateşin önüne yerleştim. Bu gece öğrendiğim her şeyi ve kıza olan ilgimi düşünürken içkimi yudumladım. Daha çok onun bana olan ilgisini.

Moon tedirginliğimi hissederek sızlandı.

"Merak etme," dedim ve yan tarafına birkaç şaplak attım. "Küstahça bir şey yapmayacağım."

Ayağa kalktı ve sarı gözlerini benimkilere dikti.

İçimi çekti. Tabii ki devam etmemi isteyecekti.

"Gunnar işleri edecek. Bunu hissedebiliyorum," dedim.

Moon bana bağırdı.

Ona ters ters baktım. "Bu da ne demek şimdi? Benim de her şeyi riske attığımı mı ima ediyorsun?"

İnledi.

"Seni piç kurusu," dedim.

Moon ve ben birbirimizi sadece benim yarı kurt olduğum temelinde anlıyorduk. Ama ben . Annem bir insandı. Babam bir şekil değiştirendi. Ben kara bir leke olarak doğmuşum. Her şeye rağmen Moon'la aramızda bir bağ vardı. O benim en iyi arkadaşım ve onun durum hakkındaki küstah farkındalığı yüzünden kendimi biraz dışlanmış hissediyordum.

Kısa bir hırıltı çıkardı ve şöminenin önüne uzandı.

"Ne, şimdiden pes mi ediyorsun? Hatalı olduğunu söylemedim, farkındasın değil mi?" dedim.

Beni görmezden geldi.

İnledim. "Peki. Özür dilerim."

Bana baktı ve başını tekrar kollarının üzerine koymadan önce ofladı.

"İyi, o zaman bunu kendi başıma çözerim," dedim ve ateşe bakmadan önce içkimin sonuncusunu yudumladım. "Başlarken pek de yardımcı olmadın."

Moon haklıydı. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Bunu kabul etmekte tereddüt etsem de kızı gördüğüm anda anlamıştım. Gunnar'ın nasıl olup da kendisi için de aynı şeyi fark edemeyecek kadar kör olduğunu anlayamıyordum.

Eğer dikkatli olmazsak, King'i onun kollarına değil de kalenin derinliklerine itmiş olurduk. Sonraki adımlarımız ne olursa olsun, dikkatli olmalıydık. İkimiz de ona aşık olmayı göze alamazdık.

TÜM ANA

Ofiste oturmuş, son birkaç günün muhasebesini yapıyordum. Neredeyse bir haftadır buradaydım ve işle ilgili her şeyi kavradığımı hissediyordum. Ama ilk gecemin nasıl sona erdiği konusunda kafam karışık.

Arabadan indiğim andan itibaren hayranlık içindeydim. Sonra Declan'la tanıştım ve onun muhteşem yüz hatları da beni etkiledi. Özellikle de gözleri. Daha önce hiç onunki gibi gözler görmemiştim. Buz gibiydiler ama mavinin şimdiye kadar gördüğüm en açık tonuna sahiplerdi. Ruhuma işlediler ve tahrikimi on katına çıkardılar.

Söylemeye gerek yok, turun sonunda çok yorulmuştum. Gunnar nezaketle bana odama kadar eşlik etti. İçerideki lüks süite göz attım ve nefesim kesildi. Bu çok fazlaydı ve yerleşmek için sabırsızlanıyordum ama aynı zamanda içeri girip bunu henüz yapmama da izin veremezdim.

Bir beyefendi olan Gunnar odamın dışında kaldı. Benim için kapıyı açmıştı ve ben de kapı aralığında durup ona bakıyordum. Benden etkilendiğini biliyordum. Öyle davranıyordu. Bu yüzden beni öpmesini bekledim. Öpmeyince, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve onu öptüm.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek bedenimdeki yorgunluğu silkeledi. Sinirlerim alevlendi ve uyarılmışlığım bacaklarımda arasındaki boşluğu doldurdu.

Benden uzaklaştı. "Bu ne içindi?" Kelimeleri bulanık ve derin çıktı.

"Teşekkür ederim," dedim ve bacaklarımın arasında ihtiyaç titreşirken kollarımı ona sardım. Sıcak ve ıslaktım ve üzerimdeki kıyafetleri yırtıp beni sikiyle doldurması için fazlasıyla hazırdım.

Sadece *biraz* daha cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı. Ben de onu tekrar öptüm.

Ağzım onunkiyle birlikte hareket ederken elleri kalçalarımda duruyordu. O da beni yavaşça öptü ve kolları sırtıma daha sıkı sarıldı. Beni kucağına aldı ve odanın içine taşıdı. Bacaklarımı beline doladım ve dilinin benimkiyle dans edişinin tadını çıkardım. Kısa bir dakika içinde yatağa uzandım ve o da bacaklarımın arasındaydı. Pantolonunun darlığına rağmen devasa ereksiyonunun gerildiğini hissettim. Ağzı benimkinin ırzına geçti. Elleriyle göğüslerime masaj yapıyordu ve ben onun için yanıp tutuşuyordum.

Ama aramızdaki şeyler gerçekten ısınmaya başladığı anda durdu.

Öpücükleri kesildi ve gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim. Bunu daha fazla sürdüremem."

Alnımın ortasında bir sızı oluştu. "Ne demek istiyorsun?"

"İstiyorum, inan bana. Seni dayanamayacağım kadar çok istiyorum. Ama sana sahip olamam. Henüz değil," dedi.

Kafam karışmıştı, yatakta doğruldum ve bacak bacak üstüne attım. Gunnar ayağa kalktı ve yatağın ayak ucunda kaldı. "Henüz değil mi? Bunun nedeni şirketteki pozisyonum mu?"

"Hayır," dedi ve kaşlarını çatmadan önce ellerini saçlarında gezdirdi. "Sadece beklemek zorundayım."

"Beklemek zorunda mısın?" Sesim inançsızlık dolu bir şekilde yankılandı.

Bir kez başını salladı ama bakışlarımla neredeyse hiç karşılaşmadı. "Ne için?" diye sordum.

"Söyleyemem. Özür dilerim. Gerçekten. Biraz dinlenmeye çalış," dedi ve kapıya yönelip arkasından kapatırken.

Kapıya baktım, geri dönüp bana bunun acımasız bir şaka olduğunu ya da fikrini değiştirdiğini söylemesini bekledim ama . Birkaç dakika sonra kapıdan çıkıp koridorun ortasına koştum ama o çoktan gitmişti. Bu noktada, ben

Gecenin geri kalanında uyuyamadım ve elimden başka tek rahatlama aracımı da yıprattım. Hiçbir şey içimdeki o yakıcı ihtiyacı tatmin edemiyordu ve o gecedan beri Gunnar'ı her gördüğümde yeniden alevleniyordu.

Çoğunlukla mesafesini korudu ve profesyonelliğini . Ama onu umduğumdan daha az görüyordum. Davranışını neredeyse kaçınma olarak değerlendiriyordum ama ara sıra beni kontrol ediyordu. ne olduğu konusunu açmama yetecek kadar uzun değil, beni kontrol edip hızla ayrılmasına yetecek kadar uzun.

Ofisimin kapısı çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Son dalgınlığımı da göz kırparak attım ve "Evet?" dedim.

Kapı açıldı ve karşıma düşündüğüm adam çıktı. Gunnar içeri girdi ve masamın önüne yaklaştı. "Sadece seni kontrol etmeye ve gece için odama gitmeden önce bir şeye ihtiyacın olmadığından emin olmaya geliyordum."

Dudağımı ısırdım ve buraya geldiğim ilk gece yaptığımız konuşmayı tekrarlamayı düşündüm ama bundan vazgeçtim. O zamandan beri her etkileşimde kendini mesafeli ve profesyonel tutması yardımcı olmadı. Aramıza bir duvar örmüştü. Aşabileceğimi sanmadığım bir duvar. Onun ani, akıl almaz fikir değişikliğini ne kadar çabuk unutursam o kadar iyiydi.

Başımı salladım. "Ben iyiyim, sanırım."

Masamın üzerindeki fincana baktı. "İstersen mutfağa daha kahve bıraktım."

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz," dedim. "Ortalıkta görünmeyen sahibinden hâlâ bir haber yok mu?"

Onunla henüz tanışmamıştım, bu da bir iş sahibi için oldukça alışılmadık bir durumdu. Henüz tanışmadığım bir adam için duyduğum öfke giderek artıyordu. Bu durum benim için sorun teşkil ediyordu, zira bazı şeyleri onaylamasına ihtiyacım vardı, ancak o ne kadar uzun süre münzevi kalırsa, bu çok ihtiyaç duyulan değişikliklerin yürürlüğe girmesi de o kadar uzun sürecekti.

Bir de Gunnar ve Declan kadar güzel olup olmadığını merak ediyordum.

Başını iki yana salladı. "Ben de aynı derecede sinirliyim. Bu kadar kaçamak davranmak ona göre değil."

"Acaba bu işe karışmamasının bir nedeni var mı?" diye sordum.

"Görünüşe göre sadece o," dedi Gunnar. "Ailesini kaybetti. birkaç ay önce, ama bu önce de böyle davranıyordu."

"Oh, bu çok üzücü," dedim. King'in kaybı kalbimi acıttı. Babamı kaybetseydim ne yapardım diye düşündüm ve anında adama acıdım.

"Çok seviliyorlardı," dedi Gunnar. "Hepimiz onları özlüyoruz. Ama dediğim gibi, King onlar ölmeden önce bile umursamaz ve ilgisizdi. Yaptığı şeyi neden yaptığını bildiğini bile sanmıyorum."

Başımı salladım. "Umarım yakında gelir. Onunla görüşmem gereken bazı iş konuları var."

"Onu görürsem haber veririm," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Benim için zevkti. İyi geceler Bayan Pierce."

"Size de, ama lütfen bana Allana deyin," dedim.

Sırıttı ve bu, geldiğim gece beni terk ettiğinden beri ondan gördüğüm ilk sıcaklıktı. Ben de karşılığında gülümsedim ve arkasını dönüp beni ofisimde yalnız bıraktı.

Masamın üstünde duran bir dosyayla kendimi yelpazeledim. "Bu adam benim iyiliğim için fazla ateşli."

Dosyayı masama bıraktım ve kahve fincanına baktım. Bütün bir hafta boyunca şirketi yeniden rayına oturtmak için uğraşmışım. Neredeyse her geceyi sabahın erken saatlerine bu ofiste geçiriyordum. Bu gece de farklı olmayacaktı ve devam edebilmem için kahveye ihtiyacım vardı. Özellikle de Gunnars'a. Kutsal inek, kahvenin tadını güzel yapabiliyordu. Şimdiye kadar içtiklerimin en iyisiydi.

Masamdan kalkarak kupayı aldım ve yeniden doldurmak için mutfığa doğru yöneldim. Buranın koridorları muazzamdı ve Gunnar bana bir tur attırmasaydı muhtemelen kaybolurdum. Tur derken, bana otele dönüştürülen devasa şatonun sadece bir kısmını gösterdi. Doğu kanadının tamamı yasak bölge olarak kabul ediliyordu. Kalenin bir kısmı büyük beyaz bir örtü ile kapatılmıştı. Bunun inşaattan ya da onarılması gereken bir tür hasardan kaynaklandığını düşündüm. Bu konuda fazla ısrar etmedim.

İhtiyacım olan her şeyin yerini aklımın bir köşesinde zorlanıyordum.

Bu konuda sorduğum tek soru neden kimsenin oraya gitmediği idi.

Gunnar cevap verdi, "Buranın Kral'ın bile gitmeyeceği kısımları var. için."

Neyse ki mutfak ana katta, koridorun sonundaydı. Lobide. Ofisim resepsiyonun arkasındaydı. Basit ve tatlı.

Mutfağı ve tezgahın üzerinde duran kahve cezvesini buldum. Yanına gittim ve sıcak sıvıyı fincanıma boşalttım.

Yüksek bir çarpma sesi kalenin içinde yankılandı. Bu ses neredeyse fincanımı dökmeme neden oluyordu. Derin bir nefes alırken kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu sesi neyin ya da kimin çıkardığına dair merakım kısa sürede beni ele geçirdi ve kendimi labirent gibi koridorlarda dolaşıp sesin kaynağını ararken buldum.

Kütüphaneye doğru adım attığımda homurtular sessizliği doldurdu. Odaya girdiğimde uzun boylu, siyah, omuz hizasında saçları olan bir adamın sırtı bana dönük bir şekilde durduğunu gördüm. Mırıldanmaya ve küfretmeye devam ederken kitap raflarından birinde bir şey arıyordu.

Evin münzevi sahibi olduğunu düşünerek nefesimi tuttum. Bir adım geri attım ve istemeden de olsa kapının yanındaki kaidenin üzerinde duran çiçek vazosunu devirdim. Vazo yere çarptı ve düzinelerce parçaya bölündü, seramik, su ve çiçek çukurları saçıldı.

King arkasını döndü, yerdeki dağınıklığa bir göz attı ve bana hırladı. Gözleri korkunç bir sarıydı, öfke ve hiddetle parlıyordu.

Nefesim kesildi.

Kapıdan çıkıp odanın arka tarafına doğru koştu.

Vazo ve çiçek parçalarını toplamaya başlayacak kadar sakinleşmem birkaç dakika sürdü. Ellerim titremeye devam etti ve buraya geldiğimden beri ilk kez korktum ve buradaki amacımı sorguladım.

Ayak sesleri koridorda hızla ilerlerken bir adam elinde bir şamdan tutan odaya daldı, şamdanın içi yanan alevlerle doluydu.

krem rengi tenini ve yoğun mavi gözlerini aydınlattı.

"Allana?" Gunnar sordu. "Sen iyi misin?"

Ürperdim. "Eğer kastettiğiniz buysa, incinmedim."

"Ne oldu?" diye sordu şamdanı yakındaki bir rafa bırakırken ve yaptığım dağınıklığı toplamama yardım etmek için yanımda diz çökerken.

"Sanırım King'le tanıştım. Bu arada ailesini kaybetmesinin onun sorunu olduğunu sanmıyorum. Parlayan sarı gözleriyle beni korkuttu ve bu bana hırlamasından sonraydı. Daha iyi bilmesem, buradaki varlığımdan hiç etkilenmediğini söyleyebilirdim."

"Sana hırladı mı?" Gunnar düz bir sesle sordu.

Başımı salladım. "İlk izlenimim pek iyi değildi ama işte buradayız." "Vazo nasıl kırıldı o zaman?" diye sordu.

"Odadan çıkarken ona çarptım. Kahve alırken bir ses duydum ve homurdanmayı buraya kadar takip ettim. Gerisini hemen hemen biliyorsunuz."

Gunnar ayağa kalkarken başını salladı ve bir avuç dolusu kırığı yakındaki çöp kutusuna götürdü. Elindeki bir avuç vazo parçasını çöp kutusuna attıktan sonra kabı aldı ve bana doğru taşıdı. Ben de kendi avucumdakileri içine attım ve onu bekleyen elini tuttum.

Ayağa kalktığımda, "Hizmetçiler geri temizlesin. Elinizi kontrol etmek ve derinize saplanmış herhangi bir parça ya da kanama olmadığından emin olmak istiyorum."

Başımı salladım ve beni en yakın ilk yardım çantasına götürmesine izin verdim. Elimi sararken daha fazla konuşmaktan kaçındı ve beni odama geri götürdü. Bana iyi geceler diledikten sonra kapıyı kapattım ve iyice kilitledim.

Muhtemelen kaldığım süre boyunca da kapıyı kilitlemeye devam etmem gerekecekti. Belli ki King benim varlığımı önemseyen bir adam değildi ve bu da işimi biraz daha zorlaştırıyordu.

Tabii sabah hala bir işim olursa.

KING

Orada bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kısa bir süre önce olduğum adamdan ne kadar uzağa düştüğümün de farkında değildim. Milyon yıl geçse de kendimi bir kızıdan kaçarken düşünemezdim. Özellikle de onun kadar güzel birinden. O ben değildim. Ben kadınları fethederdim. İstediğimi alan ve gerisini bırakan bir adamdım.

En azından eski ben böyleydim.

Kız kesinlikle... farklıydı. Sadece ne kadar farklı olduğunu henüz bilmiyordum. Güzel olduğu . Ama onda, içimde çoktan öldüğüne inandığım bir şeyi harekete geçiren bir nitelik -koku- vardı. Onu diğerlerinden ayıran ve beni dehşete düşüren aynı koku.

Annemin en sevdiğı vazoyu devirmeden birkaç dakika önce onun kokusunu almıştım. Bir nefes aldım ve anında içimde derinlerde bir şeylerin canlandığını hissettim. Sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm bir şeydi bu ve kesinlikle hak etmediğim bir şeydi. Yaptığım onca şeyden sonra. Sebep olduğum acılardan sonra. Benim acı çeken insanlar.

Bu nedenle, o anda yapabileceğim tek şeyi yaptım ve ona şiddetle hırladım. Bırakın onun varlığını, kokusunun içinde olmanın keyfini bile yaşayamıyordum. Onunla birlikte taşıdığı ev duygusunu bile.

Garipti... Onu çevreleyen her şey. Ve aynı zamanda, lanetleyici. Uzak durmayı kafasına ne kadar çabuk sokarsa

benden ne kadar uzak olursa o kadar iyi. Çünkü onun teklif ettiklerinin zerresini bile hak etmiyordum. Ayaklarıma kapanmış olsa bile.

Kadının kim bile emin değildim. Gunnar'ın işe aldığı müdür olduğunu düşündüm. Bir erkeğin işini yapan bir kadın. Ayrıca geç saatlere kadar ve mutfak dolabındaki "Misafirler İçin Değildir" etiketli bardaklardan birinden içiyordu.

Gunnar değiştirebileceğine inandığına göre özel biri olmalıydı. Bu işe elimi bile sürmeyecektim. Sadece işleri berbat ederdim. Tıpkı dokunduğum diğer her şey gibi. Hayata döndürmek yerine, yavaş yavaş kuruyup çürüyerek bir hiç haline gelirdi.

Gözden kaybolur kaybolmaz, içki zulamı sakladığım göle doğru yola çıktım. Oraya vardığımda ayakkabılarımı çıkardım, çıplak ayaklarımı soğuk suya soktum ve kendimi unutana kadar içtim. Onun kokusunu ve görüntüsünü hafızamdan silmek istiyordum. Onunla ilgili her şeyin zihnimden silinmesini istiyordum. Ve alkol bunun için tek cevabımdı.

Kahretsin, muhteşemdi. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Ama bir parça mutluluğu bile hak etmiyordum ve bu yüzden onu da içip bitirdim.

Yeterince sarhoş olduğumu düşündüğümde, yine de içmeye devam ettim. Gölün kıyısında sızana kadar içtim, güneş göz kapaklarımı yakana kadar bir daha uyanmadım. Öldürücü bir baş ağrısıyla uyandım ve uykuya daldığımdan beri ne kadar zaman geçtiyse ayaklarım suyun içinde oturmaktan uyuşmuştu. En az birkaç saat. Emin olamadım. İkinci şişemin ortasında tüm zaman algımı kaybettim.

İnledim ve ayaklarımı sudan çıkardım, sonra kendimi bir ağaca doğru salladım, sırtımı ağaca dayadım ve ayaklarımın sonbahar güneşinin verdiği sıcaklıkla ısınmasına izin verdim. Ayaklarımdaki tüm hissin geri gelmesine ihtiyacım yoktu. Sadece hareket etmemi sağlayacak kadarına ihtiyacım vardı, o zaman iyi olacaktım.

Alkolün son etkileri de geçip akşamdan kalmalığım iyice yerleşince dün geceki kadın aklıma geldi. İnledim, kendimi bir pislik gibi hissediyordum ama kararımdan da pişman değildim. Bana güvenilemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Sevemeyecek, neşe duyamayacak, hatta bir sevgilinin öpücüğünün verdiği mutluluğu bile hissedemeyecek kadar lanetliydim.

Onu öpmenin tadının nasıl olacağını merak ederek kendimi kaptırdım. Pantolonum sertleşmiş ereksiyonumla birlikte sıkılaştığında, bir şişe daha içkiye uzandım. Ellerim boş kasaya uzandı ve lanet ettim. İçimdeki tüm neşeden kurtulmak için zulamdaki son içkiyi de içmiştim.

Homurdandım ve kendimi azarladım. *Aferin sana ahmak. Sadece şaşırtıcı bir ilk izlenim bırakmakla kalmadın, zulanın geri kalanını da içtin.*

Sağımdan bir dal gıcırdadı, ardından yapraklar çıtırdadı ve büyük bir şey derin bir nefes aldı. Başımı salladım ve anında aslan formuma dönüştüm. çıkan köpek, son derece aşına olduğum bir köpekti. Adı Moon'du. Declan'ın kurduydı. Ve onu zerre kadar umursamıyordum.

Tabii ki o da bunun farkındaydı. Gözleri üzerime yerleşir yerleşmez hırladı, sanki bu benim sinmeme neden olacakmış gibi dişlerini gösterdi. Homurdandım. Ondan asla korkmazdım. Hırlamasında suçlayıcı bir ton vardı ve ihtiyacım olan son şey bir kurttan ders almaktı.

Ne korkuyordum ne de onun istenmeyen varlığına tahammül edecektim. Böylece ona olan toleransım sona erdi.

Ben de hırladım.

Moon taşındı.

Hırlamam bir kükremeye dönüştü.

Bu da işe yaramadı. Moon kükreyişimi merak ediyormuş gibi bana baktı. Topallayarak bir adım öne çıktım ve havaya hırlayarak .

İşe yaradı.

Moon saçma hırıltılarını kesti ve başını itaatkâr bir şekilde eğdi. Sanki haddini aştığı için özür diler gibi bir mızızlanma çıkardı.

Özür umurumda değildi. Yalnızlığımı önemsiyordum. Moon hareket etmeye meyilli görünmüyordu, ben de son bir hırıltı çıkararak bir adım daha ilerledim. Moon sonunda ipucunu aldı ve ormana, muhtemelen Declan'ın evine doğru kaçtı.

Başımı salladım ve geri gelmeyeceğinden emin olduğum anda yer değiştirdim.

Ama yalnızlığım zaten bir kez parçalanmıştı. Huzura, kadını ilk gördüğümde olduğumdan daha yakın değildim. Bir başkasının benim terk edilmişliğime rastlayacağından ve benimle konuşmaya çalışacağından hiç şüphem yoktu. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Acımdan nefret ederdim. Bana acıyan insanlardan da çok nefret ederdim. Şansımı bildiğim için, bana rastlayacak bir sonraki kişi muhtemelen Gunnar olacaktı. Son zamanlarda insanların arasına karışmam için aşırı ısrarcı davranıyordu. Görevimi yapmam için. Mirasımı sahiplenmemi.

Israrına her geçen gün daha az tahammül ediyordum.

Yerden kalktım ve tek kolumla pantolonumun arkasını fırçaladım ve boş sandığa bir kez daha kaşlarımı çattım. Şimdi zulamı yenilemem gerekecekti. Ya da belki de bu tamamen boş bir çabaydı?

Biraz yardım. Tam bir israftı. Yeni kızın kokusunu ve güzelliğini benden uzaklaştırması gerekiyordu. Onu hafızamdan tamamen silmesi gerekiyordu. Ama kalıcı olarak işe yarayacak kadar etkili değildi.

Hâlâ kafamın içindeydi ve yine düşüncelerimi meşgul ediyordu. Sorunuma daha sağlam bir çözüm bulmam gerekecekti ama önce korkunç migrenimi uyuyarak geçirmem gerekiyordu.

Gölden resmen vazgeçerek yatağıma doğru yöneldim. Şatoya geri dönerken, kulübesinin önünde gelecek kış için odun kesmekle meşgul olan Declan'ın yanından geçtim. Elektrikli testereye erişimimiz vardı ama ben kim oluyordum da ona bunu söylüyordum? Eğer işleri zor yoldan yapmak istiyorsa, onu durdurmayacaktım.

Moon ona doğru koştu, az önceki etkileşimden hâlâ sızlanıyordu. Declan doğramayı bıraktı ve bana baktı. Yarım ağızla el salladı ve sonra kurdunu teselli etmek için döndü. Başımı salladım. Tırnak diplerime sıcak iğneler batırılmasını ne kadar istiyorsam, onunla da o kadar etkileşime girmek istiyordum. Ayrıca, onunla sohbet etme fikrini aklımdan geçirseydim, kayıp kolum ya da ailem hakkında konuşmak için uyduruk bir bahane bulması sadece birkaç dakika sürerdi.

Bodrumdaki odama doğru devam ettim. Declan'ı odun kesmesi ve kurtlarıyla baş başa bıraktım.

Her nasılsa ve beni gözeten her neyse onun lütfuyla, odama giderken oteldeki herkesten kaçıp kurtulmayı başardım. Gunnar ve o kız da dahil. Ama odama girer girmez yatağımın üzerinde duran bir kâğıt parçası dikkatimi çekti. Bir gün önce odamdan ayrıldığımda kesinlikle orada olmayan bir kâğıt parçasıydı bu.

Vücudumdaki her damar ve sinirde öfke kaynadı. Bir hırıltı çıkardım ve hışımla o şeyin yanına gidip onu yatağımdan kaptım. Odam bir amaç için gizlenmişti ve bu amaç herhangi birinin elini kolunu sallayarak içeri girip mahremiyetimi ihlal etmesi değildi. Kâğıdı açtığımda, Gunnar'dan bir mektup olduğunu fark ettim.

O lanet şeyi buruşturup hiç okumadan yakındaki kanalizasyona atmayı düşündüm ama Gunnar ben sonunda dinleyene kadar mesajını tekrar tekrar iletmenin bir yolunu bulacaktı.

Oraya çıkıp, özel alanımı işgal ettiği için ona haddini bildirmeyi aklımdan geçiriyordum. Bodrum katında yaşamayı seçmemin bir nedeni vardı ve bu, istediği zaman aşağıya, odama gelip küçük notlarını iletebilmesi için değildi.

Kağıda karalanmış tek satırı büyük bir sıkıntıyla okudum.

Konuş onunla.

Sayfayı adının baş harfiyle imzalarken gözlerimi devirmiştim. Kendini beğenmişlik Gunnar'a hiç yakıştırdığım bir özellik değildi ama sürprizlerin ardı arkası kesilmiyordu. Ne olursa olsun, elimde daha büyük bir sorun vardı. Eğer Gunnar yattığım yeri bulduysa, o zaman taşınmam gerekiyordu.

Yatağıma çöktüm ve yastığıma doğru çığlık attım çünkü bu, sabrımı taşıran ve beni cinayetten alıkoyan bastırılmış hayal kırıklığını hafifletmeye yaklaşan tek şeydi.

Mahremiyet ve yalnızlık ihtiyacıma saygı duymak çok mu zordu? Neden beni sınırlarıma kadar zorlamakta ısrar ediyordu?

Bir noktada, rahatsız edilmek istemediğimi ya da tavrımı net bir şekilde ortaya koymam gerektiğini anlayacaktır.

Ama kafamdaki çekik seslerini uyuyana kadar hiçbir şey yapmayacaktım.

TÜM ANA

Yeni hayatımın ilk sonunun ilk gününü bahçede küçük bir piknik masasında oturup babama sabah bahçelerin güzelliğini anlatan bir mektup yazarak geçirmeye karar vermiştim. Bahçeyi çevreleyen ağaçların arasından hafif, serin bir esinti hışırdarken kuşlar tatlı şarkılar söylüyordu. Güneşin sıcaklığı yüzümü öpüyordu. Etrafım çok güzeldi. Ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, çalıları dolduran güller hala tamamen açmıştı ve baldan daha tatlı kokuyorlardı.

Mektubu imzalayıp zarfın içine koyarken parfümlerini derin derin içime çektim.

Mektubu kemerime yerleştirirken yakınlardan bir havlama sesi geldi. Sesin geldiği yöne bakmaya fırsat bulamadan, alaca bir kurt kucağıma atlayarak beni ürküttü. Yüzümü yaladı ve ben gülerek onu üzerimden uzaklaştırmaya çalışırken küçük, tiz iniltiler çıkardı.

"Ay!" Bir erkek sesi bağırdı.

Declan'ın koşarak görmek için devasa yaratığın etrafına bakındım. Gözleri şoktan kocaman olmuştu.

"Sanırım bu devasa yaratık size ait?" diye sordum.

Moon yüzümü yalamaya devam etti ve ben kıkırdadım.

"Moon, dur. Beni utandırıyorsun," dedi Declan.

Moon, Declan'ın sözleri ağzından çıktığı anda durdu ve dikkatini sahibine çevirdi. Kısa bir homurtu çıkardı.

Bu ilginçti. Köpek sanki Declan'ın söylediklerinden rahatsız olmuş gibi tepki verdi. Kucağımdan isteksizce atlarken hırladı ve sonra Declan'ın yanında itaatkâr bir şekilde durmaya başladı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Declan. "Moon normalde bu şekilde davranmaz."

"değil," dedim gülümseyerek. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

Declan boğazını temizledi. Adam gün ışığında daha da güzeldi. Uzun, kirli sarı saçları geniş omuzlarına dökülüyordu. İnce bir sakal yüzünün alt yarısını kaplıyordu. Mavi gözleri daha da parlaktı. Gözlerim kamaşmıştı.

"Sabahın tadını çıkarıyor musun?" diye sordu. "Sonbahar için alışılmadık derecede sıcak bir gün."

Başımı salladım. "Bu sıcaklık sürdüğü müddetçe her saniyenin tadını çıkaracağım."

"Yapmalısın," dedi. "Burada kışlar sert ve çok uzun geçer."

"Bildiğim iyi oldu. Bana katılmak ister misin?" Yanımdaki yeri .

Başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim ama yapamam. Ne yazık ki. Gerçekten gitmem gerekiyor. Başka zaman olsa?"

Başımı yana eğdim. İçimden bir ses gerçekten istemediğini söylüyordu. Duruş şekli belki de. Tüm ağırlığını bana en yakın bacağına vermiş, elleri kir içindeki pantolonunun ceplerindeydi.

Sırıttım. "İsrar ediyorum. Tek on dakikanızı ayırmanız."

Declan'ın buz mavisi bakışları güneşin ışığında büyüleyici bir şekilde parlıyordu. Bu hareketin onu benimle oturmaya iteceğini umarak daha geniş gülümsedim. Declan'ın dudakları dişlerinin üzerinde gerildi ve güzellik karşısında şaşkına döndüm.

O yanıma otururken dudağımı ısırdım. Derin bir nefes aldım ve neredeyse inliyordum. Kutsal inek, kokuyor.

Moon yere uzanırken mızızlandı.

"Ah sus, sen," dedi Declan. Yüzünü bana döndü ve o muhteşem, güzel gözlerini tekrar üzerime dikti. "Kurdumun davranışları için bir kez daha özür dilememe izin verin. Bu tamamen yersizdi."

Moon homurdandı.

Önce kurda sonra da Declan'a bakakaldım. "Seni anlayabiliyor mu?"

"Elbette," dedi umursamaz bir omuz silkmeye. "Beni çoğu insandan daha iyi anlıyor."

Başımı salladım. "Bu inanılmaz."

"Teşekkür ederim," dedi. "Gündüz görebildiğiniz bahçeyi şimdi nasıl buldunuz?"

Dikkatimi etrafımızdaki alana verdim. "Başlangıçta beni inandırdığınızdan çok daha güzel."

"Herhangi bir değişiklik var mı?" diye sordu, iş adamı tonunu koruyarak.

Bakışlarımı bir kez daha etrafımızda gezdirdim, bahara kadar bekleyebilecek ufak tefek şeylere baktım. Gözlerim harap olmuş çeşmeye takıldı. Bu şeyin ciddi bir sevgiye ihtiyacı vardı. Bahçenin ortasında duran basit bir tasarımdı. Yapının sadeliği, onu çevreleyen tüm çiçeklerin güzelliğiyle belirginleşiyordu. Havzada duran su bulanıktı ve küflenmeye başlamıştı. Bu bakımsız yapıya bakım yapılması gerekiyordu.

"Çeşme akıyor mu?" diye sordum.

"Bir süredir yok, bu hafta ilk iş olarak bunun üzerinde çalışabilirim."

Başımı salladım. "Kış düzgün geçirmesini sağlayın. İlkbaharda çalışmazsa değiştirmek zorunda kalırız. Bu bahçe misafirler için harika bir satış noktası. Eminim bunu daha fazla iş almak için bir araç olarak kullanabiliriz."

"İçin büyük umutlar besliyorsun," dedi. Gülümsedim.

"Elbette, neden olmayayım ki?"

Omuz silkti.

Kendimi ona yaklaşırken buldum, onu ve zihninin çalışma şeklini öğrenmek istiyordum. Arazide yaptığı onca iş nedeniyle ellerinin ne kadar sert olduğunu merak ediyordum. Dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissettiğini ve ağzının tadını daha da merak ediyordum. Gözleri benimkileri ararken dudakları aralandı, ne yaptığımı sorguluyordu. Kendimi durduramadan dudaklarım onunkilere yapıştı.

O da beni öptü ve ağzımı ne olduğunu anlayamadığım tatlı bir tatla doldurdu. Bu tat bana hanımeline hatırlatıyordu ama tüm o tatlılığın altında bir acılık vardı. Kontrolü ele geçirirken dili benimkinin üzerinde dans etti. Kolunu omuzlarıma doladı ve

Diğer eliyle eteğimin kumaşını bacağımdan çıkarmakla meşguldü. Kalçam boyunca yukarı doğru kayan elinin sıcaklığı, havadaki soğuklukla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Yumuşakça inledim.

Beni bankın üzerine uzanmaya teşvik etti ve bacaklarımın arasına yerleşti. Ağzı benimkinden ayrıldı ve dudaklarının sıcaklığını tenime yansıtabilmek için gömleğimi araladı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve dokunuşunun tadını çıkardım.

Evet, öyle düşünmüştüm. Evet! Evet!

Declan'ın eli daha yukarılara gitti ve şişmiş, hassas tümseğimin üzerinde bir yer buldu. Parmağı klitorisime bir kez dokundu.

Bacaklarım titredi. Zevk bacaklarımın arasındaki boşluğu doldururken nefesim kesildi.

Moon havladı ve sızlandı.

Declan durup kendini yukarı çekerken iç çekti. Dikkati kurdunun üzerindeydi. Birkaç dakika onu izledikten ve ben nefesimi tuttuktan sonra, "Özür dilerim. Kendimi izin vermemeliydim."

Şaşkınlıkla ona baktım. İğrenç miydim? Kokuyor muydum? Nefesim berbat mıydı? Sebep ne olursa olsun, tam da işler kızııştığında erkeklerin benden sıkılmaya başlamıştım.

"Yine mi bu?" diye tersledim ve ayağa kalktım.

Şaşkın bakışlarını dikti. "Yine ne demek istiyorsun?"

"Aynen söylediğim gibi. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, üzgün *değilim*" dedim. "Seni cesaretlendirdim. Ve bunu seve seve tekrar yaparım."

Declan başını sallayarak, "Daha iyi biliyordum," dedi. "Hata benim."

Kendini banktan kaldırdı ve kıyafetlerini yeniden ayarladı; pantolonunun kasıklarını çekiştirerek ereksiyonun iyice belirginleşmesini sağladı.

. "Pek sayılmaz. Yine de merak ediyorum, durma sebebiniz nedir?"

"Açıklama, sahip olduğum zamandan daha kapsamlı." Sözlerini kekeleyerek tamamladı.

"Yine de dene," dedim. "Ve eğer bir sonraki bahanen anlamayacağım olursa, eminim ayak uydurabilirim."

"Ama anlamıyorsunuz. Bu anlatılacak benim hikâyem bile değil. Doğru, ben de işin içindeyim ama anlatmak bana düşmez," dedi Declan.

"Hikâye, kime ait olursa olsun, kesinlikle beni de ilgilendiriyor ve neler olup bittiğini bilmek istiyorum. O yüzden anlat bakalım." Yanaklarım yanıyordu ve bu güneşin sıcaklığından değil, artan hayal kırıklığımdan kaynaklanıyordu.

Declan'ın dudakları sıkıca mühürlenmişti.

Alaycı bir şekilde kıkırdadım. "İnanılmaz. İkinizin arasında her ne oluyorsa çözülmesi gerekiyor. Bir dahaki sefere ikinizden biri beni tekrar öpmeden önce."

Declan ayıldı ve bakışlarını benimkilere dikti. "Bunu Gunnar'la da mı yaptın?"

Omuz silktim. "Şey, denedim. Merak ettiğin buysa, biz de çok uzağa gidemedik."

Gülümsedi. Bu hareket sıcak ve davetkâr değil, alaycı ve uyarıcıydı. Gözleri soğudu ve maviyi daha da buzlu hale getirdi. "İzin verirseniz, görmem gereken bir şey var. Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Yanıt beklemeden oradan ayrıldı. Moon da onu takip etti. Kaleye doğru gözden kayboluşunu izledim ve bir ahududu patlattım. Belli ki iki adamın da içinde bir şeyler dönüyordu ve beni karanlıkta tutmaya niyetli görünüyorlardı. Bu beni kızdırdı.

İçimdeki arzu beni diri diri yakmadan önce neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu. Ruh halim bozulmuştu ve işleri yoluna koymak için düşünebildiğim tek yol odama çıkıp işleri kendi başıma halletmekti. Belki de soğuk bir duşla bitirmek.

Etrafıma son bir kez baktıktan sonra sinirli bir şekilde içimi çektim, banktan kalktım ve kalenin arka kapısına doğru ilerledim.

Odama çıkmak çocuk oyuncağıydı. Kimse beni durdurmadı ya da soru sormadı. Çok şükür. Ve doğrudan kapıma giden köşeyi döndüğümde, Gunnar'ın sert göğsüne çarptım.

Gözlerim onunkilerle buluştu.

Burnu alevlendi ve beni duvara doğru iterek boynumdaki deriyi içine çekti.

Nefesimi içime ve kalçalarımın akan suları tutabilmek için gözlerimi kapattım. Burnu hafifçe kulağımı okşadı ve ürpertici bir iç geçirdim.

Koridorun aşağısında bir yerden bir kapı çarparak kapandı ve bu Gunnar'ı içinde bulunduğu ruh halinden çıkarmış gibi görünüyordu. Hemen çekildi ve aramıza birkaç metre mesafe koydu.

Çok rahatsız görüldüğü için elini saçlarının arasında gezdirdi. Pantolonu devasa ereksiyonunun etrafında gözle görülür bir şekilde dardı. Kot pantolonunun altında gizlenen devasa boyuta bakarken dudaklarını ısırđım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve koridorda hızla ilerleyerek görüş alanımdan çıktı.

Nefesimi tuttuğumun farkına soluk kaldım. O ve Declan'ın kendilerini bana atmaya istekli olmalarına rağmen, ben sıcak ve rahatsız olduğumda fikirlerini değiştirmelerine neden olan şey neydi?

Başımı salladım.

"Üzgünüm, değilim," diye mırıldandım.

İkisi arasında ne olup bittiğinden bağımsız olarak, tek kurtuluş kaynağımla bir randevum vardı. Ardından soğuk bir duş aldım ve neler olup bittiğini ve nedenini nasıl çözeceğime dair bir beyin fırtınası yaptım.

Bu ikisinin dolaplara alet olmayı reddettim. Cevaplar için tam zamanıydı.

GUNNAR

Siktiğimin Declan'ı. Bu ne cüret. Küstahlık. Cüretine inanamıyordum. King dışında dokunulmaması gereken tek kadının üzerine gidip kokusunu sürmesi gerekiyordu. Elbette en başından beri plandan şüphe duyduğunu biliyordum ama bu ona her şeyi sabote etme hakkını vermiyordu. Planımın işe yaraması için çok şey gerekiyordu. Bunu biliyordu çünkü bunu açıkça belirtmiştim.

Ve denese bile bunu inkar edemezdi.

Allana bana çarptığı anda onun kokusunu aldım.

Ve aptal ben. Kendimi kontrol etme duygumu tamamen kaybetmem gerekiyordu. Allana'yı duvara doğru itip Declan'ınkiyle karışan kokusunu derin derin içime çektiğimde sahiplenme duygum beni ele geçirdi. Ayrıca onun sarhoş edici uyarılmışlığını da soludum, bu da onu fena halde istememe neden oldu. Onu kokumla boğmak, Declan'ın kokusunu bastırmak ve Allana'yı eşim olarak kabul etmek istiyordum.

Neyse ki yapmadım. Kendimi ondan uzaklaştırmayı başardım. Zar zor.

Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu ve bunu herkesten daha iyi biliyordum. O benim değildi. Asla bana ait olamazdı. Ama aynı zamanda Declan'ın da değildi. King için yaratılmıştı ve bu da onun tamamen ve tamamen sınırların dışında olduğu anlamına geliyordu.

Ama Tanrı şahidimdir ki, King kafasını kıcından onu şatonun bağırsaklarının sefaletinde yaşatan her neyse yakında bırakmazsa, onu hiç şansı olmadan kaybedecekti.

O kadarını görürdüm.

Ama önce Declan'la bir hesabım vardı. O kadının sunduklarının tadına bile bakabilecek onca insan varken, kokusunu kadının her yerine sürmesi gerekiyordu. Bel altı vuruştan bahsediyorum. Planın işlemesi için ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Bırakın Kral için yaratılmış bir kadını, bir kadınla gizlice dolaşacağını düşündüğüm son kişiydi.

Declan'ı düşündüğüm kadar iyi tanımadığımı sanıyordum. Ona gereğinden fazla kredi verdiğimi ve insanlarla birlikte olmaya karşı kararlılığını hafife aldığımı fark ettim.

İşler kontrolden çıkmadan önce bu karmaşaya bir son vermeliydim. Bir hata yapmam yeterince kötüydü. Declan'ın bu planı devam ettirmek için gereken itidale sahip olmasına imkân yoktu.

Allana'ya hızlıca bir özür mırıldandıktan sonra aramıza biraz mesafe koydum. Buraya geldiği ilk geceden beri mesafemi korumaya çalışmışım. Beni öpmesi benim için neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı ve planımızı neredeyse o anda mahvetmişim.

Declan'ı bulmak fazla çaba gerektirmedi. Her zamanki gibi bahçede insanlardan kaçıyor, çeşitli mantarları, sebzeleri ve otları topluyordu. Beni durdurduğunda ona bir metre bile yaklaşmamışım.

"Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, benden uzak duracaksın. Ve Allana'dan," dedi, çalışmaya devam ederken sırtını bana dönerek. Kurdu Moon, alçak sesle hırlayarak yakınımnda dolaşıyordu.

Durup yaratığın gözleriyle karşılaştım. Gerçekten de vahşi bir melez olduğuna inanıyordu, değil mi? Çok şirindi.

Başımı salladım ve dikkatimi Declan'ın sırtına verdim. "Demek neden burada olduğumu biliyorsun."

"Hatalarını kabul edecek kadar erkek olduğunu bilmek güzel," dedi Declan. "Sadece bir pislik olmandan endişelenmeye başlamışım. Brownie puanları sana."

İnledim. "Çekingenliğin kontrolsüzce devam ederse alaycılık seni yoksul olmaktan kurtaramayacak."

Homurdandı. "Tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi? Ne kadar ikiyüzlüsün."

"Declan, yaptığın hatayla her şeyi mahvedebilirdin," dedim.

"Peki ya senin küçük 'hatan' ne olacak?" diye sordu bana dönerek. "Kirli pençelerini onun her tarafına geçirdiğinde planı pek umursamıyor gibiydin, değil mi?"

"Ben kendimi durdurdum. Seni neyin durdurduğunu merak ediyorum?" Sordum, sesim her kelimedede daha da yükseliyordu.

Declan ayağa kalktı ve yüzüme baktı, elleri iki yanında kenetlenmişti. Kaşlarımı çattım ama istediği şey kavgaysa, alacağı şey de kavgaydı.

"Gunnar'ın büyük planında nasıl olduğu önemli değil, değil mi? Durdum, değil mi?" Declan sordu. "Önemli olan da bu."

Moon bir uyarı daha homurdandı.

Bakışlarımı önümde duran adama dikmeden önce kurda tekrar baktım. "Seni uyarıyorum *köpek*, bir sonraki hareketine dikkat et. Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorsun. İkinizi de yere sermek için iki kere düşünmeyeceğim."

Declan sırttı. "Sen de *ayı*, benimle bu şekilde yüzleşerek nasıl bir solucan konservesi açtığının farkında . Ne seninle ne de yüksek atlarınla uğraşacak havada değilim."

Sırttım. "Şirin. Geceleri uyumana ne yardım edecekse... Allana'ya elini sürmediğin sürece sorun yok. Senin pis kokun onun güzelliğine gölge düşürüyor."

Sözlerim Declan'ı çileden çıkarmış olmalı. Çünkü bana saldırdı.

Solar pleksusumu devreye sokarak darbeye hazırlandım. Kollarımı iki yana açarak onu yakalamaya hazırlandım. Eğer üstünlüğü ele geçirmek için beni yere düşürmeyi planladıysa, fena halde yanıliyordu. Ona kıyasla iriydim ve melez vücudunun beni yere devirecek güce sahip olmasına imkân yoktu.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde vücudu bana bir yıkım topu gibi çarptı. Kuvvete karşı homurdandım ve ayaklarımı yere gömdüm. Küçük gövdesine sığdırdığı kuvvet miktarına göre çok yanıltıcı bir duruşu vardı. Beni bırakması için yumruğumu yanına vurdum ama bırakmadı.

Bunun yerine, lanet kurdu topuklarımı ısırmaya başlarken o da kendi yumruklarını savurdu. Declan beni itmeye devam ederken Moon'un dişlerinin acısına karşı ısırđım. Sonra kollarını kalçalarımaya doladı ve beni havaya kaldırdı. Vücudum yere çarparken adamın sahip olduğu muazzam güç karşısında bir kez daha şaşırdım. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. başıma gelmesi birkaç saniye sürdü.

Bacaklarına tekme atarak onu yere yuvarladım. Ben Declan'ın üzerine tırmanırken Moon sendeleyerek yoldan çekildi. Kollarını gövdemin etrafına doladı ve yuvarlandı. O ve ben birbirimizin etrafında döndük, yerde güreştik ve yolumuza çıkan her şeyi ezdik.

Declan beni bir kez daha şaşırtarak, belime sarılıp kollarımı doğal olmayan bir açıyla sıkıştırmayı başardığında üstünlüğü ele geçirdi. Kaslarımda oluşan basınç irkilmeme neden oldu.

"İşin bitti mi?" diye sordu.

Dişlerimi sıkarak "Ellerini kendine saklayacak mısın?" diye sordum.

"Hayatın buna bağılı olsa bile olmaz," dedi

Declan. "O zaman hayır," diye homurdandım, "değilim."

"olsun," dedi.

Onu savurdum ve başımın üzerinden sırt üstü yere düşürdüm.

Hızla ayağı kalktım ve ayağımı kafasına vurmaya çalıştım.

Declan da beklediğimden daha hızlıydı. Göz açıp kapayınca kadar yoldan çekildi ve bacaklarını benimkilere dolayarak dengemi kaybetmeme neden oldu ve tekrar yere düştüm.

Kollarımı tekrar aynı şekilde kavramayı başardı. Bu sefer biraz daha baskı uyguladı ve kaslarımda parçalandığını hissettirdi.

"Beni bir daha asla tehdit etme," diye tükürdü.

"Tehditten bahseden kim?" Kollarıma vuran acıyı bastırmaya çalışarak sordum, üstümdeki adama ölüm kadar ciddi bakıyordum. Bu dövüşün bitmesine hazır değildim. İkimizden birinin kanlar içinde kalmasını istiyordum.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu.

"Gerçekten de Allana'nın üzerindeki kokunu fark etmeyeceğimi mi sandın?" Ben sordum.

"O sana ait değil," diye tersledi Declan. "O da sana ait değil," diye karşılık verdim.

"King'in kızı bile değil," dedi Declan. Benden uzakta durdu. "Biliyor musunuz? Bu planla işim bitti. Bilmeyi hak ediyor. Kendi seçimini yapmayı hak ediyor."

Declan bana sırtını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"King'le tanışmadan olmaz," homurdandım.

Declan dönüp tükürerek, "O zaman bunu gerçekleştir. Aksi takdirde, bir dahaki sefere yatağıma girmek istediğinde onu durdurmayacağım."

Bana bir kez daha sırtını döndü ve hışımla uzaklaştı. Moon havladı ve Declan'ı oteli çevreleyen ormanın derinliklerine kadar takip etti.

Formu gölgeler arasında kaybolurken iç çektim. Öfke hâlâ içimde dolaşıyordu ve ayım huzursuzdu. Dövüş istediğim kadar tatmin edici olmamıştı. Yerden kalktım ve pantolonumdaki ot, bitki ve diğer bitki parçalarını fırçaladıktan sonra bakışlarımı Declan'ın kaybolduğu yöne diktim.

Bu planımla çiğneyebileceğimden fazlasını ısırmış olabilirim. Declan'ın güzel kadınlar da dahil olmak üzere insanlara karşı direncini kesinlikle hafife almıştım. King'in kıcını kaldırması gerekiyordu. Yoksa hepimiz mahvoluruz. Ona bıraktığım mektubu şimdiye kadar bulmuş olmalıydı.

Artık yapabileceğim tek şey dinlemesini ummaktı.

Zamanımız tükeniyordu ve Declan'la aramızdaki anlaşmazlık yüzünden işlerin daha da kötüye gitmesi an meselesiydi.

TÜM ANA

Yapmak istediğim son şey, Declan ve Gunnar'ın bana yaşattığı yanmayı tatmin etmeye çalışarak uykusuz bir gece daha geçirmektir. Neler olup bittiğine dair cevapları hızlıca almalıydım. Bana söyleyemedikleri saçmalıklara daha fazla tahammül edemeyecektim. Beni kaçınılmaz olarak delirtecek bir şeyin ortasında kalmıştım.

Bir ültimatoma verme zamanı gelmişti. Bana neler olduğunu anlat yoksa temelli eve dönecektim.

Burada orta yol yoktu. Ayrıca, bana makul bir açıklama borçluydular. Ve bir tane almamın tam zamanıydı.

Odamdan çıktığımda geç olmuştu. Yine uyuyamadım. Bu yüzden resepsiyona yöneldim, niyetim konsiyerjlerden birinin de çağırmasını sağlamaktı. Yaka kartındaki isim Bastian'dı. Koyu kahverengi gözleri, kalkık bir burnu, ince dudakları ve etrafındaki herkesten daha iyi olduğuna dair bir tavrı vardı. Müşteri hizmetleri için berbat bir tavidir ama otelin iş bulmakta zorlandığını düşünürsek, yerine birini tutmaya gücümüz yetmezdi.

O yüzden kaldı. Üzülerek.

Ben köşeyi dönerken bana baktı. Ofisime doğru ilerlerken, "Gunnar Declan'a çağrı bırakır mısınız lütfen?" dedim.

"Yapamam. Meşgulüm," dedi.

Kapıma birkaç santim kala durdum ve yüzümü ona döndüm. Meşgul değildi. Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Her zaman kapının önünde dururdu.

masasında oturuyor ve hiçbir şeye, özellikle de görevleriyle ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Omuz silkti. "İşimi."

"Senin işin sana söylediğim şey. Onlara çağrı at. Şimdi." Onun itaatsizliğiyle uğraşacak havada değildim. Muhtemelen müdürü bir kadın olduğu için sinirlenmişti. Onun yerinde olmak berbattı ama inançları umurumda bile değildi.

"Gidip onları getireyim hanımefendi," dedi bir hizmetçi köşeyi dönerken. "Toz almayı bitirdim ve biraz ara verebilirim."

"Teşekkür ederim," dedim nezaketle ve dikkatimi Bastian'a yönelttim. "Bu tavrını sürdürmeye devam edersen, bu şirketteki pozisyonun hakkında konuşmak zorunda kalacağız."

"Pekala," dedi ve bana işini yapmakla meşgul olduğunu söylediğinde daha önce yaptığı hiçbir şeyi yapmamaya devam etti.

Gözlerimi devirip başımı sallayarak döndüm ve ofisime yöneldim. Masama oturdum ve gelmelerini bekledim. Ve bekledim... ve bekledim... ve bekledim.

Ofise gitmek için yeterli bir süre olduğunu düşündüğüm bir saatin ardından hizmetçiye aramaya koyuldum. Bastian'a sorma zahmetine girmedim. Zaten pek de yardımcı olmadığını kanıtlamıştı ve ben de yeterince hayal kırıklığına uğramıştım.

Hizmetçiye ararken, Gunnar'ın orada olup olmadığını görmek için kafamı mutfığa uzattım. Oda boştu. Kaşlarımı çattım. Gerçekten orada olacağına inanmıyordum ama çoğu zaman oradaydı.

Küçük avıma devam ettim.

Kalenin neredeyse her santimetrekaresini taradığımda, Gunnar, Declan ya da onları aramak için gönderdiğim hizmetçiye dair hiçbir ipucu ya da ipucu bulamamıştım. Onları aramak için sayısız dakika harcamıştım ve kalenin yasak doğu kanadına giden koridoru geçtiğimde pes başlamıştım.

Koridorun ortasında durdum ve kanadı otelin geri kalanından ayıran uzun, akan çarşafa baktım.

Meraklarım bir kez daha depreşti. Eğer bu binayı en iyi şekle sokacaksam, doğu kanadının da temizlenmesi gerektiğini düşündüm.

adreslendi.

Başka bir şey düşünmeden koridora yöneldim. Çarşafın önünde durdum ve örtüyü yana çekmek için elimi uzattım. Küçük bir bakış ne bana ne de bir başkasına zarar verebilirdi.

Parmaklarım kumaşa dokunup onu yana doğru çekmeye başladığım anda arkamdan gelen gür bir ses beni irkiltti.

"Ne yapıyorsunuz? O bölümün kapalı olmasının bir sebebi var."

Topuklarımın üzerinde dönerek her daim ele avuca sığmayan Kral'la yüzleştım. Bu kez gözleri sarı değildi ve eksik kolunu ve yüzünün yan tarafını boydan boya geçen büyük yara izini fark ettim.

Kekeledim, "Oh! Çok üzgünüm. Sadece bir inceleme yapmaya çalışıyordum."

"Gecenin bu saatinde mi?" diye sordu aynı sertlikte. "Evet. Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

"Normal insanlar gibi uyuyamıyor musunuz?" diye sordu.

"Son zamanlarda geçici bir şey gibi görünüyor," dedim, kelimelerim daha kısa çıkıyordu. Ona karşı bu tonda konuşmamam gerektiğini biliyordum. O benim patronumdu ve beni kovma yetkisine sahipti. Ama elimde değildi. Declan ve Gunnar'ın bana yaşattığı cinsel hayal kırıklığının üzerine bir de ne olup bittiğini bilmemenin ve uyuyamamanın verdiği genel hayal kırıklığı eklenince, erkek maçoluğuna tahammülüm tüm zamanların en düşük seviyesine inmişti. "Yaptığım her şey hakkında pislik gibi davranmak zorunda mısın?"

Derin bir nefes aldı, omuzları hareketi abarttı ve sırtıttı. Adam gerçekten de bana sırtıttı.

Ona bakakaldım.

Komik bir şey mi söyledim?

"İlk ses tonum için özür dilerim," dedi, çok daha yumuşak bir ses tonuyla. "Benim hatamdı. Lütfen, baştan başlamama izin verin."

Cazibesini konuşturuyordu. Sesi bal gibiydi ve içinde yıkanmak istiyordum. Sadece onun sözleriyle çatıdan atlamaya hazırdım.

Aman Tanrım, bu seferki tehlikeliydi.

"Ben de özür dilerim. Huysuzum, çeşitli şekillerde hayal kırıklığına uğradım ve işimi zorlaştıran bazı itaatsizliklerle uğraşıyorum."

Bakışları ciddileşti. "Kim?"

"Ben hallettim. Söz veriyorum." Onurumu savunmak için koşuşturmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Şu anda olup bitenlerin hiçbiri benim kontrolüm dışında değil."

"İşten bahsetmişken," dedi. "İmzalamam gereken bir şey yok muydu?"

Başımı salladım. "Evet, ama istersen bunlar yarına kadar bekleyebilir."

Başını iki yana salladı. "Artık özgürüm."

"Tamam," dedim ve ona yaklaştım. Elimini ona doğru uzattım, "Bu arada ben Allana Pierce."

Yakından bakıldığında, Declan ve Gunnar kadar, hatta daha da fazla güzeldi. Omuz hizasındaki kahverengi saçları geriye doğru toplanmıştı ve yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Koyu kahverengi gözleri benimkileri de içine almıştı ama gözlerinde sıcaklık vardı. İlk karşılaşmamızdaki sarı gözleri hayal edip etmediğimi merak ettim. Dudakları dolgun ve genişti ve ince bir saç tozuyla kaplıydı.

Yüzündeki yara izine rağmen nefes kesici bir yakışıklılığa sahipti.

Elimi elinin içine aldı ve içindeki sıcaklık şaşırtıcıydı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Pierce."

Parmak eklemlerimin üstüne bir öpücük kondurdu ve elimi birkaç saniye daha tuttukten sonra bırakıp ofisime gitmemi işaret etti. "Lütfen, yolu göster."

Gülümsedim, yanaklarıma hücum eden sıcaklığı geri püskürtmeye çalıştım. Zihnim kendimi tutmam için çılgınlık atıyordu. Eğer beni öperse, muhtemelen tam işler kızıştığında kaçıp gidecekti. Bunu tamamen profesyonel bir şekilde sürdürsem daha iyi olacaktı.

Ofisime doğru ilerlerken boğazımı temizledim ve içimi çektim. Bu küçük etkileşimi ne kadar çabuk bitirebilirim o kadar iyiydi. King'in gözlerinin kıçımda bir delik açtığını şimdiden hissedebiliyordum.

Dakikalar sonra ofisime vardığımızda küçük bir rahatlama hissettim. Koltuğuma oturdum ve King'in onayına sunulmak üzere bir yığın teklifi çıkardım. Onları masanın üzerine koydum ve elimle işaret ettim. "İşte buradalar."

Masamın kenarına oturdu ve sayfaları kısaca karıştırdı. "Kesinlikle çok meşgulmüşsün."

Başımı salladım. "İşimde verimliyimdir."

"Anlıyorum. Diğer özelliklerinin ne olduğunu merak ediyorum..." dedi ve sözlerini bitirdi.

Beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştım ve ciğerlerim dondu. Gözleri altın rengini almaya başladı. Burun delikleri alevlendi ve sıcaklık omuzlarıma doldu, boynumdan yukarı doğru itildi. Zihnim kendimi kontrol etmem için bana bağıırıyordu. Bu, büyük çekim hissettiğim üçüncü erkek olacaktı ve şu anki bakılırsa, muhtemelen o benden kaçacaktı.

Boğazımı temizledim. "Bunları okumanızı ve hangilerini isteyip istemediğinize karar vermenizi tercih ederim. birkaç gününüzü ayırın ama ne kadar erken imzalarsanız o kadar iyi olur."

"O kadar kötü mü?" diye sordu.

Omuz silktim ve derin bir nefes verdim. "Gunnar'ın beni işe alması iyi oldu diyelim. Şirket bir ay daha zarar etseydi zorunda kalacaktınız."

"O zaman hepsini imzalayacağım," dedi hemen. "Kalemin var mı?" Gözlerimi ona diktim. "Önce teklifleri gözden geçirmen konusunda ısrar ediyorum-"

"Bir kalem lütfen," diyerek masamın kenarından kalktı ve teklifler için birçok imza sayfasından ilkine geçti.

İçimi çektim ve masamın çekmecesine uzanıp bir kalem çıkardım ve ona uzattım. Kalemi alırken parmakları tenimi sıyırdı. Şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim. Dokunuşunda sinirlerimi ateşleyen bir şey vardı.

Ben adama şaşkınlıkla bakarken kalem kâğıdı çizdi. İsteddiği zaman etrafında olmak oldukça keyifli olabiliyordu. Karşımda oturan ve sayfalara imzasını karalayan Kral, ilk karşılaşmamızdan çok farklı bir Kraldı.

Nazikti, kibardı, vericiydi ve onda anlamlandırmakta zorlandığım başka bir şey daha vardı. Kesin olan tek bir şey vardı, her zamankinden daha güzeldi. Yutkundum.

Hazırladığım her teklifi imzalarken, onunla ayaküstü sohbet ettik.

" kadarki konaklamanızdan nasıl keyif alıyorsunuz?" diye sordu.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve iç çektim. "Burayı seviyorum. Bu topraklarda ve kalede büyüleyici bir şeyler var."

Sırıttı. "Çocukken ben de buna bayılırdım. Büyürken macera konusunda hiçbir zaman sıkıntı çekmedim."

"Peki ya şimdi?" Ben sordum.

Bakışları kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu. "Yakın zamana kadar maceralarımın sona erdiğini sanıyordum."

"Fikrini değiştiren ne oldu?" Ben sordum.

Kalemi masanın üzerine koydu ve bana baktı. Gülümsedi, bana döşeme yaptı. Vay canına, buradaki erkekler bu kadar muhteşem olmak zorunda mı?

"Ne değil. Kim," dedi basitçe.

Gözlerim büyüdü ve kalbim hızla çarpmaya başladığında nefesimi içime çektim. "Oh."

İçinden kıkırdadı. "İşle ilgili dikkatimi çekmesi gereken başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Sanırım bu konuyu hallettik. Teklifleri imzaladığınız için teşekkür ederim."

Onu ofisten uğurlamak için masamdan kalkarken, "Benim için zevk," dedi.

Kapıdan içeri adım atmadan hemen önce döndü ve neredeyse göğsüne yüzümü yapıştıracaktım. Eli anında sırtımın alt kısmına gitti. Nefesi bir sıcaklık dalgası halinde tenimi okşadı.

Ve anda çekip . "İyi geceler, Bayan Pierce."

"İyi geceler, Bay Heller."

Koridorda kaybolmadan önce bir kez omzunun üzerinden baktı. Gözümün önünden kaybolurken dudağımı ısırdım. Onu öpmeye çok yaklaşmışım. Buraya gelmeden önce bana aşılarmış olan tüm mantığımı kaybetmişim. Şimdi üç adam vardı ve onları gördüğümde neredeyse içim dışıma çıkıyordu.

Lanetlenmişim.

DECL AN

Allana'nın çağrısına cevap verecek havada değildim. Saat geç olmuştu, iyi uyuyamadığım için huysuzdum ve Moon da sinir bozucu bir şekilde huzursuzdu. Hizmetçiyi çok da nazik olmayan bir şekilde geri çevirdim ve yatağıma döndüm. Önemli bir şeyse beni tekrar çağırır diye düşündüm. Aksi takdirde, bu kadar geç bir saatte bizi çağırmasına neden olan Gunnar halledebilirdi. Daha önce plana bu kadar bağlı görünürken kendini kontrol etmekte başarısız olacağından cidden şüpheliydim. Ona artık umurumda olmadığını söylediğimde ciddiye alırdı. Burayı bir arada tutan ip hızla çözülüyordu ve ben sevdiğim her şeyin parçalara ayrılışını izliyordum.

Allana'dan ya da hizmetçiden bir daha haber alamayınca, sabah birkaç saat deliksiz uyuduktan sonra duracağımı düşündüm. Belki ruh halim büyük düzelirdi.

İnledim ve yatağımda yuvarlandım. Kimi kandırdığımı sanıyordum ki? Onunla tanıştığımдан beri uyumakta zorlanıyordum. Hayvanım onu istiyordu. Ben de onu istiyordum. Kahretsin, Gunnar da onu istiyordu ve onun arzusunun insani şehvetten çok daha derin olduğunu biliyordum. Benimki de . Aramıza ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyiydi.

İşleri tamamen profesyonel tutmanın bir yolunu bulmalıydim. Ona bağlanmanın bana bir faydası olmazdı. Kimseye bağlanmamayı uzun zaman önce öğrendim çünkü herkes . Eninde sonunda. Bu her zaman sadece bir zaman meselesiydi.

kaçıncı kez uyandıktan sonra uykudan vazgeçtim ve Allana'nın ofisine doğru yola çıktımOnu orada bulamayınca

mutfağa ve odasına. Sonunda onu yine bahçede kahvaltı ederken buldum. Ancak yalnız değildi.

Gunnar da onunla birlikte oturuyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da olanlardan pek hoşnut değildi. Dudaklarımda beliren sırtıtmaya engel olamadım. Eğer huysuzsa, onu bu hale getiren her neyse hak etmişti.

Pislik hak etti.

Masaya yaklaştım. Allana'dan birkaç adım uzaklaştığımda, ateşli kahverengi gözlerini benimkilere çevirdi. Dudakları kaşlarını çatmıştı ve ben de bir dünya acının içinde olduğumu fark ettim.

Boğazımı temizledim ve selamlamak için başımı salladım. "Allana."

"Demek sen de varsın," dedi ve başını yana eğdi. "Komik. Senin de Gunnar'la birlikte yeryüzünden silinmeye karar verdiğini düşünmüştüm. Sen de mi okuma yazma bilmiyorsun?"

"Um," diye kekeledim. Sesinin tonuna ve söylediği sözler bakılırsa, Gunnar da çağrıldığında koşarak gelmiyordu. Bunu büyüleyici buldum. Ondan beklediğim hiç de bu değildi.

Bir kaşını kaldırdı ve bu basit hareket onu daha çok istememe neden oldu. Ona gereken ilgiyi göstermek için bu duyguyu bastırmaya çalıştım.

"Um' bir cevap değildir. Bu basit bir evet ya da hayır sorusudur."

Gözlerimi devirdim ve ellerimi ceplerime soktum. Bu işin beklediğimden daha iyi sonuçlanacağına dair içimde bir umut ışığı vardı. "Evet, okuyabiliyorum."

"Harika. Peki, çağırma yanıt vermediğin için mazeretin nedir?" diye sordu.

Çok sinirliydi. Ve ben bunu sevdim. Ama duygularımı henüz açığa vuramazdım. Eğer hiç vermediysem. Tüm bu karşılaşma ciddi bir yanıt ve tüm dikkatimi vermeme gerektiriyordu. Eğer gülümsersem, muhtemelen bunu bir hakaret olarak ve ben kesinlikle ona bu izlenimi vermek istemiyordum.

"Kendimi pek iyi hissetmiyordum," dedim. Tamamen yalan değildi. Gerçeğin tamamı da değildi ama anlamsaldı.

Yüzü bir parça yumuşadı. "Bu kesinlikle ikisi arasında daha iyi bir mazeret."

Sorgulayan bakışlarımı başını zar zor sallayan Gunnar'a çevirdim.

"Oturun," dedi Allana.

İfadesinin bir ricadan ziyade bir emir olduğunu fark ederek öyle yaptım. Ona itaat etmek istedim. Eğer benden isteseydi, onun dünyanın öbür ucuna bile koşabilirdim.

"İkiniz de nihayet burada olduğunuza göre başlayabiliriz," diye söze başladı. "Cevap alamazsam artık burada çalışamayacağımı bilmenizi isterim. O yüzden bana saçma sapan şeyler söylemeden önce bunu aklınızda tutun."

Gunnar da ben de başımızı salladık. İkimiz de onun gittiğini görmek istemiyorduk, bundan . İkimiz de bunun gerçekleşmesi halinde ortaya çıkacak sonuçların ağırlığını ve ben işin onsuz boğulmasından bahsetmiyordum. Onu burada tutmak için her şeyi yapacağımızı bilmek için sormama gerek yoktu.

"İkinizin de beni uyarılmamın ortasında bırakmaya istekli olmanıza neden olan her neyse onun hakkında konuşmaya başlayın." Bakışlarını ikimiz arasında değiştirdi.

Gunnar'a baktım, cevap vermeye meyilli görünmeyince "Bu senin" dedim.

"Ne kadar cömertsin," dedi gözlerini kısarken. Omuz silktim. "Deniyorum. Bir şey değil, bu arada."

"Yeter," diye tersledi Allana. "Cevap ver bana. Şimdi."

Kısmi bir hırıltıyla sonlanan bir iç çekti. Dikkatini Alana'ya çevirdi. Gözlerini onunkilere diktiğinde bakışları neredeyse anında yumuşadı. "Ya söyleyeceklerim seni sadece kapıya yaklaştırırsa?"

Omuz silkti. "Bu ikinizin de alması gereken bir risk. Ya bu riski alırsınız ya da ben zaten giderim. Sanırım hepimiz bana ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyoruz."

Başımızı salladık. Fark etmediği şey, ikimizin de ona ihtiyacı olduğuydu.

Küreksiz, hatta tutunacak bir umudumuz bile olmadan boka batmış durumdayız.

Gunnar ellerini yüzünde gezdirdi. "İşletmeyi devralacak birine ihtiyacımız olduğunu söylediğimde sana yalan söylemedim.

iş. Ama size söylemediğim şey, benim de gizli bir gündemim olduğuydu."

"O da ne?" diye sordu, koltuğunda geriye yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Ve," diye başladı Gunnar, "King'e yeniden yaşamak için bir neden verecek birini bulmaktı."

Nefes almayı bıraktı. Bir saniye boyunca ne irkildi, ne hareket etti, ne de göz kırptı. Acaba onu kırdık mı diye düşündüm.

Gunnar, kızın cevap vermemesinden ya da başka bir şeyden pek etkilenmemiş gibi devam etti. "Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum. Buraya geldiğinizde ne kadar zorlanacağınızı tahmin edemedim. Seni ne kadar çok isteyeceğimizi. o şekilde bırakmakla hata ettik ve bunu telafi etmek istiyoruz."

Gunnar'ın sözleri ağızından kontrolsüzce dökülmeye devam etti. Bazı kısımlarda kekeledi ve açıklamasına beni de dahil ettiğinde şok içinde ona baktım. Daha önce konu ona geldiğinde çok bencil görünüyordu. Sadece kendini düşündüğünü sanmıştım ama öyle değilmiş.

Allana nihayet konuştuğunda, ikimizin de büyük bir hata yapıp yapmadığımızı merak ettim. Belki de niyetimizden hiç bahsetmesek daha iyi olurdu. Hatta en başta onu öpmeyi hiç düşünmesek daha iyi olurdu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İstediğimden değil.

"Ne yaptın?" diye sordu, sesi alçak ve öfke doluydu. Gunnar ağzını açacak oldu ama kadın onu durdurdu.

"Tek kelime daha etme," diye tersledi. "Beni buraya tanımadığım bir adama vermek için mi getirdin? Kendi aklım olduğunun ve karşıma çıkan her erkeğe kendimi atmayacağımın farkında mısın? Ben çaresiz, aptal bir kadın değilim. Kiminle yatacağıma, hatta kime aşık olacağıma sen karar veremezsin. Bu seçimi benden almaya nasıl cüret edersin?"

Oturduğu yerden kalktı. Yumrukları iki yanında sıkılıydı ve neredeyse öfkeden titriyordu.

Alev alev yanan bakışlarını bana çevirdi. "Sen. Sen de mi işin içindeydin?" Başımı salladım. "Hoşuma ama bizim de iyi bir nedenimiz var."

"Vücudum senin uygun olduğunu düşündüğün yere atman için değil! Bu ne cüret! Bana yardım et. Kapıma yaklaştığını duyarsam işim biter. Sen daha gözünü kırpmadan gitmiş olurum! Şimdi gitmeyi düşünüyorum. Bırakayım da yaptığınız pisliğin içinde debelenip durun. Umarım bana yaptığın gibi başka bir kadınla oynamazsın. Eğer yaparsanız, ikinizin de başına gelecekleri hak edersiniz. Sözlerimi bir kenara not edin, benimle bir şansınız daha olmayacak."

Hışımınla uzaklaştı.

Dikkatimi yüzünü ellerinin arasına almış, dirseklerini masanın üstüne dayamış oturan Gunnar'a verdim.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gunnar mırıldandı. "Bu arada beni kurtların önüne attığın için teşekkürler."

Sırıttım. "Benim için zevkti."

Bana ters ters baktı.

Omuz silktim. "Hey, tüm bunlar senin fikrindi."

"Evet, bizim için ne kadar iyi sonuçlandığına bir bakın," dedi.

Başımı salladım ve düşüncelerime daldım. Gunnar ve ben uzun süre tek kelime etmeden ya da hareket etmeden oturduk. Sonunda, "Sence için eşyalarını topluyor mudur?" diye sordum.

Gunnar omuz silkti. "Öyle olsaydı onu suçlar mıydın?"

"Hayır, ama sanırım bunu kurtarabiliriz," dedim.

Gunnar alaycı bir şekilde güldü. "Oh, bunu duymak zorundayım."

"King'e söyle," dedim. "Allana'ya sakinleşmesi için zaman, King'e de ona kur yapma şansı ver. Zamanla onu tamamen kaybetmeyeceğimize eminim."

Gunnar sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı.

"Ben ciddiylim," diye ekledim.

"Az önce burada değil miydiniz? Değer verdiğimiz tek kadını kaybettik. Yoksa Allana'ya söylemenin nasıl sonuçlandığını çoktan unuttun mu? Bunca zamandır ona tuzak kurmaya çalıştığımızı öğrendiğinde King'in nasıl tepki vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bu noktada, gerçekten başka bir seçeneğimiz var mı?"

diye sordum. Gunnar başını salladı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Hayır."

"O zaman ne olursa olsun mahvolduk, dostum," dedim ve yerimden kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Eğer o gittiyse ve sen hatanı kabul etmeyi reddediyorsan, benim de gitmekten başka seçeneğim yok."

Gunnar hırladı. "Eğer bunu yapacaksam, sen de benimle geliyorsun." Başımı salladım. "İyi ama konuşmayı sen yapacaksın."

Bakışlarını tekrar üzerime dikti. Omuz silktim ve kaleye doğru geri dönmek için arkamı döndüm. Birkaç adım sonra döndüm ve hâlâ koltuğunda oturan ona baktım.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Ben sordum.

İnledi ama oturduğu yerden kalktı. Yine de isteksizce yavaşça arkamdan geldi.

TÜM ANA

Öfkeden kuduruyordum. Tükürebilirdim, çok kızmıştım.

Odama doğru ilerlerken düşünebildiğim tek şey buradan ayrılmayı ne kadar çok istediğimdi. Öpüşmekte ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, arkadaşlarına ne kadar yardım etmeye çalışırlarsa ya da işleri yoluna koymak için bana ne kadar ihtiyaçları olursa olsun, bu adamlarla daha fazla işim olmasını istemiyordum.

Ben bir oyuncak değildim. Kesinlikle herhangi bir erkeğin üzerine atılacak bir şey değildim.

Tabii ki hayır.

Eğer düşündükleri tek şey buysa, daha fazla zamanımı boşa harcamak için bir nedenim yoktu. Ama toparlanmak için odama doğru ilerlerken, King'in doğru kanadına giden koridorda kaybolduğunu gördüm.

İzlerimde durdum ve Gunnar ile Declan'ın yaptığı küçük anlaşmadan haberi olup olmadığını öğrenmek için peşinden koşmayı düşündüm. Biliyor olmalıydı. Ve eğer biliyorsa, vedamı eder ve zararımı olduğu gibi keserdim.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, cevaplar ve çarpık bir merakla onu takip ettim.

Koridora doğru döndüğümde King'in uzun perdenin arkasında kaybolduğunu gördüm. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ayaklarımı daha hızlı hareket ettirdim. Perdenin ardında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama eğer şatonun geri kalanı gibiyse, bir labirent olmalıydı ve avımda kaybolmak istemiyordum.

Perdeye vardığımda kumaşı kenara fırlattım ve adımlarıma hiç ara vermeden ilerlemeye devam ettim.

Çok ileri gittiğimi ve boyumu aşan bir işe kalkıştığımı fark etmem uzun sürmedi. Kalenin bu tarafı, çoğunlukla zamanda geri adım atmak gibiydi. Duvarları çeşitli figürlerin resimleri süslüyordu, ince bir toz tabakasıyla kaplıydı, görüntüleri bulanıklaştırıyor ve herhangi bir ayırt edilebilir özelliği seçmeyi imkansız hale getiriyordu, mum ışığının yardımı olmadan değil, ki bende yoktu.

Abartılı kemerler koridorları işaretliyordu ve beklediğim gibi labirentin her parçasıydı. Karmaşık oyma heykeller ve büstler duvarları kaplıyordu. Mermer zeminlerin ortasında, yaşlılık ve bakımsızlıktan yırtılmış, tozla kaplı bir halı uzanıyordu.

Şamdanlar ve aplikler soğuk ve kullanılmadan kaldı.

Kalenin bu kısmında hava daha soğuk ve daha karanlıktı. Kalenin geri kalanını dolduran pencereler doğu kanadında tahtalarla kapatılmıştı, bu da görmeyi zorlaştırıyordu. Gölgeleler uzayıp hareket ediyor ve gözlerim zihnime oyunlar oynuyordu.

Kalenin bu tarafı en ufak bir sevgi ya da sıcaklık görmeyeli uzun zaman olmuştu. Buranın neden evin geri kalanına kapalı olduğunu merak ediyordum. İyi bir cilalama ya da toz alma işleminin halledebileceği şeyler dışında çarpan bir şey yoktu.

Bu bölgenin ihtiyacı olan tek şey biraz .

Tam King'i gözden kaybettiğimi düşünürken, alt kattan yukarı doğru yükselen merdivenleri geçtikten sonra ikinci kat boyunca ilerleyen sönük bir mum ışığı gördüm. Amacım yeniden canlandı ve King'in yerini gösteren tek ipucunun peşine düşerek ileri atıldım.

Onu bulduğumda nefes nefese kalmıştım. Karanlık bir odada oturuyordu, sessizdi ve hareket etmiyordu. Odaya girdiğimde, bir gölgeyi ondan ayırmak zordu. Sonra gözlerini açtı ve yine öfkeli bir sarıya dönüştüler.

"Sen buraya ait değilsin," dedi.

Nefesimi içime çektim ve sözlerinin yarattığı ilk acıya karşı savaştım. Sonra öfkem taşı ve tersledim, "Evet, bu düzeltiliyor. Ben gidiyorum."

"Ne?" diye sordu. Sorusu şokla doluydu.

"Ayrılmadan önce, Gunnar ve Declan'ın küçük planından haberdar olup olmadığınızı ve ben ayrılmadan önce olaya nasıl dahil olduğunuzu öğrenmek istedim."

"Sen neden ? Beni bunun için mi takip ettin?" diye sordu. "Tamamen yasak olduğunu söylediğim bir yere mi?"

Omuz silktim. "Evet ya da hayır. Plandan haberin var mıydı?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Şimdi beni yalnız bırak."

"Hayır. Gerçeği bilmek istiyorum." Başım dik bir şekilde yerimde durdum. "Bilmeye hakkım var."

"Burada, doğu kanadında bulunmaya hakkınız yok. Gidin," dedi.

Ölmek istiyordum. Aksine, hayır cevabını kabul etmiyordum. "Declan ve Gunnar beni buraya senin için getirdi. Görünüşe göre kendine acımanı engellemek için."

Alçak sesle homurdandı. "Lütfen, dur. Git."

Bir adım öne çıktım. "Bana gerçekten hiçbir fikrin olmadığını mı söylüyorsun?"

", kadın, hayır." Sözleri odanın duvarlarında yankılandı. "Gitmen için sana son bir uyarı yapıyorum. Bundan sonra başına geleceklerden ben sorumlu tutulamam."

"Ne yapacaksın? Beni ölümüne korkutacak mısın?" diye sordum. "Ne yapacağım biliyor musun? Tamam. Güle güle. İşinde ve yerine birini bulmada iyi şanslar."

Arkamı döndüm ve otelin sıcak tarafına doğru yöneldim. Ne zaman bir yere varamayacağımı bilecek kadar yetenekliydim ve bu da o zamanlardan biriydi. Eşyalarımı toplayıp çok daha iyi olacaktı.

"Bekle," diye yalvardı King'in sesi, ben ortalığın biraz daha aydınlık olduğu koridora adım atmadan hemen önce. Eli koluma dolandı ve beni kendisine doğru çekti.

"Ne için?" Ben sordum.

"Gitme. Benimle kal," dedi.

Sesinde kalbimi sızlatan bir şey vardı. Elbette Declan ve Gunnar'ın planına alet olduğumun tamamen farkındaydım ama umurumda değildi. Onlar hakkında değil. Ve kesinlikle onların

Plan. Ben planı öğrenmeden çok önce King ile aramızda bir kıvılcım vardı.

Ayrıca her biriyle aramda bir kıvılcım vardı ama kendimi buna odaklanmaya ikna edemiyordum. Bu sadece beni tekrar sinirlendirirdi.

Döndüm ve korkunç, parlayan, sarı gözlerle karşılaştım.

Elini kaldırdı ve bir kibrit çaktı. Birkaç dakika içinde mumlar yumuşak turuncu bir ışıqla yanarak King'in etrafındaki küçük bir alanı doldurdu. Küçük bir divana oturdu. Yanındaki boşluğu okşadı. "Bana katılır mısın?"

Başımı salladım ve yanına oturmaya gittim. "Ruh halindeki değişimler üzerinde gerçekten çalışman gerektiğini biliyorsun."

Kıkırdadı. "Belki."

"Planları hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok muydu?" diye sordum. Başını sallarken ayaklarına baktı. "Hiç." "Bu seni kızdırmıyor mu?" diye sordum.

"Öyle mi olmalı?" diye sordu, gözlerini benimkilere dikerek. "Kızgıyım," dedim.

Elini saçlarında gezdirdikten sonra başını koltuğun koluna dayadı. "Olabilecek çok, çok daha kötü şeyler var ve oldu da."

"Bunu görebiliyorum," dedim, kayıp koluna dikkatle bakarak. "Savaşın bedeli ağır olur," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Özür dilerim."

"Olma. Sorumlusu sen değildin," dedi. "Sorumluydum ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâye."

Ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda döndüm. Mum ışığında bile yüz hatları güzel bir sanat eseri idi. Uyarılmışlığı bastırdım. "Bu yüzden mi kendini bu kadar uzak tutuyorsun?"

Doğrulup kokumu derin derin içine çekti ve gözlerini sıkarak kapattı. "Bu kadar güzel kokmak zorunda mıydın?"

Ona bakakaldım. "Ha?"

İrkildi. Gözlerimi kırptım. Kanepede dizlerinin üzerine çökmüş, yüzünü yüzüme yaklaştırıyordu. "Kokun sarhoş edici."

"Um..." Neyin neden değiştiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi.

"Tahrik kokunu alıyorum," dedi.

"Sen ne?" diye sordum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İlk başta tereddüt ettim. Ama öpüşündeki sıcaklık ve dudaklarının benimkiler üzerindeki hissi uyarılmışlığı daha da artırdı ve beynim tüm aşağı ve yukarı hissini kaybetti. Dudakları benimkilerle birlikte hareket etti ve kollarımı ona doladım.

Kasları gömleğinin altında taş gibi sertti ve ben onu daha fazla hissetmek istiyordum. Çekildi ve koltuktan zıpladı.

"Özür dilerim. Bunu yapmamalıyım."

"Oh harika. Sen de öyle." Derin bir iç geçirdim ve koltuktan kalktım. "Bu kadarı çok fazla. Güle güle."

Kolumu yakaladılar. "Nereye gidiyorsun ve ben de derken neyi kastettin?"

İçimi çektim. "Ben de seninle konuşmaya gelmiştim."

"Seni beni öpmeye zorlamadan önce senden izin almalıyım demek istedim," dedi. "En seni öpmeyi hak etmiyorum. En azından sorabilirdim."

Ona göz kırptım. Sözleri içime işlerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

"Lütfen açıkla," dedi ve beni kendisine yaklaştırdı.

Ona Declan ve Gunnar ile karşılaşmalarımı anlattım. King dinledi. Sonuna geldiğimde çenesi sıkıldı ve eli sıkı bir yumruk haline geldi. Gözlerini önümüzdeki duvara dikti. "Onları ben hallederim."

Eğildim ve onu yanağından öptüm. "Teşekkür ederim ama sanırım hepsini hallettim."

Bana baktı. "Bunu bir daha yapma."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü kalan kontrolümü de kaybedip seni alabilirim," uyardı, sesi derin ve alçaktı.

Bacaklarımin arasında bir ıslaklık birikti. Serbest bırakılmaya ihtiyacım vardı. Çaresizce. Önünde bir adım attım, ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim ve dudaklarını öptüm.

"Bana hayır de," dedi bakarken. "Evet," dedim.

"Ne dediğini bilmiyorsun," dedi ve aramıza birkaç adım mesafe koydu.

Başımı salladım. "Evet, istiyorum. Beni almanı istiyorum."

Aramızdaki boşluğu kapatıp beni öptü ve kabarık bir halıyla kaplı zemine itti. Ellerini ve dişlerini kullanarak -ve biraz da benim yardımımıla- giysilerimi çıkardı ve bacaklarımın arasına yerleşti.

Boynumdan kalçalarımın kadar tenimin tadına bakmadan önce ağzını bir kez daha benimkine dayadı. Seksimi kokladı ve inledi. "Uyarılman ilahi."

Gülümsedim ve sonra dilinin ucuyla şişmiş, hassas klitorisime dokunarak seksimi yaladığında nefesim kesildi. Sularımı emip seksimi yalayarak temizlerken bacaklarım seğirdi. Orgazmım baskı kalkana kadar büyüdü.

Seksimi yalamaya devam ederken zevkimi haykırdım. noktam azaldığında, kendini bir kez daha üzerimde konumlandırdı. Karanlık bakışlarıyla karşılaştım, sarı ve parlıyordu ama garip bir şekilde eskisi kadar korkutucu değildi.

Sikini içime soktu ve beni devasa boyutuyla ağzına kadar doldurdu. Yavaşça içimde hareket ederken nefes nefese kaldım ve tırnaklarımı sırtına geçirdim. Her daha derine itişinde, içim onun boyutuna uyacak şekilde yeterince gerilene kadar hızını artırdı.

Ağzı benimkini geri aldı ve içimde hareket etmeye ve başka bir orgazma doğru seksime masaj yapmaya devam ederken parmaklarım saçlarında dans etti.

Yavaşça basınç arttı ve dışarı çekti. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Dizlerinin üzerine
çök." Sırıttım ve öyle
yaptım.

Eli sırtımın çıplak tenine değdi, kalçalarımın ve popomun yuvarlaklığına hayran kaldı. Aletini kığımın çatlağı boyunca yukarıdan aşağıya doğru kaydırды ve hassas klitorisime hafifçe sürttü.

Ürpererek iç çektim ve altımızdaki kabarık halıyı avuçladım.

"Bunun her anının tadını çıkarmak istiyorum," diye mırıldandı King.

Dudağımı ısırdım ve usulca inledim. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin."

Aletini yavaşça girişime doğru kaydırđı, ihtiyaçtan ıslanmıştı. İçimde hareket etti, daha ileri gidemeyene kadar kendini tamamen içeri itti. Hızını bir tık artırdı, eğildi ve parmaklarını klitorisim boyunca kaydırđı.

Nefesimi içime çektim.

"Benim için çığlık at," dedi

King. "Yap beni," dedim.

Baştan çıkarıcı ve tüylerimi diken diken eden bir sesle homurdandı. İçime girdi, sırtımı kemirdi ve baskı artana ve daha fazla dayanamayana kadar klitorisimi parmakladı. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Daha yüksek sesle," diye talep etti.

Başımı salladım. Ama parmakları seksim boyunca dans ederken ve aleti içimde hareket ederken, orgazmım zirveye ulaştı ve çığlık atmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Savaşı kaybettim ve yüzümü halıya gömdüm, sesimin tüm kaleye yayılmaması için kumaşa doğru çığlık attım.

"İşte böyle," diye mırıldandı King.

Hareketleri daha güçlü ve hızlı hale geldi ve orgazmım büyüdü. Onun etrafında sıkıldım. İnledi ve sırtımı daha sert ısırdı. İçimde titrerken zevk ve acı içinde haykırdım. Sıcak sıvı içime doldu ve hareketleri yavaşlayarak durdu.

İçimden çıktığında, yanıma düştüm. King bana katıldı ve ben de ona doğru kıvrıldım. İkimiz de nefesimizi tutmak için birkaç dakika harcadık. Zevk dalgaları içimde dolaşmaya devam etti ve gülümsedim.

King'in kokusunu içime çekerken gözlerimi kapattım. Orman ve güneş.

Sonunda uyku beni ele geçirdiğinde başımın üstünü öptü.

KING

Uykuya dalarken Allana'nın yanında yatmak, cennetin önümde açılmasını izlemek gibiydi. Dünya değişti. Odağım değişti. İstedığımı düşündüğüm her şey birdenbire önüme serildi. Manzara hak ettiğimden çok daha fazlasıydı. İsteyebileceğimden ya da isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Yüzüne düşen bir tutam kahverengi saçı fırçalayıp kulağının arkasına sıkıştırdım. Sırıttı ve bana biraz daha sokuldu.

Onu ilk gördüğüm anda lanetlenmişim. tatma ve hissetme dürtüsüne karşı koyamadım. Artık benim için geri dönüş yoktu. Artık yoktu. Kendim üzerindeki tüm kontrolümü kaybetmeden önce gitmek istediğini fark ettim ve gerçekten istediği buysa onu durdurmanın mümkün olmayacağını biliyordum. Gitmesine izin vermek zorunda .

Hayatımda onun gibi birini hak ettiğimden değil.

Ama belki de onu benimki gibi zavallı bir ruha, sevginin zerresini hak etmeyen birine merhamet etmeye, cömert bir şeyle kalmaya ikna edebilirdim. Bütün bir adam olmayabilirim ama ona benim için ne anlama geldiğini gösterebilirim. Onun hayatımda olması beni bütünleştirdi, bana bir amaç verdi ve hayatımın her gününü ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçirebilirdim.

Çocukken ailem bayramların şerefine büyük toplar atardı. Babam her zaman bunun annemi mutlu ettiğini söylerdi. Bunu Allana için de yapabilirim.

Pahalı ve gizli tutması zor olacaktı ama belki biraz yardımla bunu başarabilir ve onu bir süre daha kalmaya ikna edebilirdim.

Hayatımın geri kalanını kendimi kanıtlamak ve onu kalmaya ikna etmek için harcayacaktım.

Kendimi yavaşça onun uyuyan halinden çektim ve giyindim. En az birkaç saat uyuması gerekiyordu. Bu bana Declan ve Gunnar'la yüzleşmek ve balo için planlar yapmaya başlamak için yeterli zamanı verecekti. Uyanmadan önce ona yiyecek bir şeyler götürecek kadar zamanım bile olabilirdi. Ama uykuda kaldığından emin olmak istiyorsam, onu yerden kaldırmam gerekiyordu.

Yanına diz çöktüm ve onu kaldırmak için dizimi ve kolumu kullandım. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde yatağıma doğru yürüdüm ve onu nazikçe şiltenin üzerine yatırdım, battanilerle örttükten sonra ihtimaline karşı yanına bir mum bıraktım.

Biraz kıpırdandı. Nefesimi tuttum. Planım onun uykuda ve karanlıkta kalmasına bağlıydı. Yüz hatlarının düzelmesini ve nefes alış verişinin bir kez daha eşitlenmesini izlerken nefesimi tuttum. O sakinleşince odadan çıktım.

Kanattan çıkıp ana koridora yönelir yönelmez Gunnar ve Declan'ın bana doğru geldiğini gördüm. Gözlerimi onlara diktim. Diyaframımda yumruklarımı suratlarına indirmek için yanıp tutuşan bir ihtiyaç alevlendi.

"Arkanı dönüp küçük mağarana saklanmayı aklından bile geçirme, Kral," dedi Gunnar.

"Konuşmamız gerekiyor. Bu çok önemli," dedi Declan.

"Ve sen sormadan söyleyeyim," diye ekledi Gunnar. "Hayır, bekleyemez."

"Arkamı dönüp bir yere saklanmak gibi bir niyetim yoktu, Gunnar. bakarsanız, de sizinle konuşmaya geliyordum," dedim, odağımı önümde duran iki adam arasında değiştirerek.

Bana göz kırptılar. Tepkisizlikleri ve yüzlerindeki şok ifadesi, böyle şeyler söylememi beklemediklerini gösteriyordu. Bir şey söylemeyince, "Ama burada değil," diye ekledim.

İki adam da başını salladı.

Gunnar dedi ki, "Mutfak. Orada kimse bizi rahatsız etmez."

Gözlerimi devirdim ama yolu göstermeleri için işaret ettim. Sessiz bir yürüyüş oldu ve bu bana düşüncelerimi toparlamak için zaman verdi. İlk olarak, Allana'ya sahip olmaları için en ufak bir şansları olmadığını bilmelerini sağlamalıyım. İkincisi, top.

Mutfağa girdiklerinde Declan ve Gunnar bir tezgâhın üzerinde, ben de diğerinin önünde durdum. Onlara baktım ve ne istediklerini söylemelerini bekledim. "Siz ikiniz gitseniz iyi olur. Söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyecek."

"Allana hakkında konuşmak istiyoruz," dedi Gunnar. "Tahminimce siz de aynısını yapmak istiyorsunuz."

"Parlak fikrinden bahsetmiyorum bile," dedi Declan ama ses tonu alaycıydı.

"İkinizin çevirdiği dolapları zaten biliyorum. Allana bana anlattı. Ne demek istiyorsun?" Dedim.

Gunnar daha dik durdu. "Ben de onu istiyorum." "Ben de öyle," dedi Declan.

"O benim elimde, yani ikinizden biri olmak berbat bir şey." Daha dik durdum. "Çok geç kaldın."

Declan başını salladı. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." "Öyle mi?" Bir kaşımı kaldırarak söyledim.

Gunnar, "O da hepimizi istiyor. Karar ona kalmış." "Onun duygularını gerçekten dikkate aldığını görmek güzel.

Bu sefer," dedim. "Ama olan . O seçimini yaptı." " mi peki?" Declan sordu. "Sen ilk olabilirdin

ama bu onun neredeyse önce benim yatağıma girdiğini değiştirmez."

Ona ters ters baktım. "Biz konuşurken o benim yatağımda uyuyor. Tartışacak ne var? O artık benim. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi."

Gunnar alaycı bir kahkaha attı. "En son herhangi birimiz kadın üzerinde hak iddia etmeye çalıştığımızda, öfkelenerek kaçtı. Sinirlendiğinde oldukça korkutucu oluyor, biliyorsun. Gitmek istediğin yönün bu olduğuna emin misin?"

Declan, "Ben hala ona seçim şansı vermemiz gerektiğini söylüyorum," dedi. "Ona yaklaşın ve seçim yapmasını isteyin. Adil bir şekilde mücadele etmenin ve emin olmanın tek yolu bu."

Burnumu sıktım. Bu ikisine karşı sabrım tükeniyordu. "Bu çok saçma."

Gunnar, "Saçma olan, sırf onunla yattığın için kadının senin olduğuna inanman," dedi.

Declan, "Bizi uzaklaştırdığınızı ve seçimini elinden aldığınızı öğrendiğinde hiç hoş olmayacak," diye ekledi.

Gunnar, "Yapabileceğimiz en iyi şey, kiminle birlikte olmak istediğini seçmesine izin vermek," dedi.

Dikkatimi iki adamın arasındaki boşluğa verdim. Sırayla beni ikna etmeye çalıştıkları için bakışlarımı birinden diğerine çevirirken dönüyordu. İçimi çektim. "Peki. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

"El sıkışın," dedi Gunnar. "El sıkışmadığımız sürece bu bir anlaşma sayılmaz. Ve kurallara ihtiyacımız olacak. Kimsenin birbirinin arkasından iş çevirmesine, geri kalanımız için işleri sabote etmeye çalışmasına izin veremeyiz."

Bakışlarımı ona diktim. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sizce bu ne anlama geliyor, Kral?" Declan söyledi. "Ona her şeyi anlattım."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. Bu iki adama karşı sabrım her geçen saniye azalıyordu.

"Kur yapmaya çalıştığım tüm kadınları benden çaldın," dedi Declan. "Bunu bana yıllarca yaptın. Arkadaşlığımızı mahvettin."

Bu acıttı. Ama doğruydı. Burnumdan bir nefes çektim. "Bu doğru. Hangi kuralları öneriyorsun?"

Gunnar, "Ona bire bir zaman ayırarak başlıyoruz. Onunla buluşarak. Kimse diğerinin randevusunu bölemez."

"et," dedim.

Declan, "Sabote etmek yok, hile yapmak yok, kestirme yol yok, çalmak yok," dedi. Çalmayı vurgularken gözlerini benimkilere dikti.

"Bu konuda oldukça , değil mi?" diye sordum.

Parmağını ve başparmağını aralarında küçük bir boşluk kalacak şekilde kaldırdı. "Sadece birazcık."

Başımı salladım. "Ne olursa olsun, özür dilerim."

"Çok az, çok geç, de öyle değil mi?" Declan söyledi.

Omuz silktim. "Olabilir. Ama geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Peki anlaştıkt mı?" Gunnar sordu. "Hepimiz hemfikir miyiz?"

Elimi uzatarak öne doğru bir adım attım ve sonra tereddüt ettim.
"Son bir şey..."

Gunnar ve Declan bakışlarını benden ayırmıyor, devam etmemi bekliyorlardı... Açıkçası devam etmek istediğimden emin değildim. Bir yandan Allana'y her şeyden çok istiyordum. Diğer yandan, onu hak etmediğimi biliyordum. Ama ona kendi madenini yaratma şansı vereceksek, yapılması gereken küçük bir uyarı vardı.

"Bunu ona anlatmak gerek," dedim sonunda. "Her şeyden önce siz ikiniz tarafından."

İki adam da başını salladı.

"Tamam." Uzattığım elime doğru başımı salladım. "Anlaştıkt."

Gunnar elimi tuttu ve sıkt. "Anlaştıkt." Declan elimi sıkt. "İyi olan kazansın."

Sırıttım. "İyi şanslar."

Gunnar ellerini birbirine vurdu. "Harika. Bu iş göre, kim acıkt?"

"Sakıncası yoksa," diye başladım, "ikinizle de konuşmak bir şey var."

"Peki bu ?" Declan sordu.

"Dinliyorum," dedi Gunnar.

"Allana için bir tatil balosu düzenlemek istiyorum. Komşu kasabaları davet et. Ayrıca, tekrar doğu kanadına taşınacağım. O yüzden bununla ilgilenmemiz gerekiyor."

"Baloya paramız yetmez," dedi

Gunnar. Ona ters ters baktım.

"Alamaz mıyız?"

"Bak, çok şey yaşadın," dedi Gunnar, "ve kimse seni olaylarla kendi yntemlerinle başa çıktığın için suçlayamaz, ama burada felaketin eşiğindeyiz. Senin yokluğun bu duruma yardımcı olmuyor."

"Artık , değil mi?" Dedim. "Bana yle geliyor ki küçük planın düşündüğünden daha iyi işledi."

Gunnar kekeledi. Declan kollarını göğsünde kavuşturmuş tezgâha yaslanırken sırıtt. İçimi ektim.

"Bunu ," diye ekledim. " zorundayız."

Declan, "Her şeyi zamanında halletmek için çok şey gerekecek," dedi. "Bunun doğru yol olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Öyle olması gerekiyor."

Gunnar içini çekti. "Peki. Benden ne istiyorsun?"

"Kraliçelere layık bir ziyafet," dedim. "Peki Declan? Süslemelerden sen sorumlusun. Ben davetiyeler ve diğer her şeyle ilgileneceğim."

İki adam da başını salladı.

"Allana'ya balodan söz etmek yok," dedim. "Bunun sürpriz olmasını istiyorum ve ikinizin de bu isteğimi yerine getireceğinize inanıyorum, çünkü konu Allana olduğunda birbirimize karışmamaya karar vermiştik."

İfadeler karışıkta ama sonunda ikisi de aynı .

"Güzel," dedim. "Gunnar, doğu kanadındaki odama bir tabak et, peynir ve meyve suyu getirmeni istiyorum."

"Evet, efendim," dedi. Arkasını döndü ve dolapları ve çekmeceleri karıştırmaya başladı.

Declan tezgâhtan kalktı ve "Ben kendi payıma düşeni yapmaya başlayacağım" dedi.

Başımı salladım ve kapıya doğru döndüm. Odaya geri döndüğümde umut doluydum. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir umut. Ve hepsi Allana sayesindeydi. Tek kuşum onun beni seçmesiydi. Ve onun tek tercihinin ben olmam için bir yol bulmalıydım.

TÜM ANA

Hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Ve bu duygudan pek hoşlanmıyordum.

Ancak kesin olan bir şey vardı ki o da sonunda cinsel açıdan tatmin olmuştum. King'le geçirdiğim an tam da ihtiyacım olan şeydi. Özellikle minnettardım çünkü Gunnar ve Declan önümde dururken, uyarılmışlığım yeniden yanmaya başladı. King'le yaşadığım lezzetli boşalmayı yaşamamış olsaydım, kendiliğinden yanabilirdim.

Özellikle de hepimizin benim odamda olduğunu ve yatağımın üç metreden daha yakın olduğunu düşünürsek.

Sonra onlara bir şans daha vermemi istediklerini söylediler. Onlara bir cevap vermemi beklerken yavru köpek gözleri benimkilere kilitlenmişti. Hiçbir bilgim olmayan planı öğrendiğimde çok kızmıştım. Kendimi ihanete uğramış, kandırılmış ve bir oyuncakmışım gibi hissettim.

Ben oyuncak değildim.

Ama lanet olsun ki bu iki adama kızgın kalamadım.

"Anlamıyorum," dedim. "Başka bir şans derken neyi kastediyorsun?"

Declan iç çekti. "Pislik gibi davrandık ve plan oluşturulurken duygularınızı dikkate almadık. Sizi üzdük ve güveninizi zedeledik ve tek istediğimiz layık olduğumuzu kanıtlamak için bir şans daha."

"Uh-huh..." Yüksek sesle düşündüm. King'le takılmamı da içeren bir plan yapmaya nasıl karar verdiklerini unutmamıştım. Onların

Kollarına düşüp sadece onu değil, Gunnar ve Delcan'ı da kurtarmam umuduydu. Çünkü kabul edelim ki en başta endişelendikleri onların kışlarıydı. Başkalarının değil.

Bu fikir *hâlâ* kanımı kaynatıyordu.

Gunnar sırttı. Büyüleyici gülümsemesinin en soğuk kalpleri bile eritebileceğini biliyordu. Benimki de dahil, planlarını düşündüğümde *hâlâ* ne kadar kızgın olduğuma aldırmadan. "İkimiz de en iyi şekilde davranacağımıza söz veriyoruz."

Yavaşça başımı salladım. "Peki ya King için planın?" "Boş ve geçersiz," dedi Gunnar.

Declan son birkaç kelimeyi vurgulayarak, "En başından beri hiç olmamalıydı," diye ekledi. "Eğer geri alabilseydik, alırdık."

Gunnar, "Ama bu bir seçenek olmadığına göre, yapabileceğimizin en iyisi bu," dedi.

Bakışlarımı arasında değiştirdim. Tanrım, bu adamlar cehennem kadar seksiydi. Onlara kızgın kalmak çok ama çok zordu. Onlara kızgın kalmayı gerçekten istiyordum. Öfkemi hak ediyorlardı. Bana bir şans daha vermem için yalvarırken, onlara istediklerini vermemek çok zordu.

Özürleri çok düşünceliydi ve bunu takdir ettim.

"ne var?" *Hâlâ* biraz tereddütlü hissederek sordum. "King burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet," dedi Declan. "Sana gelip kalbini kazanmak için eşit bir fırsat istemek onun fikriydi."

"Ve hepimiz seni kendimize saklamak istiyoruz," diye ekledi

Gunnar. Bu sözleri duyunca şok oldum. "Peki şimdi..."

"Ama seninle birlikte olmak için tek şansımızın kararı sana bırakmak olduğunu biliyoruz," dedi Declan. "Sonunda hiçbirimiz olmasak bile."

"Ne kadar nazıksınız," dedim ve ellerimle yüzümü kapattım. Bu istediğim son şeydi. Kalbim için bir rekabet. Neden gidip işleri zorlaştırmak zorundaydılar ki? Onları gördüğüm anda yatağa girmek istemem yeterince kötüydü, ama onlarla çıkmak ve birlikte olmak için sadece birini seçmek?

Elbette, her kadın onun için kavga eden, her biri onun dikkatini ve kalbini kazanmak için yarışan erkekler fikrine bayılırdı. Ama bu çok saçmaydı. Bunun bir fantezi olması bir şeydi, gerçeğe dönüşmesi ise bambaşka bir şey. Böyle şeyler gerçek hayatta olmaz.

Yine de oradaydım, gözlerimle görüyordum.

"Bu sizi üzdüyse özür dileriz," dedi Gunnar. Ve sesinin tonuna bakılırsa gerçekten de üzgündü.

"Sorun yok," dedim ellerimi yüzümden çekerek. "Sadece çok bunaltıcı."

"Bunu çok zor olduğunun farkındayız," dedi Declan. "Ama lütfen Gunnar ve bana, bizi seçmenin nasıl bir şey olacağını göstermemiz için bir şans verin. Sonunda kararınıza saygı duyacağız ama denemeden gitmenize izin veremezdik."

Ağzım açık kaldı. "İkiniz de bu teklifiniz üzerinde ciddi ciddi düşünmüşsünüz."

İki adam da başını salladı.

Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım . Düşüncelerimle baş başa kalmak ve beni ihtiyaçtan ıslatan erkeklerin görüş alanından çıkmak istiyordum. İkisini de içime bir iç çektim. Beni isteyen iki ateşli, seksi, muhteşem adam. Onlara nasıl bir şans vermeyebilirdim? Denemekten ne zarar gelirdi ki?

", " dedim sonunda. "İkinizin de sadece bir şansı daha var. Yakmayın."

Kapım çalındı. Kim olduğunu görmek için Gunnar'ın devasa gövdesine baktım. Bastian'a dik baktım, açık kapı aralığımda duruyordu, açıkça sözümü kesiyordu ve umurunda bile değildi.

"Ne istiyorsun Bastian?" Ben sordum.

"Size acil bir mesajım var madam," dedi ve bana katlanmış bir kâğıt parçası getirdi.

"Harika. Teşekkürler," dedim.

"Benim için zevkti, madam," dedi ve ofisimden ayrıldı.

Eğer daha iyi bilmiyor olsaydım, notu teslim edişindeki ukala tavırdan ne yazdığını biliyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun hakkında er ya da geç bir şeyler yapmam gerekecekti.

Kâğıt parçasını açtım ve nefesimi içime çektim. Gözlerim kelimeleri taradı ama hiçbir şey anlayamadım. Sadece not babamın tehlikede olduğuyla ilgiliydi ve mesaj Collin'den .

Ben gözyaşları içinde yere yığılırken Gunnar yanımda belirdi. Gunnar'ın tesellisine yaslanırken notu yere, ayaklarımın yanına bıraktım. Declan kâğıt parçasını aldı ve mesajı yüksek sesle okudu.

"Canavarlarla dostluğun sona erdi. Sen bana aitsin. Hemen eve dön yoksa babanı cezalandırmak zorunda kalacağım. Collin."

Gunnar gözleri karararak geri çekildi. "çocuğu!" "Collin kim?"

Declan sordu.

Ağzımı açtım ama Gunnar benden önce . "Eski erkek arkadaşı." dedi.

"Farklı bir izlenime kapılmış gibi görünüyor," dedi Declan. "Onun için bunu değiştirmeye yardımcı olabilirim."

İçimi çektim. "Gitmek zorundayım. Eğer babama bir şey olursa kendimi affedemem."

Gunnar, "Declan, King'i çağır. Bunu bilmesi gerekiyor. Ben burada Allana ile kalacağım."

Declan başını salladı ve Gunnar'ın emrini yerine getirmek için dışarı fırladı.

"Anlamıyorsun, gitmek zorundayım," dedim. "Benim için tekrar ayağa kalkmanı isteyemezdim. O durmayacak. İstedliğini elde kadar durmayacak."

"Yalnız gitmiyorsun," dedi Gunnar. "Onun gibi bir adamla bir daha asla tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaksın. Sana söz veriyorum."

"Bu, herhangi birinizin incindiğini görmek istediğim anlamına da gelmiyor," diye mırıldandım.

Gunnar kıkırdadı. "Çok tatlısın sevgilim, ama Collin gibi bir adamın bana, Declan'a, hatta King'e zarar vermesi için çok daha fazlası gerekir."

"Ama bu senin kavgan değil," dedim.

"Bunu bir iyi niyet göstergesi olarak kabul et o zaman, hmm?" dedi. "Seni korumamıza izin ver. Kral seni bir daha asla göremeyeceğinden emin olacak."

"Kendi güvenliğimden çok babamı o konusunda endişeliyim," dedim. "Babamın o canavardan

ona bir şey olursa. Bu beni öldürür."

"Merak etme Allana," dedi nazikçe, "biz bu işi halledeceğiz. o."

Başımı salladım. Ama sadece o an için teslim oluyordum. Yapamazdım.

Dikkatimi çeken, beni tahrik eden ve kalbimi kazanmaya çok yaklaşan üç adamın tehlikeye atılması fikrine . Collin'in neler yapabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve ben de onların kendilerinin olmayan bir savaşa girmelerine izin veremezdim.

Declan beklenenden daha erken döndü ve King öldürmeye hazır bir şekilde arkasından koşarak geldi.

"Nerede o?" King talep etti.

Declan notu ona uzattı. King'in gözleri kâğıdı avucunun içinde parçalamadan önce her kelimeyi taradı.

"Babanın saçının teline bile dokunmayacak. Bunu göreceğim," diye söz verdi King.

"Ne yapacaksın?" diye sordum. "Collin hafife alınmamalı."

"Declan ve ben gidip babanı alıp buraya getireceğiz. Gunnar, sen burada kal ve Allana'nın güvende olduğundan emin ol," dedi King. "Gerisini biz hallederiz."

"Benim için üzülme," dedim. "Kendimi affetmezdim."

King diz çöktü ve çenemi içine aldı. "Onurunu korumazsam kendimi asla affetmem."

"Rahatla," dedi Declan gülümseyerek. "Biz bunun için yaşıyoruz." "Bu pek güven verici değil," diye mırıldandım.

Gunnar omuz silkti. "Evet, ama daha önce bizim gibi adamlarla hiç karşılaşmadı.

Şey... benimle tanıştı, ama bu konunun dışında."

Collin'in notundaki kelimeleri zihnimden geçirmeye başladım.

"Canavarlarla arkadaşlık etmekle ne demek istedi?"

Adamların hepsi ciddi ifadeler takındı.

"Eee?" Ben sordum.

"Ben bir ayı değiştiriciyim," dedi Gunnar. "Senin de çoktan gibi."

"Ne?" King sordu.

Gunnar omuz silkti. "Onunla, ona elini uzatan o pisliğe rastlayarak tanıştım. değiştirdim ve onu kovaladım. Önemli bir değil."

"Kim ya da ne olduğun hakkında hiçbir fikri olmayan bir kasabada kendini ifşa mı ettin?" King dedi ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Ne olursa olsun," dedi Gunnar. "Artık bunu değiştirmek için yapabileceğim pek bir şey yok. Collin sadece benim bir şekil değiştiren olduğumu biliyor. Muhtemelen geri için sadece varsayımlarda bulunuyor."

"Bu arada," dedi Declan, "ben bir kurt değiştiriciyim."

"Yarı kurt değiştiren," diye düzelitti King.

"Hâlâ bir şekil değiştiren," dedi.

Dişlerini birbirine geçirmiş olan King'e baktım. "Ya sen?" "Aslan," dedi, sanki bu kelime ağzında bir zehirmiş gibi.

Omuz silktim. "Üzgünüm ama henüz bir canavar duymadım. Yani muhteşem yaratıklara dönüşüyorsunuz. Kimin umurunda?"

Üç adam da sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu. Arkama yaslandım. "Ne?"

Declan, "Sizin duruşunuzu benimseyen çok fazla insan yok," dedi.

"Çoğu bizi canavar olarak görüyor. Dünyanın başına bela olarak" diye ekledi King.

Başımı salladım. "Ben bilmiyorum."

"Bunu daha sonra konuşmalıyız," dedi Declan. "Yerine koymamız gereken bir adam ve kurtarmamız gereken bir baba var."

Nefesim kesildi. "Teşekkür ederim. Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin." King gülümsedi. "Elbette zorundayız."

Beni yanağımdan öptü ve hızla kapıdan çıktı. Declan bir dakika daha durdu ve bana uzun uzun baktı.

"Dikkatli olun," dedim.

Başını salladı. "Bunun neresi eğlenceli?"

Cevabımı beklemeden o da odadan çıktı. Gunnar'a sarıldım ve öğleden sonra boyunca beni rahatlatmasına izin verdim.

GUNNAR

Allana'nın Declan ve King'i uğurlamasına yardım ettikten sonra, ona odasına kadar eşlik ettim ve sıcak bir köpük banyosu yaptırdım. O ıslanırken ben de ona kur yapabileceğim bir yemek bulmak için mutfakı karıştırdım. Neyi sevip sevmediğinden emin değildim, bu yüzden abartılı bir hisle güvenli bir şey yapmaya çalışıyordum.

Sonunda kızarmış istiridye dolması, buharda pişirilmiş kuşkonmaz ve baharatlı havuçta karar kıldım. Tatlı olarak creme brulee yaptım ve hepsini tamamlamak için bir şişe klasik merlot çıkardım. Hizmetçilerden birinin yardımıyla bahçenin rahat bir köşesinde, ıııklı bir chimera'nın yanında mumlar ve akşam yemeği ile bir masa kurdum. Masaya eklemek için bir kutu yer mantarı bile getirdi.

Arkama yaslandım ve sanat eserime baktım. Neredeyse mükemmeldi. Müzik geceyi güzelleştirebilirdi ama bunu ayarlamak için çok kısa bir süre vardı.

Allana yaklaşıırken, "Lütfen tüm bunları benim için yapmadığını söyle," dedi.

Ona baktım ve bakışlarım onunkilerle buluştuğunda gülümsedim. "Tabii ki sana katılmayı planlıyordum. Yani bu işte biraz bencillik var."

"Güzel," dedi kıkırdayarak. Mum ışığı gözlerinde dans ediyor, gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldıyor ve ışıldıyordu. "Umarım beni çok uzun süre beklememişsindir."

"Tam zamanında geldiniz," dedim ve ona koltuğuna kadar eşlik ettim. Sandalyeyi çektim, oturmasına izin verdim ve sonra masanın karşı tarafında ona katıldım. "*Bon Appétit.*"

"Çok lezzetli ve abartılı görünüyor," dedi sözlerini dolduran huşu ile. Gururla gülümsedim. "Neyi sevdiğinden emin değildim, bu yüzden istiridyе dolmasının güvenli bir bahis olduğuna karar verdim."

"Doğru söylüyorsun," dedi tabağa iştahla bakarak. "Çok teşekkür ederim. Kendinizi aştınız."

Kıkırdadım. "Önemli bir şey değildi. Ayrıca, her gün böyle beslenmeyi hak ediyorsun."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi ve gülümsedi.

"Sen oldukça Hoş geldiniz." dedi ve patladıçık veşarap, her birimizin kadehine biraz döküyor.

"Peki bu kadar sıra dışı bir yemeğin sebebi nedir?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni beslemek için özel bir duruma mı ihtiyacım var?"

Nefesinin altında kıkırdadı. "Hayır, değilsin. Güzel bir dikkat dağıtıcı ama bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum."

"Dikkat dağıtmaktan daha fazlası mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Minnettar olmadığımından değil, ama merak ediyordum da..." "Size bu yemeği hazırlarken gizli bir amacım olduğunu itiraf etmeliyim.

Seni bir daha ne zaman baş başa göreceğim belli değil. Elime geçen fırsatı değerlendirip zamanın tadını çıkarmaya karar verdim," dedim ve çatalımla bir havucu mızrakladım.

"Öyle umuyordum," dedi ve sözcük neredeyse bir mırıltı gibi çıktı. "Bir amacı olan dikkat dağıtıcı şeylere bayılırım."

"Güzel. Eğer yüzündeki gülümseme devam edecekse, gecenin geri kalanında dikkatini dağıtmak benim için sorun olmaz."

Bakışlarımı karşıladı, daha geniş gülümsedi ve "Oldukça çekicisin," dedi.

"Deniyorum, ama sen benden hemen çıkarıyorsun gibi görünüyor," dedim. "Banyon nasıldı?"

"İnanılmazdı," dedi. "Sanırım bunu bir alışkanlık haline getirebilirim. Neredeyse uyuyakalıyordum, çok rahatlatıcıydı."

"Sana yardımcı olduğuna sevindim. Kendini daha sık şımartmalısın. Seni bu kadar rahatlatması hoşuma gitti." İstiridyelerimden birini yedim. Mükemmeldi. Allana'yı gerçek bir ziyafet bekliyordu.

"Yemek yapmayı gerçekten seviyorsun, ha?" diye sordu ve kuşkonmazdan bir ısırık aldı.

Başımı salladım. "Bu bana neşe getiriyor. Aynı zamanda başkalarına neşe getiriyorum. Kazan/kazan."

Kıkırdadı. "Hoşuma gitti."

"Bana babandan bahset, biridir?" Ben sordum.

"Neden? Ona da mı kur yapmak istiyorsun?" diye sordu

kıkırdarak. "Duruma göre değişir," dedim.

"Ne üzerine?" diye sordu.

"Sana kur yapmak kadar eğlenceli olsun ya da olmasın," dedim.

"Bir de dünyanın en sarhoş edici güzellikteki kadınının yaratılmasında parmağı olan adam tarafından kabul edilmek gibi tuhaf bir ihtiyaç var."

İçini çekti ve omuz silkti. "Yeterince adil. O benim kayam.

Küçüklüğümden beri sadece ben ve o vardık."

"Annene ne oldu?" Onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi ve çok daha fazlasını merak için sordum.

"Hastalandı. çok zor oldu." Boğazımı temizledim. "Çok üzgünüm."

"Çok uzun zaman önceydi. Babam beni bugün olduğum kadın olarak yetiştirdi," dedi gururla. "O olmasaydı kaybolurdum."

"Yakında burada olacak, bundan eminim. Kadının arkasındaki adamlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Sırıttım.

"Onu özledim. Onunla tanışmanı çok isterim," dedi ve havuçtan bir ısırık aldı.

"Collin'le tanıştı mı?" diye sordum. Bir yanım onun adını duyunca hırlamak istiyordu.

Başını iki yana salladı. "Yapmadığı için minnettarım."

"Nasıl oldu da onun gibi bir adamlarla birlikte oldun?" diye sordum.

"Senin tipin olmaktan çok uzak görünüyor."

Omuz silkti. "Son derece çekici ve nazik biriydi. Sadece çok geç olana kadar bunun bir maske olduğunu fark etmemiştim. Ayrıca, benim erkek zevkim hakkında ne biliyorsun ki?"

Kirpiklerinin altından bana gülümsedi, utangaç bir gülümseme dudaklarını gerdi. Kıkırdadım. "Erkek zevkiniz hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece bana, Declan'a ve King'e ilgi duyuyor gibi görünüyorsunuz. Tek bir ortak noktamız var."

"Hepinizin elik gibi sert kaslarla kaplı kaya gibi sert vücutlara sahip delicesine muhteşem olduğunuzu mu?" dedi.

Nutkum tutulmuştu. "Uh..."

Kıkırdadı. "ok mu fazla?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır. Gerçi ben şekil değiştiren olduğumuzdan ."

"Ah," dedi ve yemeğinden bir ısırık daha aldı. Tekrar inledi.

Burnumdan derin bir nefes aldım, hava onun uyarılmışlığıyla kirlenmişti ve inledim. "Her zaman böyle tahrik olur musun?"

zlemle iini çekti ama sorumdan kaçmadı, bunu sadece şaşırtıcı değil aynı zamanda çok ferahlatıcı buldum. Çoğu kız cinsellikleri konusunda çok çekingen ve utangatı. Allana'nın kendi cinselliğini kabullenmesine ve benimsemesine bayıldım.

"Sadece son zamanlarda." Dudağını ısırđı ve ekledi. "Banyodayken bununla ilgilenmeye çalıştım ama çok uzun süre işe yaramıyor gibi görünüyor."

Pantolonum rahatsız edici bir şekilde daralırken masanın kenarlarını kavradım. "Yemek yemeye odaklanmayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Gülümsedi ve omuz silkti. "şimdi öyle

miyim?" Yavaşça başımı salladım.

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Hmm," dedi ve bir istiridye kabuğu aldı. İçindekileri geri devirdi ve çiğnedi, gözlerini kapadı ve inledi. "ok lezzetli."

Yutkundum.

Suları çenesinden aşağı damladı ve dilini dışarı çıkardı, geri kalanını çıkarmak için bir parmak kullanmadan önce alabildiği nemi yaladı. Lanet olsun, eğer o parmağı ağzına sokup emerek temizlemeseydi...

"Bir kadını yemek yerken izlemenin bu tahrik edici olacağını hiç düşünmemiştim..." Kelimeleri yüksek sesle söylediğimin farkına varmadan ağzımı kapattım.

Allana'nın bakışları benimkilerle buluştu, şarabından bir yudum aldı ve dudaklarını tekrar yalayarak temizledi.

bitmişti. Yemeğimi unutmuştum ve tüm zaman algımı kaybetmiştim. Allana'yı yemek yerken izlemek, onun ilk kez sevişmesini izlemek gibiydi. Heyecan vericiydi, güzeldi ve gözümü ondan alamıyordum.

"Seni odana götürmeden ve inlemen için başka bir şey vermeden önce gerçekten durmalısın."

Gözlerini bir kez daha benimkilere dikti. Gözlerinde baştan çıkarıcı bir parıltı ve dudaklarının kenarlarında meydan okumayı kabul ettiğini gösteren bir sırıtma vardı. İnledim ve kendimi masadan kaldırdım, onu kollarıma çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Ellerim kıvrımlarını keşfederken ve az önce içtiği şarabın tadına bakarken vücudumda bir sıcaklık patlaması oldu. Onun da beni öpmesiyle onu kollarımın arasına aldım. Bacakları belime dolandı ve parmakları saçlarıma daldı.

Öpüşmelerimiz arasında, "Senin odana ya da benimkine varabileceğimizi sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Yapmak zorunda olduğumuzu kim söyledi?" diye sordu, neredeyse nefesi kesilmişti.

Onu bakımlı çalıların koruduğu gizli bir köşeye götürürken inledim. Ondan uzaklaştım ve dişlerinin takırdamaması için çok uğraştığını fark ettim. Bahçedeki tek ısı kaynağından biraz uzaktaydık ve onun rahatsızlığını görmek aklımı başıma toplamamı sağladı.

"Donuyorsun," dedim.

"değil," dedi ve beni tekrar öpmeye çalıştı.

Onu durdurdum. "Umurumda. Buna içeride devam edebiliriz. Ayrıca, bu soğukta açıkta kalarak bir hastalığa yakalanırsan King ve Declan beni kanlı bir posa haline getirirler."

Sırıttı. İhtiyacım olan tek cesaretlendirme buydu.

Yerden kalkıp ona yardım etmek için elimi uzattığımda, "Çok tatlısın," dedi. Teni benimkine değdiğinde onu yerden kaldırıp kollarıma aldım. Bakışlarımla buluştu ve ben onun koyu kahverengi gözlerinin içinde kayboldum.

"Hava daha da soğuyacak, biliyorsun," dedi.

"Ah, doğru." Boğazımı temizledim ve onun kolunu benimkinin kıvrımından geçirdim.

Yürüyüşümüz sırasında birbirimizle şakacı bir şekilde dalga geçtik. Allana, beni daha da heyecanlandırmak için ince ipuçları söz konusu olduğunda bir güç merkeziydi. Odasının kapısına vardığımızda kapısını açtı ve bana baktı. Gözlerine yumuşak bir parıltı girdi ve bir şey hakkında endişelendiğini anladım.

"Tekrar kaçmayı planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Beni göndermezsen olmaz."

Beni gömleğimden tutup içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı. İki adım attım ve Allana'nın ağzı yine benimkinin üzerindeydi. Bu sefer durmayacaktım.

TÜM ANA

İstediğim son şey yalnız kalmaktı. Özellikle de böyle bir gecede. Çok fazla belirsizlik vardı. King ve Declan için endişeleniyordum. Babam için. Collin'in onlara korkunç bir şey yapmış olmasından endişeleniyordum. Zihnim kaosla doluydu ve Gunnar mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. Ama aynı zamanda, işler anda Gunnar'ın benden kaçtığı bir anı daha yaşamak istemiyordum. Tarihin tekerrür etmeyeceğinden emin olmalıydım ve onun cevabını duymak beni çok heyecanlandırdı, ağzını tekrar ağzıma almak için sabırsızlanıyordum.

Gunnar'ın öpücüğünde daha fazlasını istememe neden olan bir şey vardı. Doyamadığım bir uyuşturucu gibiydi. Yatağa doğru ilerlerken beni ağzının içine aldı. Vücudumu kaplayan her bir giysiyi çıkarırken elleri sertti. Ama aynı zamanda nazik ve titizdi.

Gunnar'gömleğini çekiştirerek başından çıkardım ve yere düşmesi için pantolonunu indirdim. Gözleri benimkilere kilitlenirken parmaklarım Gunnar'ın güzel vücudunu kaplayan kas dalgaları üzerinde dans ediyordu.

Tamamen çıplak kaldığımızda, Gunnar beni yatağa kaldırdı. Sırtım yatağı kaplayan yorganın soğuk saten kumaşına yaslanırken, Gunnar'ın sıcaklığı bacaklarımın arasına sıkışırken vücudumun üst kısmını ısıttı. Ağzı vücudumun her santimini keşfediyor, göğüslerimde duraklıyordu. Ağzının ve dilinin meme uçlarımda dolaşması beni çılgına çevirdi.

Parmakları seksime daldı ve başparmağı klitorisime sürtündü. Bacaklarımın arasında basınç oluşurken nefesimi içime çektim. Ağzı tenimin ve ağzımın tadına baktı. Parmaklarım onun uzun sarı saçlarına dolandı.

"Benim için çığlık at," dedi.

Sırıttım. Cevabım nefese kalarak geldi. "Neden? Çığlık atmamın sana ne faydası var?"

Ama ben bile kaybedecek bir savaş verdiğimi biliyordum. Soruma cevap vermedi, sadece beni öptü ve ihtiyaçtan kayganlaşmış seksimi ovdu. Beni doruğa ulaştırmak için masaj yaptı ve eli durana kadar zevkten çığlık attım.

Nefesimi tuttuğumda Gunnar'ın eli belimdeydi ve beni yanıma doğru itti. Vücudu sırtıma bastırdı ve bacağımla kendi bacağının üzerine kaldırdı.

Sonra içime girdi ve onun devasa büyüklüğü karşısında nefesim kesildi. Parmakları bir kez daha hassas klitorisimi buldu ve içimde hareket ederken beni unutulana kadar ovdu. Boynumun yan tarafını emmeden hemen önce dişleri omzumun arkasındaki deriyi sıyırdı, tam tatlı noktada.

Beklenmedik bir şekilde elini çekti, beni kendine yaklaştırdı ve sırt üstü yuvarlandı. Ben otururken içimde başardı ve onun sözsüz talimatlarını izledi. Ayaklarımı vücuduna yaklaştırdım, ayaklarına baktım ve sabit bir ritim tutturarak hareket etmeye başladım.

Bu pozisyonun ne kadar harika hissettirdiği bir yana, böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Yumuşak bir inilti çıkardım. Gunnar homurdandı ve beni ileri doğru itti. Ben onun üzerinde kıpırdanmaya devam ederken bacaklarımın arasındaki baskı arttı, destek için bacaklarını kavradım.

"Otur," dedi Gunnar ve ben de yavaşça . Hareketlerin ve pozisyon değiştirmenin orgazmlarım üzerinde etkisi var gibiydi. Kendini yukarı çekti ve bir kolunu etrafıma sardı, bir elini daha seksime götürürken sırtım boyunca öpücükler ve ısırıklar bıraktı.

Testislerini kavradım ve bir inilti duydum. Üstünde kıpırdanırken onları nazikçe çektim ve masaj yaptım. İçimde başka bir zevk dalgası yükselirken nefes nefese kaldım ve iç çektim.

Gecenin bana getireceği bir dizi orgazmın sonuncusu sona , Gunnar omzumu öptü ve "Arkanı dön ve yüzünü

Ben."

Ben hareket ettikçe siki içimden kaydı ve yeniden yerleşmeme yardım ederken, devasa boyutuna baktım. Kalındı ve beni doldurmak için mükemmel uzunluktaydı ve sonra biraz daha. Onun ereksiyonunu bir kez daha içime yerleştirirken beni öptü. Dili ağızımdaki her yarığı keşfederken elleri saçlarımin arasında dolaştı.

Kendi lehime çalışan bir ritim bularak onun üzerinde sallandım.

Gunnar inledi ve dudağıımı ısırdı. "Çok harika hissediyorsun. çıkardığın sesi seviyorum. Çığlık attığını duymak istiyorum tekrar."

Onun güzel mavi gözlerine bakarken sııttım. "Sanırım beni yapmak zorunda , değil mi?"

Dünya dönerken hırladı. Sırt üstü yere düştüm, hareketten başım dönüyordu ve küçük oyunumuzdan dolayı sersemlemiştim.

Gunnar kalçalarımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti, kıcıımı göğsüne yaslayacak şekilde eğdi. Nefesim kesildi ve dudaklarımdan yumuşak bir oh kaçtı. Seksime karşı kıkırdadı, klitorisimi titreştirdi ve tüm vücuduma ürperti gönderdi.

"Doğru, Allana," dedi, "çığlık atmanı ve kıvranmanı izleyeceğim ve bunun her saniyesini seveceğim."

Dilinin ucu şişmiş klitorisimin üzerinde gezinirken gözlerimi kııptım. Kalçalarım titrerken, doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Mmm..." diye mırıldandı. "Çok lezzetli."

Kalçalarım omuzlarından sarkarken, seksim ağızındayken ve zevkten titrememek için tamamen yetersizken kendimi desteklemek bir araca uzanırken iç çektim, ağzının beni gönderdiği serbest bırakmaya karşı ısırmak yapabildiğim tek şeydi.

"Karşı koyma," diye yalvardı. "Senin zevkini tatmak istiyorum." Onun sözleri. Sert, derin ve ilkeldi.

Kontrolümü kaybettim ve ağzına fıskırdım. Ben doruk noktamda çığlık atarken Gunnar zevk iniltileriyle karışık şapırdama sesleri çıkardı. Şimdiye en güçlü orgazmdı ve işimizin bitmediğini biliyordum. Bir gece için daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Ben tekrar, tekrar ve boşalana kadar emdi, yaladı ve sularımı yaladı. Tam dayanamayacağımı düşündüğüm anda

Artık bacaklarımı üzerinden kaydırđı ve aletini girişime yerleştirdi.

"Tadın daha önce ağızıma koymaktan zevk aldığım her şeyden daha güzel," dedi.

İçimi çektim ve gülümsedim. Dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçtı. Kelimeler benim için işe yaramazdı. Beynim kelime üretecek kadar tutarlı bir düşünce oluşturmak şöyle dursun, zar zor çalışıyordu.

Yavaşça içime girdi. "Merak etme. Bu sefer sana karşı ağırdan alacağım."

İçimde derinlere doğru ilerlerken, kendimi bacaklarımı daha geniş açarken buldum, onun için sahip olduğum odanın her onsunu doldurmasına izin verdim. Sonra kendini daha da derine itti ve ben acıya karşı inledim, o kadar tatlı bir zevke dönüştü ki bundan daha iyisinin nasıl olabileceğini anlayamadım.

İçimde hareket ederken yumuşak temposunu korudu. Ağız benimkini, boynumu ve gğslerimi keşfederken hiç hızlanmadı ya da yavaşlamadı. Dakikalar sonra homurdandı. Hareketleri daha fazla basınçla geldi. Anında doruğa ulaştım. Bir tık daha hızlandı ve salıverilmemle birlikte inledim. Gunnar inleyip titrerken yüzünü boynuma gömdü. Saniyeler sonra sıcak sıvı döküldü.

Sakinleştiğinde yanıma çöktü ve beni kendine doğru çekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"şimdiye kadarkilerin en iyisi," dedim. "Yine de seni asla başka bir erkekle kıyaslamam. Sadece beni memnun etmek için farklı bir yolun var. Ve ben her anını sevdim."

"Daha sonra yryemezsen şaşırma," diye . "Kendini beğenmişsin, değil mi?" diye sordum.

Kıkırdadı. "."

Rahat bir sessizliğe gmldk. Çok geçmeden Gunnar hafifçe horlamaya başladı. Tam gözlerimi kapatıp uykunun beni ele geçirmesine izin vermek üzereyken, kapım ürkütücü bir gürültüyle çalındı. Çarşafı üzerime sarmaya fırsat bulamadan kapım açıldı ve King hişımla odaya girdi.

Zeminin ortasına geldiğinde durdu ve burnunu çektikten sonra bana ve Gunnar'a doğru baktı. Gözlerinde cinayet ateşi yanıyordu.

Ellerimi kaldırdım ve "Sakın bunu aklından bile geçirme, yoksa seninle bir daha asla konuşmam" dedim.

King şaşkın bakışlarını benimkilere dikti. Öfkesinin bu kadar yükselmesine neden olan her neyse ondan kurtuldu ve bana doğru koşarak beni kollarının arasına aldı.

"Babamı buldunuz mu?" diye sordum.

Benden uzaklaştı. "Evet. Ama Collin'den hiç iz yoktu. Declan onu avlamak için geride kaldı."

Alnımın ortasına bir tutam endişe yerleşirken başımı salladım. "Nerede o?"

King, "Onu koridorun sonundaki bir odada uyutuyorum," dedi. "Sabah onu görebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim ve King'i dudaklarından öptüm. Gunnar boğazını temizledi. " hoş geldiniz."

Homurdanarak yatağın kenarına kaydı ve giysilerini almak için odanın içinde yürümeden önce etrafına bir battaniye sardı.

King'in gözleri benimkilerle buluşmadan birkaç dakika önce o yakıcı ateş geri döndü. Ona kaşlarımı çattım. "Ben sana ait değilim. Kiminle istersem onunla yatabilirim."

"O olmak zorunda mıydı?" diye sordu. Bir kaşımı kaldırdım. "Evet. . " Ağır bir iç geçirdi. "Peki."

Gunnar yeniden giyinmiş olarak bize yaklaştı. "Ee, ne oldu?"

DECL AN

Collin'i beklemek ya da etrafta dolanırken kokusunu alıp alamayacağımı görmek için kulübenin etrafında takılmaya karar verdim. Birkaç saat kokusunu alamadıktan sonra kasabayı aramaya karar verdim. Tam vazgeçmek üzereydim ki kokusunu aldım. Sonunda onu yerel bir hana kadar takip ettim. Biraz araştırma ve resepsiyon görevlisine bir iki rüşvetle odasının numarasını aldım.

İşte orada onunla yüzleştim. Her ne kadar bunun her şeyin sonu olmasını istesem de, ne bekleyeceğimden emin değildim. Uzun zaman önce, özellikle de çocukken King ile dövüşürken, her zaman beklenmeyi beklemeyi öğrenmiştim.

Birkaç dakika boyunca kapısının önünde durdum, farklı senaryolar düşündüm ve tam olarak ne söyleyeceğime karar verdim. Collin gibi adamlara karşı açık konuşmalı ve sorgulamaya yer bırakmamalıydım çünkü bundan faydalanabilirdi.

Sonunda kapısını çaldığımda saat inanılmaz derecede geç olmuştu. Bu kadar geç bir saatte kapısını kimin çaldığını görmek için yataktan kalkmaya çalıştığımı hayal ettim. Ama çok .

Kapıyı açtı, tamamen giyinik ve uyanıktı. Bir elinde bir şişe konyak tutuyordu ve sanki beklediği kişi ben değilmişim gibi bana bakıyordu. Sırıttım.

"Collin?" Ben sordum.

"Kim bilmek istiyor?" diye sordu.

"Bir arkadaşımın arkadaşı," dedim.

Kaşlarını çattı, açıkça kafası karışmıştı ve noktaları birleştirmekten uzaktı.

King ile *Fleuve Ville*'e gitmeden önce Allana'dan aldığım mektubu elime aldım. Hızla aşık olduğum kadınla alay etmek için kullandığı sözler yüzüne çarpınca kimin için orada olduğuma dair hiçbir soru işareti kalmadı. Kaşlarını çattı ve sonra dikkatini bana verdi. Burnu parladı ve o anda doğru kişiyi bulduğumdan hiç kuşku olmadığını anladım.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu. Sözlerinde üstü örtülü bir tehdit vardı.

"Asıl sorman gereken soru seni durdurmak için ne yapacağım olmalı," dedim derinden ve alçak sesle.

"Bana dokunursan, onun için işleri daha da kötüleştirmiş olursun," diye uyardı ve sanki bu onu koruyacakmış gibi odasına geri döndü.

Sırıttım ve yavaşça ilerledim. ", değil mi? O senin değil. Allana sana ait değil ve asla da olmayacak. Ve ben yaşadığım ve nefes aldığım sürece, bir daha asla onun saçının bile dokunamayacaksın."

Collin'in gözleri mavinin daha koyu bir tonuna döndü ve dudakları köşelerinden hafifçe yukarı kıvrıldı. Ona söylediğim bir şeyden memnun olmuş gibiydi. Az önce ona açıkladığım gizli bir sır. "O zaman bugün nefes almayı bırak," dedi. "Çünkü ne yaparsan yap, ya da kaç tane sözde adam gönderirse göndersin, o ait olduğu yere gidene kadar durmayacağım."

Hırladım. Hayvanım serbest kalmaya başladı. Vardiyaya karşı ısırdım ve ilerlemeye devam ettim. Collin'in gözleri büyüdü.

"Nesin sen?" diye sordu.

"En kötü kâbusun," dedim, sesim hırıltıya benziyordu.

"Geri çekil!" Ellerini bana doğru kaldırdı, sanki bu beni peşinden gelmekten alıkoyacakmış gibi. "Canavar! Canavar!"

"Böyle bir şey yapacağımı sana düşündüren nedir?" Yaklaşmaya devam ederek sordum.

Kendini odasının en uzak duvarına, şifonyeriyle masasının arasına sıkıştırdı. Hâlâ konyak şişesini tutuyordu ve nefes nefese kalmaya başlamıştı. Kendi kendime sırıttım.

tavuk.

Görünüşe göre Collin köşeye sıkıştığında dişiyle tırnağıyla mücadele adamlardan biriydi. Çünkü sırtı duvara dayalı halde ona yaklaştığımda tek bir nefes çekti. Omuzlarındaki kararlılığı, gözlerindeki berraklığı, kaderini kabullenişini ve savaştan bu işten sıyrılamayacağı gerçeğini kabullenişini neredeyse görebiliyordum. Benim ciddi olduğumu ve geri atmayacağımı anladığı an.

Collin çeneme bir sağ kroşe gönderdi ve kafamdaki son konyak şişesini anında parçaladı. Alkol anında ateş gibi yaktı ve sıvı görüşüme karıştı. Bir insana göre, yumruklarının ve hızlı düşünme yeteneğinin arkasında biraz güç vardı. Ama onu tehlikeli yapan da buydu. Bu da buraya gelmeden önce yapabildiğimden daha fazla geri adım atamayacağım anlamına geliyordu. Eğer şimdi geri çekilirsem, Allana sonsuza dek tehlikede olacaktı. Güçlü biriydi. Allana'ya birden fazla kez gösterdiğinden emin olduğum bir güç.

Ona zarar verme düşüncesi kanımı kaynattı.

Adama ters bir yumruk attım ve onu havada uçurdum. Masanın üzerine düştü ve masa yere yığıldı. İnleyerek ayağa kalktı ve yumruklarını yüzünün iki yanına kaldırarak tekrar bana baktı.

Başımı salladım. "Kötü bir vurucu değilsin. Bir insan için."

"Canavar!" Collin kelimeyi sanki ağzında zehir varmış gibi tükürdü. "İğrenç canavar!"

"Yarı canavar, eğer bilmek istiyorsan." bir el salladım. "Ama, anlambilim."

"Sen bu dünyada kara bir lekesin. Sen doğaya aykırıydın," diye tükürdü ve ben aramızdaki mesafeyi kapatmaya devam ederken tekrar geri çekildi.

İçimi çektim. "Vesaire, vesaire, vesaire... Bu kadar zeki olduğun halde daha iyi hakaretler bulacağınızı sanırdın. Kırıldım."

"Geri çekilin! Sizi uyarıyorum," dedi.

Korku onu biraz çılgına çevirmişti. Onun gibiler söz konusu olduğunda bu yüzleşilmesi tehlikeli bir şeydi. Çılgına dönüp beni öldürebilirdi. Beni öldürme ihtimali yüksek olduğundan değil. Aslında hiç olası değildi. Çok küçük bir yüzde. Ama yine de, onun gibi pek çok insanla yolum kesişmedi, ama bir şey doğru olmaya devam etti.

İnsanlar söz konusu olduğunda korku tehlikeli bir şeydi. Onları mantıksız ve aptalca şeyler yapmaya eğilimli hale getirirdi.

Ama kendime engel olamadım.

Kıkırdadım. "Beni uyarıyor musun? Bunu duymak zorundayım. Söyle bana Collin, eğer bana ne yapacaksın?"

Yatağın üzerinden atladı ve komodinin çekmecesine uzanıp bir tabanca çıkarmadan önce yere atladı. Namluyu bana doğrulttu. Artık bir silahı olduğu için cesur davranmaya çalışsa da elleri titriyordu. Belli ki beni durduracağına inandığı bir silah.

Dürüst olmak gerekirse, olabilirdi ama bunu ona söylemeyecektim. Korkuları tarafından tüketilen insanlardaki tehlikenin diğer kısmı da buydu. Silah saklıyorlardı. Ölümcül olanları.

Hırladım ve saldırdım. Silah . Kurşun vızıldayarak yanımdan geçti ve duvara saplandı. Uyuyan kasabada alarmlar çalmaya başladı. Adamı yere yatırdım. Silahı yerde kayarak odanın diğer tarafına geçti. Muhtemelen altına da işeyerek inerken, kulağına mümkün olduğunca yaklaştım. Ve sözlerime katabildiğim tüm tehdidi katarak dedim ki, "Bunu tek uyarın olarak kabul et. Eğer bir daha Allana'ya yaklaşırsan, hatta onu tehdit edersen, bir dahaki sefere senin için sadece ben gelmeyeceğim. Ve senden geriye bulacak hiçbir şey kalmayacak."

Onun üzerinden tırmandım. Bacaklarımdan birini tutarak beni yere düşürdü. Yan tarafıma düştüm. Nefes kaldığımda kaburgalarıma acı saplandı.

"Yardım edin! Davetsiz misafir! İmdat!" Collin çığlık attı.

Hırladım ve bakışlarımı ona diktim. Sanki çoktan kazanmış gibi bana sırıttı. Bir ayağımı burnuna soktum. Beni anında serbest bıraktı. Hızla ayağa kalktım ve topallayarak handan çıktım ve kurduma dönüşüp doğruca kaleye doğru koştuğum ormana girdim.

Oraya vardığımda sabahın geç saatleriydi. Güneş henüz sıcaklığıyla ormanın içine nüfuz etmemişti. Yine de ışık orman zemininde ürkütücü, sisli bir parıltı yayıyordu. Kırığı, dökülmüş yaprakların üzerinde hâlâ elmas gibi parlıyordu.

Kış hızla yaklaşıyordu. Kaşlarımı çattım. Soğuktan nefret ederdim.

Önce kulübemde durdum ve temizlenip yeni kıyafetlerimi giymeden önce başımla ve kırık kaburgalarımla ilgilendim. Giyindikten sonra Allana, Gunnar ve King'i bulmaya gittim.

Önce Allana'nın odasında durdum ve onun uyuduğunu hayal ettim. Döndüğümü ona bildirmek için ona günaydın öpücüğü vermekten daha iyi bir yol düşünemiyordum. Ama kapıya vardığımda ondan gelen kahkahaları duydum.

Kaşlarımı çattım, araya girmek için uygun bir zaman olup olmadığından emin değildim. Eğer Gunnar ya da King oradaysa, onların zamanını bölmek istemedim. Bu beni rahatsız ediyordu, anlaşılmamıza uyuyordum. Yine de kendimi aptal gibi hissederek kapısında durdum.

Sonunda kapıyı çaldım.

Kapı anında açıldı. Gelen King'di.

"Declan," dedi. "Dönmüşsün!"

Geri çekildi ve kapıyı daha geniş bir şekilde açtı. Beklemediğim tek şey Gunnar ve King'in aynı anda Allana'nın odasında olmaları ve görünüşe göre iyi vakit geçirmeleriydi. Ama gözlerim Allana'ya takıldığı anda rahat bir nefes aldım. Koşarak odaya girdim ve onu kollarıma aldım. Kaburgalarımın fırlayan acıya karşı dişlerimi sıktım.

"Döndüğüne çok sevindim," dedi.

"Güvende olmana çok sevindim," diye mırıldandım uzun, kahverengi saçlarına.

Benden uzaklaştı ve yüzümü inceledi. "Ne oldu?"

Hepsine olan biten her şeyin tahmini bir versiyonunu anlattım. İşim bittiğinde, adamlar öldürmeye hazır görünüyordu ve Allana hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Tam bir pislik," diye mırıldandı.

Gunnar, "Bir dahaki sefere buraya geleceğini tahmin edemeyiz," diye sordu. "Özellikle de onu ne kadar koruduğumuzu gösterdikten sonra."

"Eğer bir dahaki sefere olursa," diye ekledim. "Onu ikna etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardım."

King başını salladı. "Planladığımız gibi devam edeceğiz. Ek koruma için güvenlik tutacağım. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilse bu topraklara adım atmaya cesaret edemezdi."

King'e ters ters baktım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor olamazsın." "Ne demek istiyorsun?" Allana söyledi.

King'in kendisi için ve daha fazla iş getirmesi için verdiği partiden hâlâ haberi yoktu. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu ama Collin'e ihtiyaç duyduğundan daha fazla fırsat veren mükemmel bir dikkat dağıtma olduğunu hissettim.

"Bu bir sürpriz," dedi Gunnar.

Allana'nın yüzü güldü. "Oh! Sürprizlere bayılırım!"

İçimi çektim ve burnumun kenarını sıktım.

King gülümsedi. Cehennemin donup merak ederek ona bakakaldım.

Yıllar sonra ilk kez gerçekten gülümsedi.

"Güzel," dedi King.

"Teşekkür ," dedi Allana ellerini birbirine vurarak. "Henüz

hiçbir şey yapmadık," dedi King.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Teşekkür babam için. Siz üçünüz sayesinde güvende."

Beni yanağımdan öptü, sonra da Gunnar ve King'i yanaklarından öpmeye gitti.

"Hepinize minnettarım. için," dedi ve her birimize gülümsedi.

"Ama temizlenmem ve giyinmem gerekiyor. Şimdi babamı görmek istiyorum."

TÜM ANA

İki hafta geçmişti ve ben hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İstedğim her şeye sahiptim ve King, Gunnar ve Declan sayesinde kendimi güvende hissediyordum. Ayrıca artık babam olmadan yaşamak zorunda değildim. Sadece bir sezon için olsa bile.

Her sabah yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum. Bu sabah da farklı değildi çünkü babamla bahçede kahvaltı yapıyorduk. Geldiğinden beri ilk kez onunla gerçekten kaliteli zaman geçirebildim. İşle o kadar meşguldüm ki onu ziyaret etmeye pek fırsatım olmamıştı.

Bahçeye doğru ilerledim ve babamı banklardan birinde oturmuş, güneşin rengârenk yapraklar üzerinde parladığı bahçeye bakarken buldum. Hala gülümseyerek ona yaklaştım.

"Günaydın baba," dedim.

Bana doğru döndü. "Günaydın, *ma belle fille*."

"Kahvaltıya hazır mısınız?" diye sordum.

Başını salladı ve banktan kalktı. "kadar."

Kıkırdadım ve kolumu babamınkinden geçirdim ve bahçenin derinliklerine doğru yürüdük. En sevdiğim yere. Gunnar zaten oradaydı ve masamızın son rötuşlarını yapıyordu. Şömine ateşi kükrüyor, masanın etrafını sıcaklıkla sarıyordu.

"*Bon Appétit*," dedi biz yerimize otururken.

"*Merci*, Gunnar," dedi babam.

Gunnar başını eğerek babamı selamladı ve uzaklaşmak için döndüğünde bana göz kırptı. Başımı salladım ama dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamadım. Hayatım olabildiğince mükemmel görünüyordu.

"Burası gerçekten muhteşem bir yer," dedi babam tabağı büyüklüğündeki krebin üzerine bir kat bitter çikolata sürerken.

Başımı salladım. "Gerçekten öyle. çok seviyorum ve seninle paylaştığım için çok mutluyum."

İnce krebi yuvarlamadan önce kahvaltısına birkaç çilek ekledi. Çatalını alıp çikolatalı keki kesmeden önce üzerine biraz daha çikolata serpti. Ona gülümsedim. Çocuk gibiydi.

"Burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum," dedi krepten bir ısırık ağzına atmadan önce.

"Yapabilir misin?" Ağzıma bir çilek atarken sordum.

Başını salladı. "Burası sana çok yakışmış. Ve o üç adam sana karşı inanılmaz derecede korumacı görünüyor."

Gülümseyerek başımı salladım. "."

"Onlardan biriyle mi görüşüyorsun?" diye sordu. Kızardım. ", baba."

Üçüyle de görüştüğümü nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum, bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Parlak yöntemlerimi küçümseyip küçümsemeyeceğinden ya da belki de seçimime gülüp gülmeyeceğinden emin değildim. Sonunda, emin olana kadar, söylediğimden daha fazlasını bilmesine gerek olmadığına karar verdim ve cevabımı öylece bıraktım.

Yemeğinden bir lokma daha çiğnerken sıırttı. "Kırmızı sana çok yakışmış. Seni yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim."

"Teşekkür . Burada son derece mutluyum" dedim.

Çatalıyla kaleyi işaret etti. "Bu yerin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Şatoda bana garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var. Ama bunca yıldır nasıl ya da neden olduğunu hatırlayamıyorum."

Omuz silktim. "Bina uzun otel olarak kullanılıyor, belki çocukken bir kez burada kalmışsınızdır."

Başını salladı. "Muhtemelen. Ama sanmıyorum. Ailem basit çiftçilerdi. Böyle bir yer için harcayacak paramız yoktu.

Bu. Bırakın burada bir gece geçirmeyi, araziye adım atmaya bile gücümüz yetmezdi."

"Artık buradasın," dedim.

Başıyla onayladı. "Sezon için."

"Evet baba," dedim iç çekerek. Gelmeyi ve kalmayı kabul etmişti ama sadece kış için kalması şartıyla. Bahar geldiğinde evine dönecek, çiçekleriyle ve kulübesiyle ilgilenecekti. Gitme fikrinin bana ne kadar acı verdiğini biliyordu ama daha uzun kalması için bir yol bulmaya çalıştığımı da biliyor gibiydi.

Sanırım kendi okuyordu.

Çok geçmeden kahvaltı bitti ve babam bir kez daha erkekler konusunu açtı. "Peki, senin kalbin hangisinde?"

"Ne demek istiyorsun?" Nazlanarak sordum.

"Gunnar mı Declan mı? Yoksa King mi?" Babam sordu.

Kıkırdadım, masadan kalktım ve babamın yanına yaklaştım.

"Beladan uzak dur, tamam mı?"

Başını salladı. "Madem ısrar ediyorsun. Ama gitmeden önce, olduğunu bilmek istiyorum..."

Sırıttım ve onu yanağından öptüm. "Şimdi işe gitmem gerekiyor."

"Peki, tamam. Yaşlı bir adamı meraklarından mahrum bırakma."

Kolumu okşadı ve kıkırdadı. "Çok fazla çalışma."

"Yapmayacağım. Akşama görüşürüz."

Kahvaltının geri kalanının ve bahçedeki manzaranın tadını çıkarması için babamın yanından ayrıldım ve iş gününe başlamak üzere şatoya doğru yola koyuldum. Mutfağın önünden geçerken yapılan en lezzetli yemeklerin kokusunu aldım ve anında ağzım sulandı.

Kafamı içeri uzattığımda Gunnar'ı kışını kaldırmış çalışırken buldum. "Çok kokuyor," dedim.

İrkildi ve kocaman gözlerle bana döndü. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Bütün bunlar ne için?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bekleyip görmeniz gerekecek."

Gözlerimi şakacı bir şekilde aşçıya diktim. "Bunu bir cevap olarak kabul ediyorum ama önce beni öpersen."

Birkaç hızlı adımla odayı geçti, beni kollarına sardı ve dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu.

"nasıl?" dedi, sesi alçak ve ciddiye.

Yükselen uyarılmışlığımla nefes aldım ve gülümsedim. "Bu görür. Şimdilik."

Kıkırdadı. "İşe koyulun."

"Tamam," dedim ve onu göreviyle baş başa bıraktım.

Sabahın geri kalanı ve öğleden sonrasının ilk kısmı dikkat çekici değildi. Maaş bordrosunu tamamlarken hala azalan mali durum üzerinde stres . Bazı yardımcıları işten çıkarmaktan başka seçeneğimiz kalmamıştı ve burası bu kadar büyük olduğu için hizmetçi personel arasında uzlaşma sağlamakta zorlanıyordum. King'in onayladığı değişiklikler için müteahhitlerden teklif toplama sürecine bile .

Öğle yemeği vakti geldiğinde çok acıkmıştım ve öğle yemeği yemek için ofisten çıktım.

"İşte buradasınız hanımefendi!" dedi bir hizmetçi bana doğru koşarken.

"Beni uzun zamandır mı arıyordun?" Biraz endişeli bir şekilde sordum. "Sorun nedir?"

Başını iki yana salladı. "Her şey yolunda hanımefendi. Bay Heller beni takip etmenizi istediği için sizi yakalamaya çalışıyordum."

"Tamam," dedim. "Yolu göster."

Başını salladı ve sonra dönüp beni odama götürdü. Meraklarım beni ele geçirmeye başlamıştı. "King odama gelmemi mi istiyor?"

"Evet," dedi hizmetçi kız. "Nedenini yakında ."

"Söylemiyorsunuz," dedim.

"Hiçbir şeyi ele vermemek için emir aldım. Yine de gözlerinizi açık tutun derim," diye ekledi. "Bunu kaçırmak istemezsiniz."

Kapıyı açtı ve beni anında sergilenen dört dökümlü elbise karşıladı. Nefesim kesildi. "Aman Tanrım..."

Hizmetçi kıkırdadı. "Bay Heller her birini denemeniz ve bu gece en beğendiğinizi giymeniz konusunda ısrar ediyor.

"Bahsettikleri sürpriz bu olmalı," dedim.

Hizmetçi omuz silkti. "Girip çıkmanıza yardım edeceğim. Önce hangisiyle başlamak istersin?"

Sıradaki ilk elbise yeşildi. Diğer üç elbiseden daha sade ama bir o kadar da güzeldi. Onu işaret ettim. "İşte bu."

Dakikalar sonra elbisenin içine girmiştım. Şekli tam otursa da rahatsız ediciydi. Bedeni kaplayan ışıltılı boncuklar tenimi kaşındırıyordu. Kumaş da benim hoşuma gitmeyecek kadar sertti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu hizmetçi. "Yeşil gerçekten gözlerini tamamlıyor."

Başımı salladım. "Doğru olanın bu olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum. Sırada hangisini denemek istersin?" diye sordu. "Sıradaki sanırım," dedim.

Mavi, bol dantelli ve belden eteğin sonuna doğru uzanan, Declan'ın gözlerini hatırlatan yumuşak mavi bir renge dönüşen sarmaşıklardan oluşan bir tasarımdı. Elbiseyi giydiğimde, bazı yaprakların yanardöner olduğunu ve ışığı yakaladığını, etek boyunca parıldayan gümüş parçaları olduğunu fark ettim.

Elbise güzel olmasına rağmen. Onu saatlerce giyme fikrine tahammül edemedim.

"Bu ten renginizi tamamlıyor," dedi kadın.

Başımı salladım. "Pek rahat değil. Güzel olduğu kesin ama giymek bir şey değil."

"Anlaştık," dedi. "O zaman sıradaki?" Başımı salladım. "Lütfen."

Üçüncü elbise siyah dantel desenli güzel bir kırmızı renkteydi. Yürüdüğümde etrafımda hareket ediyor ve akıyordu, sanki yerde süzülüyormuşum gibi bir izlenim veriyordu. Böylesine güzel bir elbiseyi denediğim için çok heyecanlanmış olsam da, sonuçta rengi ten rengime uymuyordu.

"Ne kadar güzel bir kırmızı," dedi hizmetçi. "de öyle değil mi?"

Omuz silktim. "Nefret etmiyorum. Yine de beni yıkadığını düşünüyorum." "O zaman bu hayır mı?"

"Bunu belki olarak değerlendireceğim," dedim.

"Pekâlâ, hanımefendi," dedi hizmetçi. "Son elbise için hazır mısınız?" Başımı salladım. "Hazırım."

Son elbise altından yapılmıştı. Grubun açık ara en güzeliydi. Eteği bir koleksiyon tarafından tutulan büzgüllere sahipti.

altın çiçeklerden. Eteği etrafımda dalgalanıyordu ve üzerini kaplayan şeffaf dantel ona ağırlıksız bir his katıyordu. Korse tam oturmuştu ve bu şeyin içinde sadece nefes almakla kalmıyor, aynı zamanda hareket de edebiliyordum.

Hizmetçi kadın ellerini birbirine vurdu ve ağzına götürdü. "Tam da ihtiyacın olan şeyi biliyorum."

Ben elbisenin içinde ne kadar göz alıcı bakarken o hızla uzaklaştı. Hizmetçi döndüğünde, giymeme yardım ettiği altın topuklu ayakkabıları ve başıma yerleştirdiği altın bir tacı vardı.

"Bu çok fazla," dedim kendimi bunalmış hissederek.

"Oh, hayır, bayan. Bu mükemmel!" Eteğimin üst katıyla uğraşırken birkaç dakika daha görünüşüme hayran kaldı ve etrafımda mükemmel bir şekilde akmasını sağladı. Geri çekildiğinde kendimi bir kez daha değerlendirdim.

Bir süre daha giydikten sonra "Sanırım haklısın," dedim. Elbisede beğenilmeyecek bir şey bulmak zordu. "Sanırım elbise bu."

"Mükemmel!" diye kıkırdadı. "Bay Heller'a haber vereceğim."

Koşarak odadan çıktı. Onu durdurmaya çalıştım ama o kadar heyecanlıydı ki beni duymadı. Bir ahududu patlattım ve dikkatlice yatağıma doğru yürüyüp ayak ucuna oturdum. Döndüğünde elbiseyi çıkarmama yardım edebilirdi ve ben de işime geri dönebilirdim.

Beklerken, elbisenin ne için olduğunu merak ettikçe heyecan kabarmaya başladı. Bekleyemedim. Meraklarım beni ele geçirmeye başlamıştı. Sürpriz bir olay için giyinmiş olarak odadan çıkmaya karar vermeden önce, hizmetçi birkaç başka bayanla birlikte kapımdan içeri daldı.

"Saç ve makyaj zamanı!" diye anons etti.

Bayanlar çalışmaya başladığında nefesimi içime çektim.

Daha önce hiç bu kadar ilgi görmemiştim ve genellikle makyajla falan uğraşmayı sevmem. Ama itiraf etmeliyim ki bu iyi hissettirdi. Sevildiğimi hissettim ve bu da seçimimi biraz daha zorlaştırdı.

KING

Bu gece için haftalarca plan yapmıştım ama sanki çok daha uzun sürmüş gibi geldi. Her şeyi hesaba katmıştım. Her ayrıntı dakikasına kadar planlanmıştı. Hesaba katmadığım şey, sinirlerimin benden daha iyi hale gelmesiydi. Gunnar ve Declan'ın da yüksek alarmda olması yardımcı olmadı.

Baloyu gizli tutmak kolay bir iş değildi. Ancak Declan ve Gunnar'la konuştuktan sonra doğu kanadının mükemmel bir yer olduğuna karar verdik ve bu da planımızı Allana'dan saklamayı biraz daha kolaylaştırdı. Son birkaç hafta boyunca kanadı eski ihtişamına kavuşturmak için neredeyse gece gündüz çalışmıştım. Elbette personelden biraz yardım alıyordum ama onlardan gecelerini gündüzlerine katarak benim için çalışmalarını bekleyemezdim.

Bundan daha iyisini hak ediyorlardı ve her şey yolunda giderse tatilleri için harcayacakları güzel bir ikramiyeleri olacaktı.

Eski çocukluk evimdeki fark gece ve gündüz gibiydi. Balodan birkaç gün önce, eski odamı alarak kanada geri taşınmıştım. Tüm bunlar olurken Allana'nın hiçbir şeyden yoktu. Elbette bir sürpriz olduğunu biliyordu ama sürprizin ne olduğunu bilmiyordu. Bu konuda heyecanlı olması hoşuma gitmişti ve doğru zaman gelmeden bir şeyleri anlamaya çalışmayacağını öğrenmek güzeldi.

Sabrını takdir ettim.

Allana'nın takdir edilecek pek çok yönü arasında sabrı buzdağının sadece görünen kısmıydı. Onunla ilgili başka pek çok şeye de hayrandım. Hiç kimsenin benden alamayacağı şeylere.

Allana'yı giydirmek ve hazırlamakla görevlendirdiğim kadın koridordan hızla bana doğru geliyordu. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, Allana'nın seçtiği elbise mükemmeldi ve bana katılmaya hazırdı.

"Hazır mı?" Ben sordum.

Birkaç adım önümde durdu ve nefesini tutmaya çalışırken bir elini göğsüne dayadı. Ona ihtiyacı olan zamanı tanıyarak yanında durdum. Fazladan sabrımı elbette Allana'nın varlığına bağlıyordum. Çevresinde pek çok değişiklik yaratmıştı ve daha şaşırtıcı değişikliklerin benimle olduğunu hissediyordum. Böyle şeyleri asla öğrenmeyecek olsa bile, ona hayatımı borçluydum.

Tanrı korusun, beni seçmemiş olsa bile.

"Öyle, efendim," dedi, hâlâ gülümseyerek.

Başımı salladım. "Ona buraya kadar eşlik edin. Teşekkür."

"Rica ederim, efendim. Gitmeden önce başka bir şey var mı?"

diye sordu. "Hayır. Teşekkür ederim," dedim.

Kanattan ayrılmadan önce reverans yaptı. O gittikten sonra iç çektim. Endişelerimin bir kısmı azaldı. Artık hazırlanma zamanım gelmişti.

Giyinirken, Gunnar ve Declan olmadan bunu başaramayacağımı fark ettim. Her konuda haklıydılar. Ayrıca iyi adamlardı. Farklı koşullar altında hepimiz arkadaş olabilirdik. Belki kardeş bile olabilirdik. Ama henüz bu sonuca varmazdım.

Giyindikten sonra, tam Allana görüş alanıma girerken merdivenlere vardım. Gözlerim onun güzelliğine takılırken dudaklarım aralandı. Tamamen büyülenmiştim. Olduğundan daha güzel olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama altın elbisesini giyip içeri adımını attığında kendimi düzelttim.

Sonra gözleri benimkilere takıldı ve afalladım. Nefesim kesildi ve dikkatli olmazsam merdivenlerden yüzüstü düşeceğimden endişelendim.

Onunla fuayenin yarısında buluşmak için dikkatlice merdivenlerden ana kata çıkarken yutkundum. Gözlerimi ondan an olsun ayırmadım. Onunki de benimkini bırakmadı. Önünde durduğumda gülümsedi ve ben de ona bağlandım.

Beni selamlarken "Oldukça güzel temizlik yapıyorsun," dedi.

"Nefes kesecek kadar güzelsin," diye mırıldandım aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını değdirirken.

"Teşekkür ," dedi nefes nefese.

"Asıl benim size teşekkür etmem gerekiyor,"

dedim. Tekrar gülümsedi. "Ne için?"

"Bana bir şans verdiğin için" dedim.

Ceketimin düğmelerinden biriyle oynadı ve sonra yakamı düzeltti.

"Rica ederim."

Sırıttım. "Çocukluk evim olan yeni ve geliştirilmiş doğu kanadı hakkında ne düşünüyorsun?"

Göz kamaştırıcı kahverengi gözlerini benimkilere çevirmeden önce kısa bir süre etrafına bakındı. "Bu inanılmaz. Hepsini tek başına mı yaptın?"

Omuz silktim. "Biraz yardım aldım."

Kıkırdadı. "Çok alçakgönüllüsün." "Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Bir tur atmak ister misin?"

Kolunu benim kolumun arasından geçirirken başını salladı. "Ben de isterim."

"Burası fuaye, çocukken Declan'la topa ileri geri vurduğumuz yer," dedim.

"Sen ve Declan birbirinizi o kadar uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye sordu.

Başımı salladım. "çok yakın arkadaştık."

"Ne değişti?" diye sordu, merdivenlerden yukarı çıkarken bakışlarını benimkilere dikerek.

"Yaptım," dedim.

"Nasıl yani?" diye sordu.

İçimi dolduran karanlığın derinliklerine inmek istemediğim için iç çektim. Ama tüm bu karanlık sırları bilmeyi hak ediyordu. Belki de hepsini bir gecede değil.

Omuz silkerek ekledim, "Yaşlandığımda bir pislik oldum ve Declan'dan kadın almayı bir oyun haline getirdim. Arkadaşlığımızı mahvettim. Aramızı düzeltmeye fırsat bulamadan savaşa gönderildim."

"Kolunu böyle mi kaybettin?" diye sordu. Bir kez başımı salladım.

Merdivenlerin tepesine vardık ve onu sağ tarafa götürdüm.
"Bütün bu resimler kime ait?" diye sordu.

En büyüğü koridorun duvarını kaplıyor.

Kısa sürelğine karşılaştım. Göğsüme bir acı hançeri saplandı.
"Bu benim annem ve babam, Jacinda ve Philip Wendel."

Bana bakarken sıırttı. "Babanın yüz hatlarına sahipsın ama gözlerin annenin gözleri gibi."

Başımı salladım. "Ben de babamın
öfkesine sahibim." İç çekti. "Onları özölüyor
olmalısın."

"Her gün," dedim ve koridorda ilerlemeye devam ettim. "Aslında burası onların odasıydı."

Tam duran kapıyı işaret ettim. Kırmızı lekeli ahşaptan yapılmış devasa çift kapı, bir noktada sonlanan bir kemerle üzerimizde yükseliyordu.

"Hazır değilseniz oraya gitmek zorunda değiliz," dedi.

Sırıttım. "Empatini takdir ediyorum, ama bu aslında *onların* oda artık."

"Öyle mi?" dedi.

"Bu senin," diye ekledim ve onun tepkisini izledim.

"Bu kanatta seninle birlikte yaşamamı mı istiyorsun?" diye sordu, sesi huşu doluydu.

"Sadece sen hazır olduğunda," dedim. "Baban için özel olarak bir oda daha ."

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Teşekkür .
Benim için çok şey yaptın. Çok gururlandım."

"Bu onur bana ait," dedim. "Yüzündeki gülümsemeyi korumak için her şeyi yaparım."

Beni derinden öptü ve onu yeni yatağına atıp onunla sevişmek için çok istekliydim ama zaman yoktu.

Geri çekildim ve boğazımı temizledim. "Sana gösterecek daha çok şey var."

"Dahası var mı?" diye sordu ve kıkırdadı.

Kendi banyosu ve büyük bir gömme dolabı olan odasını gezmeye devam ettik. Hatta bir ofisi ve küçük bir kütüphanesi bile ve bana gibi sevinç gözyaşları döküyordu. Yan oda babasınınındı. Anladığım kadarıyla

anlaşıldığı üzere, basit bir adamdı ve her şeyin kendisini yansıtmamasından hoşlanıyordu.

Çok sade olur diye endişelendim ama görünce "Bayılacak" dedi.

Oturma odası, gözyaşı odası ve kütüphaneyi de içeren diğer odaları göstermek için onu koridordan aşağıya indirdim. Ona göstereceğim son yer, son sürprizin olduğu odaydı. Balo salonu.

Koridorda ilerlerken kalbim düzensizleşti. Bir kadın için bu kadar heyecanlanmak bana göre değildi ama Allana bir kadın değildi. O bir tanrıçaydı.

Balo salonuna girer girmez bana döndü ve gülümsedi. "Bana top mu attın?"

Gülümsedim. "Bunda da yardım aldım."

Herkesi süzerken başını iki yana salladı. "Bütün bu insanlar kim?"

"Etrafımızdaki kasabalardan insanlar, *Chateau Bois*'nin arkasındaki yeni yüzü kutlamaya geliyor."

Benimle yüzleşti.

"Ben mi?" Başımı

salladım. "Sen."

"Benimle dans et," dedi ve beni elimden tutup çekti. Ben de ona eşlik ederken kıkırdadım. Müzik daha yüksek, daha canlı, daha telli bir şarkıydı. Onu odanın içinde döndürmek ve nefesini kesmek benim için mükemmeldi.

Çok geçmeden şarkı bitti ve Declan bir sonraki dansı istedi. Belimi saygıyla eğdim, bu da bana Allana'dan gururlu bir gülümseme daha kazandırdı ve arkama yaslanıp manzaranın tadını çıkardım.

Saatler sonra, işler hâlâ oldukça iyi gidiyordu. Allana sırayla Declan ve Gunnar'la dans ederken ben de rahatlamaya ve eğlenmeye başladım. Oturdum ve gecenin ne kadar mükemmel bir şekilde şekillendiğine hayret ettim.

Tam her şeyin daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, havada alarmlar çalmaya başladı. İnsanlar çılgınca koşuşturmaya başladı. Işıklar kesildi ve dışarıdan gelen gür bir ses havada yankılandı.

"Allana'yı serbest bırakın, canavarlar!" Bu ses Allana'nın inatçı eski sevgilisinden başkası değildi.

Gözlerimi devirdim. "Yine mi bu pislik?"

Kalabalığı aradım, Gunnar ve Declan'ı Allana'nın yanında buldum ve onu bana doğru getirdiler.

"Kadınıma yaptığın büyüü kaldır ve onu serbest bırak!" Collin'in sesi gecenin karanlığında çınladı.

"Collin burada mı?" Allana şaşırarak sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Declan.

"Ona bir ders daha vermemiz gerekecek," dedi Gunnar.

Başımı salladım. "Ben de aynen öyle düşünüyorum. Declan, Allana ve babasını kulübene götür ve ben haber gönderene kadar orada kal."

"Ne?" Allana dedi ki.

"En güvende olacağın yer orası," dedim ve Gunnar'a döndüm.

"Hazır mısın?" Başını salladı. "Ben doğuştan hazırım."

"Bildiğim iyi oldu. Bu işin mümkün olduğunca az kan dökülerek bitmesini istiyorum," dedim.

"Peki ya tüm bu insanlar?" Allana sordu.

"Gunnar..." Dedim ki.

Ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. "Bu akşam teknik sorunlar yaşıyoruz, bayanlar ve baylar. Beni yemek odasına kadar takip etme nezaketini gösterirseniz, mum ışığında bir ziyafet duyularınızı kamaştırmayı bekliyor. Tatlıya kadar her şeyi halletmiş ve yeniden çalışır hale getirmiş oluruz."

Kapıya doğru ilerlerken başımı salladım, birkaç şamdan aldım ve konukları oyalanmaya yönlendirmek için onları yaktım.

"Uygun," dedi Allana. "Bunun biliyor muydun?"

Omuz silktim. "Bu bir olasılıktı. Tüm temellerimizi kapattık. Şimdi gidin. Güvende olun."

Bana doğru koştu ve beni dudaklarımdan öptü. "Bana sağ salım dön. Sen ve Gunnar ikiniz de."

Dönüp ön avluya bakan pencerelere bakarken Declan Allana'yı da yanına çekti. Gölgeler ağaçların arasında kımıldıyor ve kanıyordu.

Kavgayı kapıma kadar getirdi ve ben de bu işi sonsuza dek bitirmek üzereydim.

TÜM ANA

Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Collin gelmişti. Bu cürete inanamıyordum. Belli ki onun üstünde olmadığı bir seviye vardı. Hayır cevabımı kabul edecek gibi de görünmüyordu.

Declan beni elimden tutarak babamın olduğunu bildiğim son yere doğru götürdü. Onu balo salonunun en uzak ucundaki duvarın dibinde ayakta dururken bulduk. Gözleri benimkilere takıldığı anda rahatladı. Kollarını bana sararken bir iç geçirdi.

"Güvende olmana çok sevindim," dedi. "Neler oluyor?"

"Sonra açıklarım," dedim.

Aynı anda Declan, "Zamanımız yok. Gitmek zorundayız."

Babam başıyla onayladı ve bizi doğu kanadından çıkarken takip etti. Declan görevdeki bir adam gibi hareket ediyordu ve babamın bize ayak uyduramayacağından endişeleniyordum. Ama ne zaman omzumun üzerinden baksam, hemen yanıımızdaydı.

Bahçeye açılan arka kapıya yaklaştığımızda ayakkabılarımın topuklarından biri kırıldı ve beni durmaya zorladı.

Bileğim dönerken acı içinde kıvrandım.

"İyi misin?" diye sordu hem Declan hem de babam.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra ayakkabılarımı çıkardım. "İyi olacağım."

"Belki de onu sen taşımalısın?" diye önerdi babam.

Declan beni kollarına almakta ve babamla birlikte kapıdan dışarı taşımakta etmedi. Beni vücuduna yakın tuttu.

ve onun parfümünü kokladım. Arkadan at kuyruğu şeklinde bağladığı saçlarının uçları, beni taşıırken sırtını kavrayan elimin üzerinde dans ediyordu. Gece havası soğuktu. Her nefes bir bulut pufu gibi çıkıyordu.

Babam ceketini daha sıkı kavradı. "Ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Yaklaşık yarım mil," dedi Declan. "Yaklaşık 10 dakika içinde orada oluruz."

Bakışlarımı babamın üzerinde sabitledim. Bana doğru başını salladı. Hatta küçük bir tebessüm bile etti. İçimi çektim ve başımı Declan'ın omuzlarına yasladım. Declan'ın vücudunun hareket ettiği hissine kapıldım ve kollarının arasında daha da gevşedim.

On dakika sanki saniyeler gibi geçti. Declan durdu. Başımı kaldırdım ve çevreyi inceledim. Oteli çevreleyen ormanın derinliklerindeydik. Gölgele ağaçların arasına karışıp hareket ediyordu ve bunun sadece gözlerimin bana oynadığı bir oyun olduğunu biliyordum. Nefesimi içime çektim ve Declan'ın omzunun üzerinden baktığımda babamın ellerine üflediğini ve onları birbirine sürttüğünü gördüm.

Declan, "Şimdi seni yere bırakacağım," dedi.

Bakışlarına karşılık verdim ve başımı salladım. Ayaklarım donmuş zemine değerek sistemimi şok etti. Declan küçük kulübesinin kapısını açarken ben nefes nefese kaldım ve üşümesinler diye ayaklarımı sürüyordum.

"İçeri gel," dedi. "Ateş ."

Devasa ayak sesleri bize doğru koşuyordu. Nefesimi tuttum ve arkamı döndüğümde Moon'un kulübeye doğru zıpladığını gördüm. Bana baktı, kuyruğunu salladı ve topallayarak içeri girmeden önce elimi yaladı.

Önce babamın içeri girmesine izin vermek niyetindeydim ama ondan önce benim girmemde ısrar etti. İçeri girince Declan ateşi yaktı ve kısa bir süre sonra ateşin tencerede sıcak et suyu kaynamaya başladı. Declan her birimize birer fincan doldurdu ve babam esneyene kadar göreceli bir sessizlik içinde oturup bekledik.

"Yorgun musun, baba?" diye sordum.

"Uzun ve hareketli bir gün oldu. Öyle değil mi?" dedi.

Başımı salladım.

Declan homurdandı. "Bunu söylemenin bir yolu da bu. Ve daha bitmedi bile."

"Dinlenebileceği bir yer var mı?" Ben sordum.

Başını salladı ve kulübenin bir köşesine doğru yürüdü, orada sadece tahmin edebildiğim şeylerle kaplı küçük bir karyola vardı. Bunların giysiler, battaniyeler ve aletler olduğunu hayal ettim ama çok emin değildim. Declan eşyaları kaldırdı, karyolayı örten yorganı silkelemeden önce altına attı.

Declan, "Fazla bir şey değil ama sunabileceğim en iyi şey bu," dedi.

"Gayet iyi olacak. Üzülme Declan." Babam karyolaya doğru ilerledi ve oturdu. Son suyunu da içtikten sonra yorganı aldı ve uzanırken üzerini örttü.

Declan, "Sizi biraz yalnız bırakayım," dedi ve dışarı çıkarken Moon'a kendisini takip etmesi için ısıklık çaldı.

Babama gülümsedim ve yanına, yere oturdum. "Yeterince ısındın mı?"

Başını salladı. "Öyleyim. Benim için endişelenme. Git onunla vakit geçir."

Ateşin ışığı gülümsemesinden yansıyor. Elimde olmadan bu jesti karşılık verdim. İç çekerek ayağa kalktım ve Declan'ın yanına gitmek için dışarı çıkmadan önce babamın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim.

Kapıyı kapattığımda ateş kükreyerek canlandı. Declan'ın kulübesinden yaklaşık on beş metre uzaklıkta büyük, yuvarlak bir çukurdu ama sıcaklık kapıdan bile tenime işliyordu. Ateşin yan tarafında eski bir kütükten yapılmış bir bank duruyordu. Declan üzerine oturdu ve Moon da onun ayaklarının dibine uzandı.

Ateşin ışığının Declan'ın teninde ve saçlarında dans edişine kapıldım. Gözlerini alevlere dikmiş, transa geçmiş gibi görünüyordu. Sessizce yanına oturdum ve kollarımı gövdemin etrafına sardım.

Declan, "Fırsatım varken onu öldürmeliydim," diye mırıldandı.

"O zaman sen de ondan daha iyi olamazdın," dedim.

"Neredeyse beni öldürüyordu," diye ekledi.

"Başarılı olamadığına sevindim," dedim.

Declan yakıcı bakışlarını dikti. "Öyle misin?"

Başımı salladım. "Elbette. Declan'ın olmadığı bir dünya çok daha karanlık bir yer olurdu."

Sırıttı ve dikkatini tekrar ateşe verdi.

"Sence orada işler nasıl gidiyor?" Birkaç sessiz dakikadan sonra sordum.

Omuz silkti. "King ve Gunnar bu işi halletti. Önemli olan tek şey bu."

İçimi çektim ve Declan'a doğru eğildim, kolumu onunkinin içinden geçirdim ve parmaklarımı kolundan eline doğru gezdirdim. Parmaklarını açarak benimkilerin parmaklarının arasından geçmesine izin verdi ve ben de başımı omzuna yasladım.

Başımın üstünü öptü, bu da ona bakıp gülümsememi sağladı. Gözlerimin içine bakarken sıırıttı ve ben de o yoğun rengin içine düştüm.

Eli yüzümün yan tarafını sıyırdı. "Seni öpmek istiyorum."

"O zaman ne bekliyorsun?" diye sordum.

Dudakları benimkilere yaklaşırken aralandı. Gözlerim kapandı. Dudakları dudaklarıma değdi ve içimde bir sıcaklık patladı. Dili dudaklarımda dans etti ve başım döndü. Moon inledi ve patilerinin toprağa çarpma sesinden anladığım kadarıyla topallayarak uzaklaştı.

Birkaç dakika içinde Declan beni ateşin yanında yere yatırdı ve elbisemin eteğini yukarı kaldırdı, ellerini bacaklarımda ve kalçalarımın arasında gezdirirken ağzı dudaklarımı, çenemi ve boynumu keşfetti.

Yumuşakça inledim.

Declan'ın parmakları külotumun bel bandının altından geçerek tenimin kıvrımları arasına daldı ve klitorisime dokundu.

Nefesim kesildi.

"Bana durmamı söyle," dedi Declan.

"Neden?" Beni öpmeye ve bana dokunmaya devam ederken .

"Çünkü baban bizi bırakıp gidebilir," dedi. "Ya da Gunnar ve King her an gelebilir. Ya da sen istediğin için."

"Hayır," dedim.

"Eğer devam edersem," diye uyardı, "seni tamamen tatmin kadar duramayacağım."

"Beni al artık," dedim.

Külotumun kumaşı vücudumdan sıyrıldı ve seksimi gecenin keskin soğuşuna maruz bıraktı. Saniyeler sonra, Declan'ın ereksiyonu girişime doğru bastırdı.

"Bu elbise gitmeli," diye homurdandı ve eteğı ortadan yırttı.

Nefesim kesildi. "Bu elbiseyi çok sevdim."

Karanlık bakışlarını üzerimde sabitledi. "Onarılabılır."

Ereksiyonu yavaşça ve nazıkçe içime kayd. Beklediğim gibi değildi. Gülümsedim ve kolanının beni doldurma hissiyle rahatlardım. Mükemmel boyuttaydı ve içimde yavaşça hareket etmesini sevdim.

Hareket etmeye devam ederken ağzı benimkine geri döndü. Öpüşleri bal gibiydi, tatlı, yavaş ve tutku doluydu. Yarı yarıya beni sersemletmesini bekliyordum ama onun yerine acele etmedi, bu da lezzetli ve kışkırtıcıydı.

Eli saçlarımın altından kayarak kahverengi tellerimi avuçlayıp sıkıca avucunun içine aldı. Karıncalanmalar vücudumda dalgalanırken nefesim kesildi, uyluklarımın arasına yerleşerek orgazmımı arttırdı.

"Senin için çok mu yavaş?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Hiç de değil." Sırıttı.

"Güzel."

Birkaç dakika daha geçtiğinde doruğa yaklaştım. Bunu hissetmiş gibiydi ve alt yarımaya öpücükler bırakarak benden ayrıldı. Dudağımla ısırdım, erkeklerin her birinin seksimin tadından nasıl zevk aldığını sevdim.

Ama beklemediğim bir şey yaptı.

Dili hassas klitorisimin etrafında daireler çizirken parmaklarını içime kayd. İrdi.

"Benim... sürprizlerle dolusun," dedim. Kelimelerim nefes nefese çıkmıştı.

Bana karşı mırıldandı ve kalçalarım karşılık olarak titredi. "Memnun etmek için yaşıyorum."

Ve şimdiye kadar, son derece memnun kaldım. Orgazmımı mümkün değildi. İlerken ve ona karşı kıvranırken sesimi alçaltmak için mücadele ettim, sırtımı eğdim ve seksimi keyifli bir ihtiyaçla yıkmaya devam eden ağzına karşı sallandım.

Hayatımda hissettiğim en uzun süreli orgazmdı. Hem de ilk kez başıma geliyordu. Ama Declan'la bunun son olmayacağından emindim.

Çok nazik ve cömert bir aşıktı. Sırtını kütüğe yaslayarak toprağın üzerine oturdu. Kucağına tırmanırken gözleriyle beni süzdü.

"İzin ver de bu iyiliğine karşılık vereyim," dedim ve ağzını öperek tadından biraz aldım. Gömleğini sıyırıp çıkardım, kaslarının tepe ve vadileri boyunca öpücükler bıraktım, iyi tonlanmış gövdesi sert ve dik duran sikine kadar iniyordu.

Onun büyüklüğünü kavradığımda dudaklarımı yaladım ve sonra ucuna bir öpücük kondurdum. Declan ürperdi ve yanımda yırtık pırtık asılı duran elbisenin kalıntılarını kavradı. Nasıl bir tepki alacağımı görmek için ucunu yaladım ve Declan inlerken kendi kendime gülümsedim.

Ağzım şaftının uzunluğu boyunca kaydı, siki zonkladı ve sikinin üzerinde sallanmaya devam ettim, emdim, yaladım ve seksinin tadına baktım. Declan'ın nefes alış verişleri düzensizleşti ve vücudu sertleşti.

"Durmak isteyebilirsin," demek için çabaladı.

Ama durmadım.

Zevk dolu bir iç geçirdi. "Son şansın." Hâlâ durmamıştım.

Seksi zonkluyordu ve ağzım onun orgazmıyla dolmuştu. Şaftını kavradım, vereceği her şeyi alana kadar aletinin ucunu emerken elimi üzerinde kaydurdum, sonra oturdum ve her zamankinden daha sert olana kadar onu okşamaya devam ettim. Gözlerindeki arzu dolu parıltı, üzerine tırmanıp sikini zonklayan ıslak amımın içine yerleştirmem için bana daha fazla cesaret verdi.

Onun üzerine yerleştiğimde zevkle iç çektim. Ben onun üzerinde kıpırdanmaya devam ederken Declan'ın elleri kıcımlı kavradı. Bacaklarımın arasında hızla bir orgazm daha oluştu. Daha fazla tutamayana kadar baskı arttı.

Declan kıcımlı kavrayarak ona sürtünmemi sağladı. İnlemelerim gece havasını doldurup ağaçların arasından süzülürken yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Tam orgazmım azalmaya başladığında, Declan sertleşip homurdanırken parmakları tenime saplandı.

Ağız benimkini bulduğunda sıcak sıvı içime döküldü ve serbest bırakılırken inlemeye devam etti.

Orgazmlarımız bitmiş ve tatmin olmuş olsak da birbirimizi öpmeye devam ettik. Ağızının benimkine uymasını, onun tarafından tapılmanın verdiği hissi seviyordum. Onunla ilgili hayran olduğum çok şey vardı.

Chateau Bois'ye geldiğimden beri her üç adamda da dikkatimi çeken bir şeyler vardı.

Aralarında seçim yapmamı istediler. Bunun benim yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

GUNNAR

Son konuklara yemek salonuna eşlik ettim ve herkesin oturmasını bekledim. Bunu yaparken, birkaç adamı kenara çektim ve kapıların her bir setini korumaya istekli olup olmadıklarını sordum. Sağolsunlar kabul ettiler. Ayrıca personele herkesi mümkün olduğunca uzun süre mutlu tutmaları talimatını verdim. Otelin dışındaki durumun ne kadar süreceği ya da ne kadar kötüleşeceği belli olmazdı.

Herkes yerleştikten ve yemeğini yemekle meşgul olduktan sonra King'e katılmak için izin istedim.

İlk başta onu balo salonunda bulamayınca şok oldum, çünkü onu orada bırakmıştım. Ama onu fuayenin ortasında volta atarken bulmam çok uzun sürmedi. Yüzündeki işkenceyi görmek acı vericiydi. Özellikle de King gibi bir adamın yüzündeyken. Bir parçası olduğu son savaşta ne tür dehşetlerle karşılaştığını hayal bile edemiyordum. Aklından ne geçerse geçsin, onu bölmenin iyi bir fikir olmadığından emindim. Yine de neler olduğunu öğrenmek için ona yaklaşmaya başladım.

Hareket ettiğim sırada göz ucuyla bir hareket dikkatimi çekti. Tam zamanında döndüğümde Bastian'ın bir köşede kaybolurken kendi kendine gururla sırıttığını gördüm.

Kaşlarımı çattım ve doğruca ona yöneldim. Bastian hakkında bildiğim bir şey varsa, o da sebepsiz yere kendisiyle nadiren gurur duyduğuydu. Ve gecenin gidişatına bakılırsa, Collin'in gelişiyile bir ilgisi olduğuna inanmak için her türlü nedenim vardı.

Arkamı döndüm ve hızla varlığımın felaketi haline gelen adamın peşinden koştum. Dairesine doğru ilerlerken ona çabucak yetiştim. "Dur, Bastian."

Adımlarını durdurdu ve burnu havada, dudaklarında aynı gururlu sırıtışla bana döndü. "Evet, Gunnar? Yine yaban havucu mu bitti?"

"Ne yaptın sen?" Yorumunu görmezden gelerek sordum. Kendini üstün görüyordu. Ön büro memuru olmanın pek de cazip olmadığını ve oteldeki pozisyonlar açısından pek de kaymak tabakadan sayılamayacağını hiç fark etmedi mi diye merak ederdim.

Gözlerini kırptırdı ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davrandı. Başını salladı ve omuz silkti. "Daha açık konuşabilir misin?"

"Otelin dışındaki kişi, seni kendini beğenmiş pislik," dedim.

Sabırlı bir nefes aldı. Nefes verirken, "Açıkçası neyi kastettiğinize dair en ufak bir fikrim yok," dedi.

"İyi deneme," dedim ona yaklaşmaya devam ederken, "ama bu işten sıyrılamayacaksın. Şimdi söyle bana, ne yaptın?"

"Size daha önce de söyledim, neyi kastettiğinizi bilmiyorum," dedi.

Homurdandım ve iki yakasını da kavradım ve gözlerimin içine bakmak ve hayvanı görmek zorunda kalması için onu daha yakına çektim. "Tekrar dene."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim," dedi ve kendini tutuşumdan kurtardı. "Şimdi, eğer yoksa, ben de yatmaya gidiyordum. İyi geceler."

Hakkını vermeliydim, sağlam bir kararlılığı vardı ama bu suçlu olmadığı anlamına gelmiyordu. Suçlu olduğunu biliyordum. Üzerindeki hilekârlığın kokusunu alabiliyordum. Bana sırtını dönmeye başlarken yine sırtıttı. Bu beni sınırın ötesine itti. Onu omzundan yakalayıp tekrar yüzüme bakmaya zorladım ve burnuna bir yumruk attım. değildi. Uzun zamandır bunu hak ediyordu ve ben de öylece durup bu hafifliğin ödüllendirilmeden geçip gitmesine izin veremezdim. Özellikle de aşık olduğum kadını tehlikeye atmışken.

Bastian, erkek çocuğu olduğu için, küçük bir kız gibi ağlamaya başladı. Anlaşılmaz bir çığlık attı. Sadece birkaçını yakalayabildim.

Bana bağırdığı kelimeler. Ve bunlar zar zor anlayabildiğim kelimelerdi. En iyi tahminim, kelimelerin güzel ve yüzölümlü olduğıuydu.

. "Lütfen."

"Seni pislik!" Bastian daha net konuştu. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Gözlerimi devirdim. "Zırlamayı kes ve bilmek istediğim şeyi söyle."

Yüzünü tutarak bana baktı. "Sen delisin. Başına gelecekleri hak ediyorsun. Hepiniz hak ediyorsunuz."

Omuz silktim. "Olabilir. Ama yanılmıyorum da. Bu da yine şu soruyu getiriyor: Sen ne yaptın?"

Ne kadar ciddi olduğumdan emin değilmiş gibi bana baktı. Ya da belki de, itiraf etmeden önce işleri ne kadar ileri götürmek istediğimi ölçmek içindi. Ne olursa olsun, hemen cevap vermeyince yumruğumu sıktım ve tekrar ona doğrulttum.

Bir sonraki yumruğumu engellemek için ellerini kaldırdı ve onu görünce yüzümü buruşturdum. Burnu kırılmıştı. Burun deliklerinden ve çenesinden aşağı kan akıyordu. El değmemiş beyaz gömleğindeki kanı temizlemek için harcayacağı saatler için neredeyse kendimi haklı hissediyordum. Ellerini başının iki yanında havada tutarken gözleri korkuyla açılmıştı.

"Lütfen bana bir daha vurma," diye hüngür hüngür . Kaşlarımı çattım. "O zaman konuş. Çabuk ol."

"Collin'e yardım ettim. O kadın için buradaki adama," kelimeyi ağzından zehir gibi tükürdü.

"Ne yaptın?" Kelimeleri neredeyse hırlayarak söyledim. "Nasıl yaptın?"

Neden?"

"Bir erkek pozisyonu için bir kadını işe almak utanç verici. Bana sorarsanız kötü şans. Özellikle de o pozisyona daha uygun, daha nitelikli kişiler varken," dedi başını dik tutarak.

"Senin gibi birini mi kastediyorsun? Herkes için en iyi olana karşı işi kendi lehine çevirecek hıznır bir adam mı?" diye sordum. "Sana sorulmamış olması çok iyi bir şey."

Yumruğumu ona doğru tutarken bana baktı. Ağzından derin bir nefes aldı ve biraz daha dik durdu. "Hiçbir şeyden pişman değilim." dedi.

"İnanılmaz," diye tükürdüm. "Sırf bir kadının bu otelde yönetici olarak yeri olmadığını düşündüğünüz için yardım çok daha fazla hayatı mahvediyorsunuz?"

Bastian başını daha yukarı kaldırdı.

"Seni zavallı, acınası insan müsveddesi," dedim.

"İnanılmaz olan, cadının seni, bahçıvanı ve King'i büyüğü altına almış olması," diye tersledi, kırık burnuna rağmen açıkça cesur hissediyordu. "Üçünüz de kafanızı yerdeki bir delikten ayıramayacak kadar büyülenmişsiniz."

"Allana bize büyü yapmadı seni aptal," diye bağırdım. "Biliyor musun? Bunu King'e kendin açıklayabilirsin. Ve bilginiz olsun, *başınıza* gelecekleri biliyorsunuz. Ben buna "hak ettiğini almak" diyorum."

"Beni nereye götürüyorsun?" Bastian, adamı yakasından tutup fuayeye doğru sürüklerken sordu.

"beni çözün," dedi. Onu görmezden geldim ve yürümeye devam ettim.

Bastian kendini rezil etmeye devam etti ve inandırıcı olmayan sesiyle onu bırakmam için beni tehdit etmeye çalıştı. Kancaya takılmış bir solucan gibi kıvranıyordu ama ellerim sıkı sıkıya tutuyordu. Bundan kaçış yoktu.

"Yatağını yaptın," dedim. "Şimdi içinde uyu."

King, Bastian'ın sızlanmasını duyunca bize döndü. Gözleri benimkilerle buluştu ve içlerindeki soru açıldı.

"Görünüşe göre bir köstebeğimiz var," dedim ve arkamda sürüklediğim adamı yere fırlattım. King'in ayaklarının dibine yığılmadan önce kısa bir mesafe fayansın üzerinde kaydı.

Bastian, "Ben sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum," diye . "Sorun kadın. Seni büyüledi. Lütfen efendim... Ben sadece sizin ve şirket için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Sen neden ?" King talep etti.

"Bu o," dedim. "Bunca zamandır eski sevgiliyle birlikte çalışıyormuş."

"Nasıl?" King sordu.

"Fark eder mi?" Bağırdım. "Oldu işte."

"Seninle sonra ilgileneceğim." Kral dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri içindeki aslanın öfkesiyle parlamaya başladı. O döndü

ayaklarının dibinde debelenen adama sırtını döndü ve yüksek bir çarpma sesi yankılanırken ön kapıya baktı.

Bastian tıpkı bir sıçan gibi yerde koşuşturdu ve kendini gölgeli bir köşeye sıkıştırdı. Sanki bunun ona bir faydası olacakmış gibi. Ancak, ilgilenmem gereken daha acil başka meseleler vardı. O da kapıya vuran her kimse ya da her neyse oydu. Neler olup bittiğine dair içimde mide bulandırıcı bir his vardı.

Bildiğim kadarıyla endişelenmemiz gereken sadece bir adam vardı. Ama tek bir adam, özellikle de Collin gibi biri, kapıya şu anda onlara itildiği kadar büyük bir güçle vuracak güce sahip değildi.

"Kral, bana söylemediğin şey ne?" Arkasından sordum. Bakışlarım kapalı olan kapılara kaydı.

King sesini alçak tutarak, "İşler beklediğimizden çok daha kötü," dedi.

Kapıların yanlarındaki pencerelerden içeri giren alevlerin titreşimini yakaladım.

"Güzel," dedim içimi dolduran dehşeti sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Collin arkadaşlarını getirmiş."

"Meşaleler ve dirgenler," diye mırıldandı King ve başını salladı. "İşler bu noktaya geldi."

King'in durmak için hareket ettim. "Yıl sonra kaleye saldırmak için daha orijinal bir yol bulacaklarını düşünürdünüz."

"Bundan kaçınmayı tercih ederdim," dedi. "Yine de, işte buradayız."

"Katılıyorum," dedim ve King'in omzunu sıktım. "Ama en azından Allana güvende."

Başını salladı. "Eğer bunu atlatırsak, sana hayatımı borçlu olacağım."

"Yüzüklerimizi değiştirmeden önce şu işi bitirelim, olur mu?" Dedim.

King sırtıttı ve yer değiştirmeye başladı. Ben de aynısını yaptım.

Kapıdaki tahta çatladı. Her şey üstümüze yıkılmak üzereydi. Gözlerimi sıkarak kapattım ve nefesimi içime çektim. Allana'nın güzel, gülümseyen yüzünün görüntüsü

Zihnimi doldurdu ve bu bana başıma gelecek her cehennemle
yüzleşme cesareti verdi.

TÜM ANA

Declan'la birlikte yatmak güvenli ve rahattı; sönmekte olan bir ateşin önünde, donmuş bir zeminde yattığımızı düşünürsek, bu çok derindi. Diğer iki adamın Collin'le olan yüzleşmelerinin nasıl gittiği konusunda hâlâ endişelensem de huzurluydum. Ama Declan'la yattığım süre uzadıkça, aradan çok fazla zaman geçtiğini anladım ve bu düşüncelerimi görmezden gelmemi biraz daha zorlaştırdı.

Onların incinmesi fikri göğsüme saplandı ve içime boş bir his yerleşti.

Şaşırtıcı bir duyguydu. İşlerin benim için ne zaman değiştiğini ya da hangi noktada geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğimi bilmiyordum. Ama aşmıştım. Üç adama da aşık olmuştum.

Her ne kadar içlerinden hangisiyle birlikte olmak istediğime karar verebilmem için hepsine bir şans vermemi istemiş olsalar da, kalbimin yoluma çıkacağını tahmin etmiyordum. Kararımı vermek neredeyse imkânsızdı. Muhtemelen tüm hayatım boyunca vereceğim en zor karar olacaktı.

Her birine hem farklı nedenlerle hem de aynı nedenlerle bayıldım.

Bu farklıydı. İçimde büyüyen, kanayan, değişen ve o kadar güzel bir şeye dönüşen duyguları tarif edebileceğim tek bir kelime vardı.

Sevgiler.

Her biri beni en az benim onları istediğim kadar çok isteyen üç farklı adama aşık olmuştum. Sadece birini nasıl seçebilirdim? Yaşayabilir miydim

onlardan herhangi birinin hayatımdan çıkması fikrini kabul edebilir miydim? Sadece bir tanesi uğruna ikisinin kalbini kırmayı haklı çıkarabilir miydim?

Kendimi tam bir muammanın içinde bulmuştum ve erkeklerden sadece birini nasıl seçebileceğimden emin değildim. Özellikle de Collin ve onun istediği olmadığı ortalığı ayağa kaldırma eğilimi yüzünden onlardan birini ya da birkaçını kaybetmekle karşı karşıyaydım. Hayır cevabını asla kabul edemezdi.

Onun delicesine zengin ailesini suçluyorum. Onu şımarttılar ve doğru bakım ve terbiyeyi almış olsaydı iyi bir insan olabilecek birini mahvettiler. Ama sanırım insanlar kendilerini çok yüksek bir yere koyduklarında böyle oluyordu.

Declan başıma bir öpücük kondurdu ve kucağımıza biraz daha yerleşti, bu da endişeleri uzak tutmaya yardımcı oldu. En azından kolları her şeyin kontrol edilebilir olmasına yardımcı oldu. Kısa bir süre için bile olsa. Ama zaman geçtikçe kollarındaki rahatlık da azaldı.

Ne demişler, her güzel şeyin bir sonu vardır ve Declan'ın kolları da farklı değildi. Kucağındaki huzura rağmen, dakikalar geçip saatlere dönuştükçe onun daha da sertleştğini hissettim. Neredeyse şafak sökmek üzereydi ve henüz Gunnar ya da King'den bir haber alamamıştık.

Söylemeye gerek yok, o anın geleceğini tahmin etmiştim. Onun kollarında geçirdiğim zamanın sona ermesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ve orada yatmaya devam ederken, endişelerim beni en iyi şekilde ele geçiriyordu. O da benimle aynı şeyleri hissediyor olmalıydı. Bu kadar mutluluk verici bir şeyin sadece bir kişi tarafından nasıl paylaşıldığını anlayamıyordum.

O bir şey söylemediğinde ya da yapmadığında, inisiyatifi ben aldım.

Sonunda doğruldum ve bakışlarımı adamın üzerine diktim. Kaşlarını şaşkınlıkla birleştirerek bana baktı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedim.

İç çekti. "Çok uzun zaman oldu. Şimdiye kadar bir şeyler duymuş olmalıydık."

"Sence neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum. "Rüzgârda hiçbir şey duymadım, bu iyiye işaret olmalı, değil mi?"

Ateş önemli ölçüde söndüğünden, havadaki saf buzu tutacak hiçbir şey yoktu. Etrafımızda soğuk bir rüzgâr esti ve bu his ruhumun derinliklerine ulaşarak beni içten dondurdu. Dürtülerime karşı ne kadar savaşısam da titredim.

Declan hemen ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı.

"Hadi seni içeri götürelim ve daha sıcak giysiler giydirelim," dedi ve beni elimden tutup götürdü.

Dudaklarımı geren gülümsemeyi saklamaya çalıştım ama faydası olmadı. Beni ve iyiliğimi önemsemesine hayran kalmıştım. Gerçi bunun yerine beni tekrar kollarına çekip sarılmaya devam etseydi de umurumda olmazdı.

İçeri girdikten sonra sessizce şifonyerini karıştırdı ve bir çift pantolon ve gömlek çıkarıp bana doğru fırlattı. Pantolonu giydim ve sıcaklık tenime yayılırken mutlulukla iç çektim. Gömleği giydiğimde kendimi daha da iyi hissettim. Ben giyinirken Declan da kendi giysilerini çıkardı ve kendisi giyindi.

"Nereye gidiyorsun?" Botlarını giyerken sordum.

"Burada kal," dedi. "Ben neler olduğunu öğrenmeye gidiyorum. Sen ve baban için güvenli olmaz geri geleceğim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağımı avuçlarken yoğun mavi gözleri benimkileri de içine aldı. "Hayatımın en güzel gecesi için teşekkür ederim."

Gülümsedim ve sonra beni öperek nefesimi .

Birkaç saniye içinde çekip gitti ve kapıdan dışarı fırladı. Vedalardan pek hoşlanmazdı ve ben de onlardan hoşlanmadığımı çabucak öğreniyordum. Zihnim dönerken onun kapıdan çıkıp gitmesini izledim. Kalp atışlarım düzensizleşti ve kalbime saplanan ani acı ve endişeye engel olamadım.

Beni öpüş şekli... sanki veda ediyor gibiydi.

Bu içimde bir duygu karmaşası yarattı. Endişelerim arttı ve orada durup babamın huzurlu, uyuyan formuna baktım.

Her şeyi daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğini ama onu uyandırmaya kıyamadım. Bunu kendi başıma çözmeliydim.

Enine düşünmeden bir kağıt parçası ve yazacak şeyler aramaya başladım. Yaklaşık on beş dakika sürdü.

ama sonunda ihtiyacım olan şeyi buldum ve babam için kısa bir not karaladım, ona nerede olacağımı bildirdim ve yerinde kalmasını söyledim.

Fazladan bir bot takımı buldum ve onları ayağıma geçirdim. Benim için çok büyüktüler ama ayak parmaklarımın donmasını önliyordu. Babama son bir kez bakıp, sinirlerimi her geçen saniye daha fazla dolduran aciliyetle kulübeden ayrıldım ve korkunç bir şey önce başarabileceğimi umarak kaleye doğru yola çıktım.

Ormanda ilerlerken etrafımdaki her şey çok sessizdi. Etrafı kaplayan kırağı kaplı yapraklara basarken adımlarım ancak bir fısıltı çıkarıyordu. Endişelerim daha da arttı. Kalp atışlarım kulaklarımda zonkluyordu. Nefeslerim önümde kalın bulutlar oluşturdu. Bir orman yaratığı bile ses çıkarmadı.

İçimdeki her şey daha hızlı hareket etmemi istiyordu.

Orman zemininde dikkatlice adımlarken hızımı artırdım. Botlarımdaki fazla boşluktan dolayı ayaklarım kayıyordu ve nereye gittiğime dikkat etmem gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda damarlarıma dolan aciliyetten başka bir şeye odaklanamıyordum.

Ayağım bir köke takıldı ve öne doğru düştüm. Elim yere gömülü ve üzeri donmuş yapraklarla kaplı bir kayaya sürtündü. Avuç içimi bir yanma hissi doldururken tısladım. Başımı kaldırdım ve otelin görüntüsü görüş alanımı doldurduğunda rahatladım. Nefesimi içime çektim ve bacaklarımı dolduran acıya, hatta avucumdaki yanmaya aldırmadan kendimi hızla yerden kaldırdım. Çok yakındım ama aynı zamanda çok hissediyordum.

nasılsa zamanın daraldığını ve üç adamı da kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya olduğumu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Bu düşüncenin bana hissettirdiklerinden nefret ettim ve bir karar verdiğimi fark ettim. Eğer atlatmayı başarırsak, hepsini seçecektim.

Ayaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorladım. Koşmaya devam ederken ciğerlerimi yakıyordu. Dakikalar sonra kalenin arka kapısından hışımla içeri girdim. Koridorlardan geçip kapının önüne doğru koşarken ayaklarım fayans zeminde kayıyor ve gıcırıyordu.

Hırıltılar ve bağırışlar bana doğru yankılandı.

Kendimi daha da zorladım ve Collin, arkasında silah taşıyan bir grup insanla birlikte adamlara saldırırken fuayeye girdim. Gerçek anlamda meşaleler ve dirgenler. Büyük giriş kapıları menteşelerinden parçalanmış halde sarkıyordu. Güzel evim, nefret etmeye başladığım adam tarafından yok ediliyordu.

Ama bu görüntünün beni durdurmasına izin vermeyecektim. Bu işe mümkün olduğunca az kan dökerek son verecektim. Ne olursa olsun, bu Collin'in yüzüne bir daha bakmak zorunda kaldığım son an olacaktı.

Bacaklarımı daha önce hiç itmediğim kadar sert ittim. Adamlar çarpışmadan saniyeler önce daldım. Kalan küçük alanda durup Collin ve grubuyla yüzleştım. Aralarına girdiğimde iki taraf da durdu. Şok çığlıkları havayı doldurdu.

Derin bir nefes aldım ve yüksek sesle "Dur!" diye bağırdım.

DECL AN

Allana'yı kulübemde bırakmaktan nefret ediyordum ama içimdeki bir şey beni kemiriyordu. Midemin içinde çalkalanan ve kıvrılan derin bir uyarı. Hayvanım da huzursuzdu ve en iyi falcılara rakip olabilecek sezgilere . Bu hissi fazla görmezden gelemedim. Sonunda onunla birlikte olma şansını yakalamış olmama rağmen, Gunnar ve King'in muhtemelen kışlarına tekneyi yiyeceklerini biliyordum. Çünkü Collin hafife alınacak bir adam değildi ve bu kesinlikle kirli dövüşmekten de kaçınmamasından kaynaklanıyordu.

Oradan ayrıldım ve kale görünene kadar olabildiğince hızlı hareket ettim. Sonra koştum.

Kavgaya tam zamanında yetişmişim. Collin, Gunnar ve King'i betona bulaştırmaya hazır gibi görünüyordu. Kurdum kontrolü ele aldı. Yer değiştirdim ve yanlarına atladım, aniden ortaya çıkmamla birkaç adım geriye tökezleyen Collin'e hırladım.

King ve Gunnar kükredi, ikisi de hayvan formundaydı. Seslerimiz duvarlara çarparak yankılandı ve bize geri döndü.

Collin'in arkasındaki insanlar, muhtemelen büyük bir yalanla onu desteklemeye ikna ettiği insanlar, gözlerinde korkuyla bize bakıyorlardı. Collin gibi bir adamı desteklemenin en başta bir hata olduğunu düşündükleri için yaşadıkları ikinci sorgulamayı neredeyse görebiliyordum. Ama yine de birçoğunun yüzünü duygusuz bir maskeye dönüştüren bir kararlılık vardı.

Bu iyi değildi.

King bir Gunnar'a bir de bana baktı. Collin'e doğru bir kez başını salladı. Ne istediğini anlayarak başımı bir kez eğdim.

Olabildiğince yüksek sesle homurdandık ve ilerledik. Biz adım attıkça Collin'in arkasında duran insanlar da geri çekiliyordu. İnsanların çoğunun kuyruklarını kısıtıp kaçması için daha fazla teşvik gerekmedi. Bu, Collin'in arkasında hâlâ kıpırdamaya ya da yüzünü buruşturmaya bile isteksiz bir düzine kadar insan olmadığı anlamına gelmiyordu. Ellerinde meşaleler ve dirgenler de dahil olmak üzere bir dizi silahla onun arkasında yerlerini korudular.

Orijinal değil ama işe yaradı. Özellikle de hepsi bir çiftçi kasabasından geliyorsa.

Üçümüz de geri çekildik ve insan formlarımıza geri döndük. Collin'in gözleri benimkilere yerleşti.

"Sen!" Beni suçlarken bana doğrulttuğu parmağıyla birlikte gözleriyle de ok atabilirdi.

Sırıttım. "Keşke seni tekrar görmek güzel diyebilseydim ama burada bir partiyi mahvediyor ve evimi yıkıyorsun."

Collin omzunun üzerinden, "Bu o," dedi. "Odamda bana saldıran oydu!"

"Oh," dedim. "Demek bir grup insanın seni takip etmesini sağlamak için kullandığın hikâye buydu. Diğer insanları gerçekten umursamıyorsun, değil mi?"

"Benimle konuşmaya cüret etme, canavar!" Collin konuşurken tükürdü.

Gözlerimi ona diktim. "Yanlış hatırlamıyorsam," diye ekledim, "değer verdiğim bir kadını ve babasının sağlığını tehdit ettin, bu da beni tepki vermeye itti. Ben bir hayvan olabilirim ama gördüğüm tek canavar sensin."

Adam öfkeyle sarsıldı. "Yalanlar!"

Omuz silktim ve King ile Gunnar'a doğru baktım. King başını salladı ve bir adım öne çıktı.

King, "Arkanızda duran insanlarla birlikte izinsiz giriş yapıyorsunuz," dedi. "Eğer şimdi giderseniz, sizi bir tehdit olarak görmek ve evimi savunmak zorunda kalmayacağım."

"Bana ya da bu insanlara hiçbir şey yapamazsın," dedi Collin, kendinden biraz fazla emin bir sesle.

"Gitmen gerek," diye uyardı King. "Şimdi."

Collin, "Hepiniz bu sözde otelde saklanan canavarlarsınız," dedi. "Hiçbiriniz yaşamayı hak etmiyorsunuz. Veba gibi bu topraklardan defedilmelisiniz."

Başımı salladım ve bir kıkırdamayı bastırdım. Gerçekten de boyundan büyük işlere kalkıştığının farkında değildi.

King tersledi. "Ne olduğumuzu asla saklamadık, kimseyi de incitmedik. Siz acı çektirme konusunda payınıza düşenden fazlasını yaptınız. Şimdi gitmenizi öneriyorum. Çünkü hakkımızda bilmeniz gereken başka bir şey daha var. Kapımıza gelen bir kavgadan da çekinmeyiz."

"Hayır, ama mahkûmları istekleri dışında tutuyorsunuz!" Collin parmağıyla işaret etti.

"Burada kimse esir tutulmuyor, seni ahmak," dedim. "Allana kendi özgür iradesiyle burada. Babası da öyle."

"Kanıtla!" Collin talep etti.

"Yoksa ne olur?" diye sordum. "Kapının geri kalanını menteşelerden sökecek misin?"

Collin'in yüzü kırmızının derin bir tonuna dönüştü. Birkaç kişi daha başlarını salladı, açıkça burada gerçekten neler olup bittiğini anlamışlardı.

Gunnar homurdandı ve sonra adama ters ters baktı. "Bana öyle geliyor ki sadece arkada birileri olduğunda güçlü ve cesur olabiliyorsun."

Collin arkasından onu destekleyen diğer insanlara baktı. Omuz silkti ve dikkatini bize geri verdi. "Allana olmadan gitmiyoruz."

"Cadı Allana'yı mı kastediyorsun?" Gunnar suçlayıcı bir şekilde söyledi. "Neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemeyecek hale gelene kadar daha kaç hikâye uyduracaksın?"

Collin, "Sana cevap vermek zorunda değilim," diye tersledi.

Sorgulayan bakışlarımı ona doğru çevirdim. Gunnar bir parmağını kaldırdı ve arkasını dönerek fuayenin yanındaki koridora yöneldi. Kısa bir süre sonra Gunnar, Bastian'ı arkasından sürükledi. Adamı Collin'in ayaklarının dibine fırlattı. Adamın gömleğinde kurumuş kan lekeleri vardı. Yüzüne bakılırsa, kısa bir süre önce burnu kırılmış. I

Bunun nasıl gerçekleştiğini merak ediyordum ama renemeden Gunnar tekrar konuştu.

"Sanırım siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz," dedi Gunnar.

Collin ayaklarının dibinde sinen adama zar zor baktı. şok içinde bakakaldım. Adam tam bir pislikti ama King'e böyle ihanet edebileceğini hiç düşünmemiştim.

"şaka mı yapıyorsun?" diye sordum. "Kimse bu ironiyi görmüyor mu?" Kimse cevap vermeyince omuz silktim.

Bastian, Collin'in ayaklarının dibinde yerde sürünürken, "ok zgnm efendim," diye mırıldandı. "Her şeyi denedim."

Collin adamı görmezden geldi. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Gunnar sordu. "Neden seni kr krne takip eden insanlara her şey hakkındaki gerçeği söylemiyorsun, ha? Yoksa o çarpık kafanızda tüm bunların gerçekten haklı olduğuna mı ikna oldunuz? "

"Sana bir açıklama borcum yok," dedi Collin. "Allana için buradayım ve onsuz gitmeyi reddediyorum."

Cesareti ve yerinde durma yeteneği için söylenecek bir şey vardı. Sadece bunu son derece aptalca bir şekilde yapıyordu.

"Allana sana ait değil," dedi King. "Ona sahip değilsin." "Nerede o?" Collin'in sesi havada yankılandı.

"Senden uzakta," dedim. "O yle dediği sürece, öyle kalacak."

Collin, "Eğer onu teslim etmeyi reddedersen, bana başka seçenek bırakmamış olursun," diye uyardı.

cmz de ona doğru omuzlarımızı dikleştirdik.

"Yoksa ne yaparsın?" Birkaç adım ne çıkarak sordum.

Collin kaskatı kesildi. Korku havayı kirletiyor, ağzımda her nefeste artan ekşi bir tat yaratıyordu.

Sırıttım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Geri. ekil," dedi King. "Sana söyleyip durmayacağım."

Collin'in gözleri çılgınca benim, King'in ve Gunnar'ın arasında gidip geliyordu. Nefes alış verişleri dzensizleşmişti ve özellikle aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu biliyordum.

Collin ılık atarak ileri atılırken uümüz de gerildik. Arkasında kalan insanlar da hücumu geçti. Ellerim yumruk oldu. King aslanına, ardından Gunnar ayısına dönüştü ve benim kurdum serbest kaldı.

Bu acıtacaktı. Hem de çok.

Allana babasıyla birlikte kulübeme döndüğü için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Güvende olduğu için. Bu psikopat pislikten olabildiğince uzakta kalmaktan bahsetmiyorum bile.

Bir şey bulanıklaşarak yanımdan geçti. Kim olduğunu iki kez kontrol ettim ve bizi Collin'den ayıran boşluğa doğru hızla ilerleyişini izlerken gözlerime inanamadım. Ortada durdu ve ellerini iki yana doğru kaldırıp gözlerini sıkarak kapattı.

"Dur!" diye bağırdı King'in kükremesinden daha yüksek bir sesle.

Kurdumla onun bedenine çarpmadan önce durmak için kendimi zorladığımda ayaklarım yerde kaydı. King ve Gunnar da benimle aynı ifadeyle ona . Collin aç bakışlarını kızın üzerine yerleştirirken tehlikeli bir şekilde sııttı.

Boğazımda bir hırıltı gümbürdedi.

Bir hamle yapmasını bekledim. Ona ulaşmak için. Sonunda yaptığında, önümde kimin durduğu umurumda değildi, ona dokunacak bir kolu kalmayacaktı.

TÜM ANA

Başardım ama zar zor.

Herkesin arasında, sıfır noktasının merkezinde dururken nefesimi tutmakta zorlandım. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Kulaklarım tıkanmış, her şeyi susturmuş gibi hissediyordum. Kulaklarımı dolduran tek şey, rayları üzerinde hızla ilerleyen bir yük treni gibi ses çıkaran nabzımdı. Henüz gözlerimi açamıyordum. Görebileceklerim konusunda çok endişeliydim ve hâlâ bedenlerin benimkilere çarpmasını bekliyordum.

Asırlar gibi gelen bir bekleyiştten sonra, hiçbir şey gelmedi. Şaşırtıcı bir şekilde.

Yavaşça gözlerimi açtım ve bakışlarımı lobinin karo zeminine yerleştirdim.

"Allana," dedi Collin. "Eve dönme vaktin geldi."

Sesi vücudumdaki her siniri rahatsız ediyordu. Ses tonu sertti, tartışmaya yer bırakmıyordu. Onu dinleyeceğimden değil.

Bakışlarımı yavaşça Collin'e çevirdim. Kanımda öfke kaynıyordu. Onun yüzünü görmek bile içimde daha önce hissetmediğim bir öfkeyi ateşlemişti. mesafeyi kapatmam için geçen sürede derin bir nefes aldım, elimi sıkıca yumruk yanağına yapıştırdım.

Yere düştü ve şaşkınlıkla bana baktı.

Dedim ki, "Bu benim ve ailem için bir daha sorun yaratacağın son şey. Ben senin değilim. Sana ait değilim, seni tacizci pislik! Ama yapabileceğin tek şey kendini yerden kaldırmak ve bu ne yazık ki yanlış yola sapmış insanları evlerine götürmek."

Arkamı döndüm ve ekleyecek başka bir şey düşündüm. Sinir bozucu adamla tekrar yüzleştım ve "Ya Collin?" dedim.

Öfke dolu gözleri benimkilerle buluştu.

"Bir daha asla buraya gelme," dedim.

İnsan formuna geri dönmüş olan adamlara katıldım. Onlar da aynı derecede şaşkın ifadelerle bana baktılar. Hiçbirinin Collin'i benim yaptığım gibi yere sermemi beklemediğini anladım. Onları suçlayamazdım. Ben de bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Benim olanı korumak için ani bir ihtiyaç beni ele geçirdi ve Collin'in maskaralıklarıyla işim bitti.

Gunnar gözlerini kırptırdı ve dikkati benim görüş alanımın dışındaki bir şeye takıldı. Gruptan uzaklaşan birine doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi ve küçük adamı bir çocuk gibi kucağına aldı. Gunnar arkasını döndüğünde nefesim kesildi.

Bastian'dı ve sadece yüzü değil gömleği de kan içindeydi. Neler olup bittiğini merak ederken alnımda bir sızı oluştu.

"Burada ne yapıyorsun?" Gunnar'ın kollarından sarkan adama sordum.

Bana cevap vermiyordu. Bana cevap vermekten nefret ederdi. Ben onun altında biriydim ve böyle hissettiğini bildiğimi biliyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona ters ters baktım. Birkaç vuruş sonra bakışlarımı odadaki yüzlerde gezdirdim.

"Eee? Birinin başlaması gerekiyor," dedim.

Neyse ki Gunnar yaptı. "Bu gelinciği etrafta dolanırken buldum. Collin'e burada olduğunu söyleyenin o olduğunu öğrendim. Gecenin mahvolmasından da o sorumlu."

"Gecemin mahvolduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim," dedim ve Declan'a hızlı bir bakış attım. "Ayrıca, ona çok fazla kredi veriyorsun. O kadar da zeki değil."

Bastian alay etti.

Omuz silktilim. "Görünüşe göre bunu çok uzun zamandır bekliyordum. Kovuldun." Gunnar gülümsedi. "Çöpün kendini dışarı atma zamanı gelmişti."

King, "Çok iyi hak etti," dedi.

Ona doğru döndüm ve dikkatimi hemen onun ve Declan'ın arkasından yaklaşan babama verdim. Yüzünde hiç bu kadar büyük bir gülümseme görmemiştim.

"Tıpkı küçük bir kızken olduğun gibi," dedi yaklaşırken. "Ayaklarının üzerinde durdun ve dönüştüğün kadınla beni gururlandırmaya devam ediyorsun."

"Baba, burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Adamlar da arkalarını dönüp onunla yüzleştiler.

"Notunuz beni biraz endişelendirmişti ama şimdi bir şey olmadığını görebiliyorum. Kendini inanılmaz derecede iyi idare etmişsin."

Gülümsedim. "Teşekkür , baba."

Collin, "Sen iğrenç bir canavar aşığısın," dedi.

Gözlerimi devirdim ve onunla yüzleştim. "Hâlâ burada mısın? Canavar aşığıysam ne olmuş yani? Onlar beni senin umduğundan çok daha fazla memnun ediyor."

Gözlerim kasıklarına ve tekrar gözlerine kaydı. Arkasındaki adamlar fısıldadı.

Collin'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Buna pişman olacaksın."

King bir adım öne çıkarken, "Bundan ciddi olarak şüpheliyim," dedim.

"Onu duydun. Burada istenmiyorsun ve hoş karşılanmıyorsun. Gitmek için son şansın. Eğer hala savaşmayı seçiyorsanız, öyle olsun. Evimizi ve sevdiğimiz insanları korumak için adam öldürürüz."

Collin'in gözleri öfkeyle parlıyordu. Ama bu sefer korkmamıştım. Kendimi yalnız hissetmiyordum ve yerimde durabiliyordum. Özellikle de adamlarım .

Bu sese bayıldım... adamlarım. Her ne kadar bunun muhteşemliğinin tadını çıkarmak istesem de, hâlâ Collin'le ilgili halletmemiz gereken bir sorun vardı.

Yine gergin bir bekleyiş içindeydik.

Birkaç dakika sonra, ikimiz de hareket etmeye istekli değildik. Collin iç çekti. "İyi. Nasıl istersen öyle olsun. Ama bu iş yüzüne patladığında sürünerek bana geri dönme."

Başımı salladım. "Yaşayan son adam olsan bile sana sürünmezdim."

Babam yanıma geldiğinde sırtımı sıvazladı. "Kesinlikle endişelenecek bir şey yok."

Kıkırdadım ve ona doğru eğildim.

"Belli ki nasıl güvende kalacağınızı bilmiyorsunuz," dedi King, kelimeleri kırparak. Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: "Ama geldiğine sevindim."

"Seninle hiç bu kadar gurur duymamış ve bu kadar üzülmemiştim," dedi Gunnar. "Etkilendim."

Güldüm. "Tanrım, teşekkürler."

Declan sırtıtarak yanıma yaklaştı. "Sen küçük bir baş belasısın."

Babam güldü. "Eğer üçünüz de buna şaşırdıysanız, kızım hakkında öğrenmeniz gereken çok şey var demektir."

," dedi King. "Hâlâ bizi bekleyen misafirlerimiz var."

Hepimiz şatoya doğru geri yürüdük. Yürürken Gunnar, "Gecenin bu şekilde geçmesini telafi etmeliyiz," dedi.

Başımı salladım. "Bu harika bir fikir. Ayrıca onları geri getirmenin bir yolunu bulmalı ve büyük açılış için bir kutlama düzenlemeliyiz."

King boğazını temizledi. "Ne?"

Gülümsedim. "Sana imzalamadan önce her şeyi okumanı söylemiştim.

o."

Eve doğru ilerlerken babam derin ve içten bir kahkaha attı.

Yemek odası.

Adamlar endişeli bakışlar attılar. Başımı salladım ve bıyık altından güldüm.

"Dinlemeliydim," diye mırıldandı King. "Tam olarak neyi kabul ettim?"

"Ücretsiz bir gecelik konaklama için kuponlar," dedim. "Ofisimde, masamın en üst çekmecesinde."

Saatler sonra ayaklarım ve sırtım ağrıyordu ve yorgunluk beni ele geçirmeye başlamıştı. Gunnar kaşlarını endişeyle bakışlarını üzerime dikti. Başımı salladım. Beni dinlemedi.

Bana yaklaştı, beni kucağına aldı ve koridorun sonuna kadar taşıdı.

"Ben iyiyim," dedim. "Gerçekten."

"Yorgunsun," diye karşı çıktı. "Bunu yüzünde açıkça görebiliyorum."

İçimi çektim. Tartışacak enerjim ya da isteğim yoktu ve ona doğru eğilerek başımı omzuna yasladım. Dakikalar hızla geçti

ve odama vardık. Beni yere bırakırken yüzüm buruştu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sadece çok ağrım var," dedim.

"Tam sana göre bir şey biliyorum," dedi ve odamın kapısını açtı.

Onu içeri kadar takip ettim. Ben kanepeye yığılırken o banyoya doğru ilerledi. Saniyeler sonra kulaklarıma su doldu ve kapı aralığından buhar çıkmaya başladı. Kendi kendime gülümsedim ve benim için çekilen banyoya doğru ilerlerken soyunmaya başladım.

Ben kapıya ulaştığımda Gunnar odadan çıktı. Çıplak halime bir bakış attığında gözleri karardı. Hırladı. "Bu kadar bitkin olmasaydın seni alırdım."

Daha da büyük gülümsedim. "Yağmur kontrolü?"

"Buna inansen iyi edersin," dedi. "Ama önce bir banyo, sonra da biraz dinlenme."

"Tamam," dedim ve onu yanağından öpmek için ayak parmaklarımla üzerinde yükseldim. Banyoya girdim ve bakışlarımı sıcak su, köpükler ve havayı dolduran lavanta ve gül kokusuyla dolu muhteşem küvete diktim.

İç çektim. "Bunu çok seveceğim."

Banyoya girdiğimde suyun sıcaklığının ve Gunnar'ın suyu benim için çekerken ne kadar tatlı ve düşünceli olduğunun tadını çıkardım. Üç adam da benim için kendi tarzlarında özeldi. King son derece korumacıydı ama başkalarıyla paylaşmadığını bildiğim hassas bir yanı da vardı. Bana karşı biraz yumuşamıştı. Declan zeki, yaratıcı ve son derece tutkuluydu. Aynı zamanda nazik ve kibardı.

Onlara kararımı söylemem gerektiğini bir kez daha hatırladım. Ve bunu sonsuza kadar sürüncemede bırakamazdım. Bu onlar için adil değildi. Ama söyleyeceklerimi nasıl karşılayacaklarından emin değildim.

Hepsini istedim. Benim kararım hepsiydi. Ve beni gayet iyi paylaşabileceklerini çoktan kanıtladılar.

Peki onlara ne zaman söyleyeceğime karar vermek söz konusu olduğunda kalbim neden tuhaflaştı ve çırpınmaya başladı?

Muhtemelen uyumak en iyisiydi.

Banyomu tamamladıktan sonra kurulandım ve yatağıma girmeden önce geceliğimi giydim. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve büyük bir kısmım bunu umursamıyordu. Yorgundum ve banyo beni rahatlatmaya yardımcı oldu.

Yorganın içine girdiğimde bir kez adamlarımı düşündüm.

KING

Gerçek bir dövüşün yaşanmadığı bir dövüşten sonra bile kendimi sık sık bulduğum gibi, uyuyamıyordum. Tek fark, Collin'değer verdiğim tek kadını benden almaya niyetli bir grup insanla ortaya çıktığı gecenin üzerinden bir hafta geçmiş olmasıydı. Hâlâ için mücadele ediyordum. Yatağında yatıyor, bitkin düşmüş ve doğru düzgün olmama rağmen zihnim hâlâ durulmamıştı. Ve bunun Collin'le yüzleşmekten çok Allana'nın yanında olma ihtiyacıyla ilgili olduğuna inanmak için nedenlerim vardı.

Artık Collin aradan çıktığına göre, onu kendime almamı engelleyen hiçbir şey yoktu. Ama sorun şu ki Declan ve Gunnar da gözlerini ona dikmişlerdi. Allana hayatımıza girmeden önceki adam olsaydım, onu almamı engellemelerine izin vermezdim. Ama Allana'da farklı bir şeyler vardı ve seçim yapmasına izin verecek kadar ona saygı duyuyordum. Bu seçim ben olmasam bile. Gunnar ve Delcan'ın onlara böyle davranmamı hak etmediğinden bahsetmiyorum bile. Özellikle de olan onca şeyden sonra.

Uyuma umudu olmadan yatakta yatarak geçirdiğim birkaç saatin ardından koridorlarda dolaşmaya karar verdim. Savaştan sonra eve ilk döndüğümde koridorların sakinliği bazen kafamı boşaltmama yardımcı oluyordu. Küçük gölümde olmadığım zamanlarda da yaptığım şey buydu, kendimi aptal gibi içmek.

Genellikle evimin koridorlarında dolaşırken kendimi rahat hissedirdim. Onlar tanıdıktı. Güvenli. Çocukluğumun ve mutlu zamanlarımla anıları

bu salonları doldurdu. Ama bu gece eksik olan bir şey vardı. Koridorlarda yürümenin tatmin edemeyeceği bir şey. Alkolün hafifletemeyeceği bir şey. Cevabı önündeymiş gibi hissetmeme rağmen tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

Kalbim de ağırdı. Bu durum huzursuz zihnimle birleşince, derinden acı çeken bir ruha dönüşmüştüm. Denediğim her şeye rağmen, hiçbir şey yardımcı olmuyor gibiydi. Bir bardak konyak içmek için kanadıma bile döndüm.

Artık o şeylerden tat almıyordum.

Ruh halim için deneyebileceğim tek bir çare kalmıştı. O da uyuyordu.

Seçeneklerim tükeniyordu. Kendimi uyutmak için içmek istemiyordum, yüzden biraz çay içmeye karar verdim. Çok yakın bir ikinciydi ve eski alışkanlıklarımdan daha iyi olmak istiyordum. Allana için daha iyi. Yolda midem guruldadı ve sabahtan beri bir şey yemediğimi fark ettim. Saatler ve saatler önce.

Mutfağa girdiğimde yalnız olmadığımı fark ettim. Gunnar ve Delcan aynı şaşkınlıkla bana baktılar. Gunnar ocağa yaslanmıştı. Declan ondan birkaç adım ötedeki tezgâhta oturuyordu. İkisi de daha iyi bir terim bulamadığım için korkunç görünüyordu.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordum. İkisi de başını salladı.

"Bize katılmak ister misiniz?" Gunnar karşıdaki tezgâhı işaret ederek sordu.

Başımı salladım ve yakındaki tezgahlardan birine oturup adamları inceledim. Her birinin yüz ifadesi birbirine benziyordu. Kasvetli ve kayıtsız. Hissettiğim her şeyi yansıtıyorlardı ve elimde olmadan uzun bir iç geçirdim.

"Sen de mi?" Declan söyledi. Alaycı olmasa da her zamanki neşeli havasından çok uzak görünüyordu.

"Allana?" Ben sordum.

İki adam da başını salladı. "Mm-hmm." dediler.

"Henüz kararını vermedi," dedim. "Hâlâ umut zaman var."

Gunnar başını salladı. "Bundan emin değilim."

"Seni seçmezse ne yapacaksın?" Merakımı yenemeyip sordum.

Gunnar omuz silkti. "O kadar ileri gitmedim, bunu düşünmek istemiyorum."

"Aynı şekilde," dedi Declan. "Bize bir faydası dokunacak gibi değil. Eğer seçimini yaptıysa, elimizdeki tek seçenek bununla başa çıkmak."

"Neden?" diye sordum. Allana için rekabet ettiğim iki erkeğin de onun seçimi olacağıma inanması beni şok . Bunu duymak güzeldi, beni yanlış anlamayın. Ama yine de şaşırmıştım.

"Çünkü hepimiz onun kimi seçeceğini biliyoruz," diye yanıtladı Declan. Buz mavisi gözleri üzerime dikildi. Bakışlarını çekip fayans zemine bakmadan önce gözlerinde kıskançlığın gölgesi hızla geçti.

"Ben mi?" diye sordum. "İkiniz de beni seçeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Adamlar kısa bir bakış ve zar zor fark edilen bir baş sallama ile karşılık verdiler.

"Neden?" diye sordum. "İçinizden birini seçeceğini düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, Gunnardan daha fazla." Declan bana ters ters baktı.

"Alınmayın," diye ekledim. "Önce Gunnar'la tanıştı. Bana en mantıklı gelen bu."

Gunnar, "Onu buraya yardım edeceği umuduyla getirdim ve öyle de oldu," dedi. "Her şeyden sonra seni seçmesi daha mantıklıydı. Hatta planı öğrendikten ve anında yatağına girdikten sonra daha da mantıklı geldi."

Kaşlarımı çattım. "Anında olmadı."

Gunnar, "Demek istediğim aynı," dedi.

Başımı salladım. "Ne olursa olsun, eğer sonunda ikinizden birini seçerse, buna engel olmayacağım."

Gunnar ve Declan sanki söylememi bekledikleri en son şeyi söylemişim gibi bana baktılar.

"Ne?" Ben sordum. "Ciddiyim."

"Siz, Kral Heller," dedi Declan, "bize engel olmazsınız değil mi? Ne zamandan beri?"

"Onu kimin mutlu edeceğini seçme hakkına sahip olduğu için benim için önemli olan tek şey bu," dedim.

"Onun mutluluğu mu?" Gunnar sordu.

Başımı salladım. "Evet. Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Çünkü," dedi Declan. "Birlikte büyüdüğüm Kral, istediği bir kadının önünde kimsenin durmasına izin vermezdi"

"O farklı." İçimi çektim. "Ben farklıyım."

Gunnar, "Eğer söylediklerin doğruysa, o zaman sana katılmak zorundayım," dedi. "Allana'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var gibi görünüyor."

"Çoğu insan," diye ekledim.

"Çok bir kız," dedi Declan. "Çok da ."

"Günlerce süren kıvrımlar," diye ekledi Gunnar. "Uğruna ölünecek dudaklar. Özelliklerine uygun katil bir tavır."

. "Oh, bu harika. Hepimiz ona aşığız."

"Haklısın," dedi Gunnar birkaç saniye sonra. "Ona aşığım ve onun için her şeyi yaparım. O yüzden, eğer beni seçmezse, ben de ona engel olmayacağım."

"Onu son nefesime kadar korurum," dedi Declan. "Sanırım ona karşı bazı hislerim var?"

"Biraz mı?" Declan'a bakarken bir kaşımı kaldırarak sordum.

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun," dedi.

Yere bakarken başımı salladım. "Onu güvende ve mutlu tutmak için hayatımı ve uzuvlarımı riske atabilirim. Neye ihtiyacı varsa, bunu ona vermek istiyorum."

"Bize ne oldu böyle?" Declan sordu. "O yaptı,"

dedi Gunnar. "Allana oldu."

"Bu tamamen bir kayıp değil," dedim.

İki adam da bana sorgulayıcı bir şekilde baktı.

Sırıttım. "Sadece birimizi seçebilse bile, yine de bu işten iki kardeşim var. İyi günde kötü günde ikinizin yanında olurum. Onun gibi ben de sizin için cehenneme bile giderim."

"Başını mı çarptın?" Declan kafamda herhangi bir yaralanma belirtisi arar gibi bana bakarak sordu.

"İşte bu," dedi Gunnar sözleriyle alay eden bir kahkaha atarak. "Sen kimsin ve gerçek Kral'a ne yaptın?"

Nefesimin altında kıkırdadım. "Tekrar, Allana."

"O gerçekten harika bir kadın. Bizim için çok fazla, değil mi?" Gunnar söyledi.

Declan ve ben başımızı salladık.

"O benim hak ettiğimden ya da umduğumdan çok ama çok daha fazlası," dedim.

Birkaç saat Allana ve randevularımız hakkında konuşarak geçti. Biz farkına bile varmadan, gece sabahın erken saatlerine karıştı. Bir hizmetçi, elinde kahvaltı barına koyulmaya hazır bir el arabasıyla mutfığa daldı. Üçümüze bir göz attı, her birimiz muhtemelen ona bakıyorduk ve kuyruğunu çevirip mutfaktan dışarı çıktı.

"Bir fikrim var," dedi Gunnar.

"En son dahice bir plan yaptığında dersini almadın mı?" Declan sordu.

Güldüm. "Ne oldu?"

"Allana'ya kahvaltı hazırlıyoruz ve ona götürüyoruz," dedi omuz silkerek. "Hepsi bu kadar."

Declan, "Bu senin için hiçbir zaman geçerli değil," dedi. "Sen ve basit aynı cümleye ait değilsiniz, açıklama, dünyanın aynı tarafında bile."

Başımı salladım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Haklı olduğu bir nokta var." Gunnar bize salladı. "İyi o zaman. O zaman hepsini tek yaparım."

"Kimse bunun olmasına izin vermeyecek," dedi Declan. "Ve biliyorsun ki

o."

"Umarım değildir," dedi Gunnar. "Yumurtaları sen kır. King, sen de meyve kesmekle görevli."

Her birimiz tezgâhtan atladık ve Allana için kahvaltı hazırlamaya koyulduk. Onun için bir şeyler yaparken onlarla birlikte çalışmak iyi hissettirdi. Bu noktaya geldiğimiz için çok mutluydum. Tüm bunlar başladığında, Allana'nın bizi kardeş olarak birleştireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Yeniden bir ailem vardı. Yaşamak için sebeplerim. Savaşmaya devam etmek için. Korumak için ölebileceğim insanlar. Ve bu dünyadaki en derin duyguuydu. Lanetli olduğumu düşünsem de, sadece ikinci bir şansa ihtiyacım vardı.

Ve yıllardır ilk kez mutluydum. Mucizeler hiç sona erecek miydi?

TÜM ANA

Gözlerimi açtığımda, kalbimi fetheden üç adamı da tepside kahvaltıyla etrafımda otururken bulduğumda hissettiğim kadar sevildiğimi hiç hissetmemiştim.

Gülümsedim. "Bu ne için?"

King, "Gunnar bu sabah sana kahvaltı sürprizi yapmamız gerektiğini düşündü," dedi.

"Bir teşekkür olarak," diye ekledi

Gunnar. Daha geniş gülümsedim.

"Ne için?"

"Hayatımıza girdiğin için," dedi Declan.

Kıkırdadım. "Bir değil."

Cömert dizilime baktım ve inanamayarak başımı salladım. Bana en sevdiklerimi getirmişlerdi. Tatlı kremalı meyve, ballı kruvasan, çay ve iki haşlanmış yumurta. Ayrıca birkaç dilim domuz pastırması ve birkaç tane de sosis vardı. Kahvaltıda sevdiğim her şey duruyordu ve ağzımı sulandırıyordu.

"Ye bakalım, düşün çiçeği," dedi Gunnar.

Kıkırdadım. "Çok etkilendim! Nereden başlayacağımı bilemiyorum." "Meyve," dedi King ve bana göz kırptı.

İçimden güldüm ve başımı salladım. "Bunu benim için yapmak için gerçekten birlikte mi çalıştınız?"

Hepsi başını salladı.

"Senin için her şeyi yaparız," dedi Declan.

"Ciddi misin?" I sordu. Bu geldi dışarı
tiz ve Tam heyecandan. Bir kavun aldım ve
kremaya batırdım.

ağızıma atmadan önce. "Lezzetli."

King, "Elbette. Bizim için o kadar önemlisiniz."

Kalbim tuhaf ve düzensiz bir şekilde dönerken yutkundum. "Öyle mi?" diye sorarken bir dilim pastırmaya uzandım.

"Yakında hangimizle birlikte olacağına karar vereceğini biliyoruz," dedi Declan, "ve bu kararı önce bizim senin hakkında ne hissettiğimizi bilmeden vermeni istemedik."

"Ya da senin için ne kadar minnettar olduğumuzu," diye ekledi Gunnar. Yanaklarım yanmaya başladı.

"Özellikle de üçümüzü bir araya getirebilen tek kişi olduğu için," dedi King. "Bu, imkansız olduğunu düşündüğüm bir başarıydı."

"Bunun provasını yaptınız mı?" Pastırmayı ağızıma atarken sordum. Tuzlu tadı dilimin üzerinde dans ederken inledim.

Gunnar parmağını ve başparmağını birbirine yakın tuttu. King omuz silkti.

Declan, "Belki biraz." dedi.

Güldüm. "Sizler çok tuhafsiniz. Buna bayılıyorum." "Ben başlıyorum," dedi King.

Diğer iki adam inledi.

"Elbette," diye mırıldandı Declan. Gözlerini devirerek ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak jest yaptı.

"Bu onun adı. Kafasına girmesine izin verdi," diye ekledi Gunnar, King'in omzuna hafifçe vurarak.

Sırıttı ve yorumların omuzlarından yuvarlanmasına izin verdi. "Sende sevdiğim şey azmin, sarsılmaz kararlılığın ve cesaretin."

Onun sözlerini duyunca sevinç gözyaşlarımı kırıştırdım. Ağlayıp anı ya da iştahımı mahvetmeme izin vermeyecektim. Ama göğsümün içinde kabaran sevince engel olamadım. Boğazımı temizledim. "Hepsi bu kadar mı?"

"Oh," dedi sırtarak, "detay istiyorsun."

Omuz silktim ve kruvasanımdan bir ısırık aldım. Yuttuktan sonra, "Belki biraz daha" dedim.

" girdiğimde vücudunun tenime baskı yapmasını, zevkinin tadını seviyorum..." dedi, neyse ki

daha ileri .

Birdenbire inanılmaz derecede tahrik olduğum için boğazımı temizledim. "Tamam. Seksle ilgili demek istemedim. İstediğim son şey, üçünüzün bu konuda neyi sevdiğinizi anlatmaya başlamanız ve bunun kimin daha iyi yaptığı konusunda garip bir rekabete dönüşmesi."

Dudaklarını geren kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omuz silkti. "Sanırım bunu kimin kazanacağını hepimiz biliyoruz."

Declan ve Gunnar güldüler.

Başımı salladım ve ellerimi kaldırıp önümde sallayarak gülmemeye çalıştım. ", edelim."

Declan elini kaldırdı. "Sıradaki ben olmak istiyorum."

Meyve suyumdan bir yudum aldım ve Declan'a doğru baktım. "Misafirim ol."

Gülümsedi ve Gunnar'a alaycı bir bakış fırlattı.

Kıkırdadım. "İyi oyna."

"Eğlenceli değil," dedi Declan ama gülümsedi ve ben de hüzünle iç geçirdim. "Tipik bir kadın olmamana bayılıyorum. Hayallerin, arzuların, nasıl kullanacağını bildiğin bir beynin var ve ne istediğini tam olarak bilmeni seviyorum."

Gülümsedim.

Gunnar boğazını temizledi. "İkisinin de söylemeye korktuğu şeyi ben söyleyeceğim. Ama kıvrımların olmasını seviyorum. Bir deri bir kemik değilsin."

Güldüm.

"Elbette hepsi bu kadar değil," diye ekledi.

Kahkahalarım yatıştığında, "Lütfen devam edin" dedim.

"Güçlü, inatçı ve hedef odaklısın. Yemek yemeyi seviyorsun, ki bu da bir kadında sevdiğim her şey. Ama aynı zamanda seni diğerlerinden ayıran bir özelliğın de var. Hiçbir kelimesi ya da unvanı olmayan bir şey."

"Şiirsel," dedi Declan.

"İkiniz de bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Siz de hissettiniz," dedi Gunnar. "Hissettim mi?" Ben de sordum.

Başlarını salladılar. "Sende bir hava var. King'i zindandaki alçak kulübesinden çıkarmaya yetecek bir enerji. Ve bu da bir şey ifade ediyor."

King şakayla karışık, "Dikkat et, ayı," dedi. Adamlar güldü.

bu süre boyunca birbirleriyle etkileşimlerini izledim ve sanki üçü arasında bir şeyler değişmiş gibiydi. Ve daha iyiye doğru. Ruh halleri ve etkileşimleri tamamen farklı. Neredeyse daha hafif. Sanki son birkaç ayda aralarında bir bağ oluşmuş gibiydi.

King, "Artık hepimiz sizin hakkınızda ne hissettiğimizi söylediğimize göre, kararınızı sabırla bekleyeceğiz" dedi.

"," diye ekledi Declan.

Kıkırdadım.

" adınıza konuşun, efendim," diye ekledi Gunnar, aşağılıyormuş gibi yaparak.

Biraz daha sert güldüm. "Aşk itiraflarınızla ya da bu muhteşem kahvaltıyla beni yağlamanıza gerek yoktu. Ben kararımı çoktan vermiştim."

Adamlar bana geniş gözlerle ve endişeli nefeslerle baktılar.

Başımı salladım. "Önce her birinize neyinizi sevdiğimi söyleyeyim."

Bakıştılar ve sonra tüm dikkatlerini bana vererek yerleştiler.

Nefesimi içime çektim ve şöyle dedim: "Kral, acı verici bir şekilde kırılmış olmanı seviyorum. Bence bu sana empati ve şefkat veriyor. Kendine çok yükleniyorsun ve kusurlarını affetmeyi öğrenmen gerekiyor. Sert, cesur ve inanılmaz derecede açık fikirlisin."

Sırıttı ve başını salladı.

"Declan," dedim. "Yaratıcı zekânı, detaylara olan dikkatini ve gösterişsiz bir şeyi şaşırtıcı derecede güzel bir şeye dönüştürme arzunu seviyorum. İnanılmaz derecede çekicisin ve alaycılığına bayılıyorum."

Başını salladı.

"Ve son ..." Bakışlarımı Gunnar'ın üzerinde sabitledim. "Sevdiklerine karşı inanılmaz derecede korumacısın. Popüler görüş olmasa bile doğru savunuyorsun. Ayrıca ileri olma gibi ferahlatıcı bir eğilimin var ki bu özellikle takdir ettiğim bir özellik. Ayrıca şefkatli ve sevecen bir tarafınız da var. İnsanlara gerçekten yardım etmek istiyorsunuz, bu da çok derin bir özellik."

"Vay canına," dedi Gunnar. "Teşekkür ."

Declan ve King de minnettarlıklarını paylaştılar.

"Henüz bitirmedim," dedim. "Üçünüz de inanılmaz aşıklersınız ve daha da iyi öpüşüyorsunuz."

Her biri göğsünü şişirirken ben de gülmek zorunda kaldım. "Peki o zaman, sizin seçiminiz kim?" Gunnar sordu.

Declan, "İnanılmaz derecede zor bir kararmış gibi görünüyor," diye ekledi.

Başımı salladım. "Değildi. Pek sayılmaz. Collin ortaya çıktığı günden beri kararımı biliyordum. Gerçi ilk başta bu kararı nasıl vereceğimi merak ediyordum. Üçünüzü iş başında görmek bana yardımcı oldu."

Bilmece gibi ifadelerle bana baktılar.

"Hepinizsiniz," dedim. "Hiçbiriniz olmadan bir gün bile yaşamayı hayal edemiyorum. Beni büyüttünüz ve mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde büyümeme yardımcı oldunuz."

"Hepimizle birlikte mi olmak istiyorsun?" King sordu. "Aynı anda mı?" Gunnar sordu.

İçimi çektim. "Alışılmadık bir durum ama bence bu işi başarabiliriz. Üçünüz de masaya başka hiçbir yerde bulamayacağım bir şey getiriyorsunuz ve ben de istemiyorum. O yüzden lütfen beni zorlamayın."

"Seni mutlu edecek şey bu mu?" King sordu.

Başımı salladım. "Hem de çok."

King, Declan ve Gunnar'a baktı. Her ikisi de omuz silkti ama yüzlerindeki endişeyi görebiliyordum.

"Bakın," dedim ağır ve gergin bir iç çekişle. "Aslında her şey eskisi gibi . Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca beni gayet iyi paylaştınız. Şimdi neden sorun olsun ki?"

Görünüşe göre, olaylara daha önce bu şekilde bakmamışlardı. Farkına varmalarını izledim.

"Gerçekten de , değil mi?" Declan sordu.

"Sanırım bu doğru," dedi King. "Sanırım doğu kanadı biraz daha kalabalıklaşacak."

Gunnar ve Declan ona baktı. King omuz silkti. "Her seferinde bir adım. Tamam mı?" Ben de öyle dedim.

Adamlar başlarını salladı.

Gülümsedim ve kendimi yatağa geri attım. "Teşekkür ."

"Anlaşmayı mühürlememiz gerekiyor gibi görünüyor," dedi King.
"Ne dersiniz kardeşlerim?"

Declan ve Gunnar bir yanıma uzanırken tepsi odanın içinde uçtu ve King battanileri çekerek bacaklarımın arasına yerleşti.

Nefesim kesildi. "Oh."

Adamlar sırttı.

Gunnar geceliğimi çözüp yana çekerken Declan beni öptü, böylece cinsel organım ve göğüslerim daha soğuk havayla serinledi. Ağzı diğer göğsümü okşarken eli bir göğsümü kavradı. King bacaklarımı yana kaydırды ve bacaklarımın arasına yerleşti, dilini tenimin kıvrımları arasında kaydırmadan önce parmaklarını seksimin üzerinde gezdirdi.

Nefesimi içime çektim, Declan'ın ve Gunnar'ın siklerini iki elimle kavradım ve vücudum King'in ağzıyla zevk dalgalarına kapılmaya devam ederken onları okşadım. Doruğa ulaştım ve zevkimi haykırdım.

King kendini kaldırdı ve yataktan kalktı. "İlk kim?" Dudağımı ısırdım. "Gunnar,"

Gunnar yatağa uzandı ve ereksiyonunu serbest bıraktı. Üstüne çıktım. Aleti seksime girdiğinde, ileri geri sallandım ve üzerine yerleştim.

"Declan?" King sordu.

Ona şaşkın şaşkın baktım.

King sırttı. "Merak etme, her dakikasına bayılacaksın."

Declan arkama yerleşti ve beni Gunnar'ın göğsüne uzanmaya teşvik etti. Sonra Declan'ın siki kıcıma girdi ve ben nefesimi çektim. Hem o hem de Gunnar içimde hareket ettiler ve bir başka doruk noktası üzerime gelirken battaniyeye .

King yanıma . "Emmek mi, okşamak mı?"

Ona ters ters baktım. Gülümsedi ve bana bir öpücük kondurdu. Kıkırdadım. "İnme."

Declan ve Gunnar hareket ederken onun sikini elimle kavradım ve okşadım.

Böyle bir zevkin var olduğuna inanmak zordu ve benim orgazmım tekrar vurduğunda, üç adam da serbest bırakılmalarını paylaştı. Hepimiz tatmin olduktan sonra birbirimizin yanına uzandık ve ortak sevişmemizin ardından gelen ışıltının tadını çıkardık.

Üçüyle de yaşadığım kadar tutkuyu hiç hissetmemiştim ve üçünü de seçmekle doğru bir seçim yaptığımı anladım.

"Sizi seviyorum çocuklar," dedim iç çekerek.

Kapı çalındı. Nefesimi içime çektim ve anında babamın diğer tarafta olduğunu, içeri dalmak ve beni hayatımın en iyi seksinin ardından yakalamak için beklediğini düşünerek endişelendim. Neden üç erkekle birlikte yatakta olduğumu açıklamaya hazır değildim. Önce Declan gerindi ve yataktan kalktı.

"Ben bakarım," dedi pantolonunu geri çekip gömleğini giydikten sonra diğer tarafta kimin olduğunu görmek için kapıyı açtı.

Kaşlarını çattı ve hâlâ yatakta onu izleyen üçümüze baktı. Diğer ikisini bilmiyordum ama nefesimi tuttum.

Lütfen babam olma... Lütfen babam olma, diye kafamın içinde defalarca tekrarladım.

"Bu King için," dedi sonunda.

Tuttuğum nefesi bıraktım ve dikkatimi, yüzündeki ifadeye bakılırsa son derece şaşkın görünen King'e verdim. O da yataktan fırlamadan önce kısa bir süre bakışlarımı karşıladı. O da kapıya doğru giderken giyindi ve dikkatini kapıda duran kişiye verdiğinde gözleri büyüdü.

"Cal!" diye neredeyse bağıırıyordu. "Yaşıyorsun!"

SONSÖZ: CALVIN

Oraya vardığımda ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum. Ancak Chateau Bois'nin King Heller'dan başkasına ait olmadığını duyduğumda, onu ziyaret etmekten kendimi alamadım. Aslında, hayatım muhtemelen buna bağlıydı. Öldüğünü sanıyordum. Tabii ki ölmüş olmalıydım. Ve çok daha önce.

Ama ben kaçıyordum, saklanıyordum.

Devasa yapının lobisine adım attığımda etrafımı gözden geçirdim. Asla çok dikkatli olamazdım ve o kadının elinin nereye kadar uzandığını bilemezdim. Güvenlik yoktu, bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. Tüm bu beklenmedik yan yolculuğun en iyi yanı, en azından birkaç gün boyunca o kadının radarına yakalanmayacak olmamdı.

İşçilerden birkaçının bana şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir bakış attığını fark ettim.

Tabii ki yaparlardı. Onları suçlayamazdım. Ne de olsa tepeden tırnağa kan, kir ve Tanrı bilir daha nelerle kaplıydım. Az önce kapılarına gelen canavarlığı fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Şüpheli bakışlara gözlerimi resepsiyona diktim ve oraya doğru ilerledim. Buradaydım ve eski bir arkadaşımın yeniden bağlantı kurmamın önünde hiçbir engel yoktu.

Kapıcı yüz hatları buruşmadan önce bana kısa bir süre baktı ve bakışlarını tekrar üzerime dikti. Rozetindeki isim şöyleydi

Adam.

Tezgâhın diğer tarafında dururken başımla selam verdim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, sesi cüssesinin aksine oldukça ergen çıkıyordu. Çocuk yaşına göre uzun boyluydu. Ve biraz da sıska sayılırdı. Birkaç yıl daha büyürse boy atacaktı.

"King'le konuşmam gerek," dedim. "Sanırım bu güzel müessesenin sahibi o. Beni ofisine yönlendirebilir misiniz?"

Çocuk kekeledi. Yeni olmalıydı. "Sen kimsin?" "Eski bir arkadaşım," dedim ve öylece bıraktım.

Görünüşüme son bir kez baktı ve ürpermek için kendini zor tuttu. "Bir dakika."

Koridorda gözden kayboldu. Köşeye doğru yürüdüm ve onu dikkatle izledim. Benzer bir senaryoyla ilk kez karşılaşmıyordum ve bu kesinlikle son olmayacaktı. Yine de hislerim yüksek alarmdaydı.

Adam duvarları temizleyen yaşlı bir kadının yanına koştu. Konuştukları her şeyi duyamadım ama özünü anladım. Görünüşümle zavallı adamı alarma geçirdim ve şimdi King müdürle birlikte olduğu için ne yapması gerektiğini merak ediyor.

Bunun neden bu kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Neyse, kadın Adam'a bir şey söyledi ve Adam arkasını dönüp lobiye yöneldi. Bunca zamandır orada bekliyormuş gibi davranarak tezgâha yaslandım. Adam yanıma yaklaştı.

"Beni takip edin," dedi.

Başımı salladım ve onu takip etmeden önce birkaç adım öne çıktım. Sonunda bir kapıya vardık. Kapıcı kapıyı çaldı ve kapı yataktan yeni kalkmış gibi görünen bir adama açılmadan kısa bir süre önce bazı itiş kakışlar oldu.

"Evet?" dedi adam.

Adam, kapıcı, "Bu adam Bay Hughes ile konuşmak için burada. Heller."

Kapının arkasından baktı. "Bu King için." Rahat bir nefes aldım.

Adam izin istedi ve ben de King'in gelmesini bekledim. Geldiğinde yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Cal! Yaşıyorsun!" diye bağırdı.

Güldüm. "Ben de seni gördüğüme sevindim kardeşim."

"Kardeşim?" dedi kapıyı açan adam, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve buz mavisi gözlerini King'in kafasının içine dikmiş bir halde.

King onunla yüzleştirdi. "Declan, bu Calvin Harrington. Savaşta beraberdik."

Declan bana doğru bir kez başını salladı. Ben de aynısını yapmayı uygun buldum.

"Sizi içeri davet ederdim ama hanımım daha yeni giyiniyor." Birkaç dakikalığına kapının arkasına saklandı ve sonra tekrar ortaya çıktı. "Hadi seni hazırlayalım."

King salonda bana katıldı ve ailesinin otele dönüştürülen şatosunun labirentinde yürüdük. Neredeyse başım dönecek ve tüm dönemeçlerin izini ama son zamanlardaki hayatım sayesinde bunun olmasına izin vermedim.

"Ne oldu?" King sordu. "Öldüğünü sandım."

Başımı salladım. "Özür dilerim. Benim de bunun için iyi bir açıklamam var ama fazla zamanım yok."

King adımlarının ortasında durdu ve yüzünü bana döndü. "Ne oldu?" "Camelia. Kafamın peşinde," dedim.

King dudaklarını birbirine bastırdı. "Onları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun, değil mi?"

I sırıttı. "Aww, ama Ben sadece olarak Şaşırdım olarak sen bir kadını kendiniz idare ettiniz."

"Benden ne istiyorsun?" King sordu. "Burada istediğin kadar saklanabilirsin. Seni burada bulamaz. O ya da adamları."

Başımı salladım. "Hiç uzun kalmam. Ama bir duş ve biraz dinlenme harika olur."

"Başka bir şey söyleme," dedi. "Beni takip edin."

Bir banyo sonra, doğu kanadındaki salonda bir kanepeye oturmuş, önümdeki masanın üzerinde duran gümüş tepsiden meyve, sebze ve lezzetli bir rosto yiyordum. King kanepelerden daha küçük olanına oturdu, öne doğru oturdu ve her şeyi sorguladı.

"Buradan nasıl canlı çıkabildin?" King sordu.

Omuz silktim. "Hâlâ bunu çalışıyorum."

Başını iki yana salladı. "oturduğuna inanamıyorum.

Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"İster inanın ister inanmayın, kaçak kalmak sizi birilerini tanıdığınız yerlere gitmekten alıkoyuyor. Seni tehlikeye atmış olabilirim ama yardımına ihtiyacım var. Güvenebileceğim başka kimsem yok."

King başını salladı, gözlerinde ciddi bir parıltı vardı.

" söyle." "Benimle birlikte Camelia'yla savaş," dedim basitçe.

King yutkundu ve sonra boğazını temizledi. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama bir kolum eksik. Bu da dövüşmeyi çok zorlaştırıyor."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Açıklamak ister misin?"

Bakışlarını bana dikti. "O bina çökmeden önce hayatını kurtarmaya çalıştım. Kolum ezildi. Herkes enkaz altında kaldı ve öldü. Diğer herkes."

Suçluluk duygusu sistemime doldu. "Çok özür dilerim. Keşke bilseydim."

King başını sallayarak, "Burada, karşımda olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi.

"İnan buna dostum. Ben buradayım. Yaşıyorum ve ete kemiğe büründüm," dedim gülümseyerek.

"Ne oldu?" King sordu. Koltuğuna geri yaslanırken kahverengi gözleri benimkilere yerleşti.

"Üç hafta sonra bir tıbbi tesiste uyandım, oraya nasıl gittiğim ya da diğerlerine ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ertesi gece Camelia'nın daha fazla takipçisi bana saldırdı. O zamandan beri kaçıyordum," dedim anıları hatırlayarak. "Kafamın peşinde olduğunu biliyordum. Sadece bana ulaşmak için diğer herkesi bu kadar rahat öldüreceğini düşünmemiştim."

King, "Ne yapabileceğime bakacağım," dedi.

O iyi bir adamdı. Umarım bu süreçte onu öldürtmemişimdir. Camelia, onu sevmediğim için aşağılanan bir kadındı. Seksin muhteşem ötesi olduğu kesindi ama ben seksten daha fazlasını istiyordum. Bu Camelia'nın sahip olmadığı bir şeydi.

Tabii ki, ağız sikimi çevrelediğinde bunu düşünmemiştim.

O bir cadıydı. Ve beni lanetlemek ya da uydurduğu kâbuslarla başıma bela olmak yerine -ki eminim ki bir sürü kâbusu vardı- koleksiyonu için kafamı istiyordu. bunu bildiğimi bilmiyordu. Ve benim kubbemın onun koleksiyonuna eklenmesi ölümden daha kötü bir kaderdi.

"Teşekkür ederim kardeşim," dedim. "Yardımlını hak etmediğimi biliyorum ama minnettarım."

King oturduğu yerden kalktı ve bana gülümsedi. "Ve grubu tekrar bir araya getirme fırsatını kaçırayım mı? Asla."

Gövdemin içinde garip bir heyecan topu yanıyordu. Takım bir araya mı geliyordu? O zaman cehennemde bir kar topu kadar şansım olabilirdi.

Ayağa kalktım ve King'in uzattığı elini tuttum. Normalde yaptığı gibi beni kendine çekti ve sırtıma bir tokat attı. "Ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Sen biraz dinlen. Uyandığında her şeyi bilmek istiyorum."

"Ben de öyle," dedim ve King'in kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkışını izledim.

Derin bir nefes alırken etrafıma bakındım. Buraya bubi tuzağı kurma zamanı.

Bir saat sonra nihayet uzanmaya hazırdım. Ama yatağa oturup parmaklarımı düz sarı saçlarımanın arasından geçirdim ve yere baktım. "Seni lanet olası aptal."

"Kendinle böyle mi konuşuyorsun," dedi Milo görüş alanına girerken.

"Güzel, hâlâ buradasın," diye mırıldandım.

"Doğal olarak," dedi, kedi gözleri odayı dolduran loş mum ışığında parlıyordu.

Tuzaklarımdan birine yaklaştı ve ipi kopardı. Tısladım.

"Bunların hiçbirini patlatmasan olur mu?" Tersledim.

Bana baktı. "Arkadaşına gerçeği söylemedin. Bunun nedenini merak ediyorum."

Ona ters ters baktım. "Sen anlamazsın. Bu konuda o anlamaz."

Kendini yatağın köşe direğine doğru uzattı. "Hayır mı?"

Öfkelendim. "Ben biraz uyuyacağım. Sana da aynısını yapmanı öneririm."

"İyi. Tamam," dedi ve yatağa sürünerek uzandı. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğin sürece sorun yok."

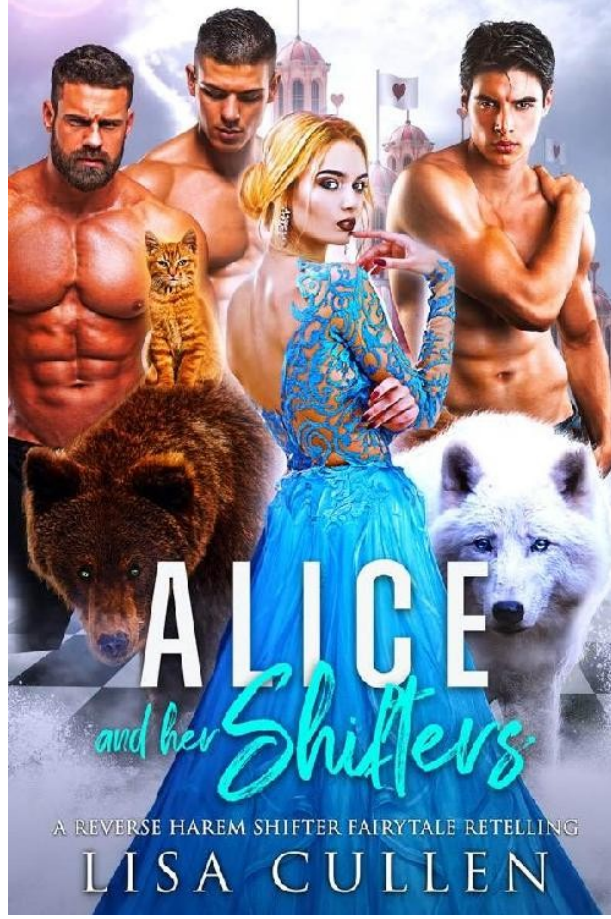
Gözlerimi devirdim. "Sanki unutmama izin verecekmişsin gibi." "Doğru," dedi. "Tatlı rüyalar."

Milo'nun sorusunu düşündüm. Muhtemelen King'e tüm gerçeği anlatmalıydım. Camelia kafamın peşindeydi. Ne de olsa onun kalbini kırmıştım. Ama King'in bilmediği şey, onun tacını çalmaya çalıştığım ve şimdi, görünüşe göre sadece benim ulaşabileceğim bir yerde onun için bir şey çalmak üzere idam edilmeme dakikalar kala beni hapisten kaçırdığı için bir Cheshire kedisine borçluydum.

Ve King yardım etmeyi kabul etmişti.

İlginizi çekti mi? Calvin'in hikayesini bu serinin bir sonraki kitabında okumaya devam edin.

Sıradan bir geceydi... Ta ki öyle olmayana kadar.

Yadigâr bir tılsım bana sihir verdi.
Sihir ve tılsımın gücünü kendileri için isteyen **korkunç derecede
güzel üç adam.**
Laneti bozmak ve barış getirmek için beni yabancı bir ülkeye kadar
kovaladılar.
Bu tepetaklak olmuş dünyada, başım bir sürü belada ve bir sürü
cızırtılı, sıcak zevk içindeyim.

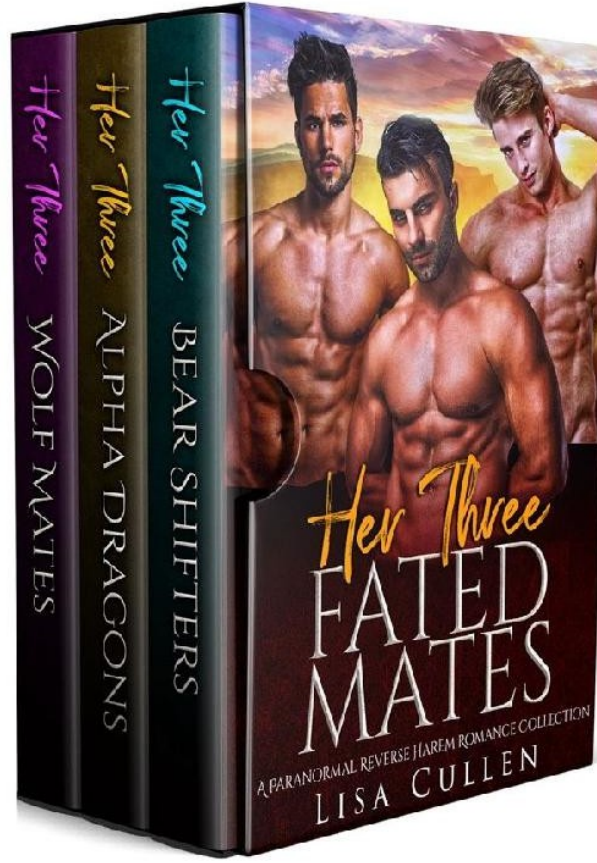
Eve dönmek için kırmızı cadı Camelia'yı yenmem gerekiyor.
Ama üç adamım kafalarını kaybederse plan pek işe yaramayacaktı.
Bir sonraki hıçkırık şimdi kırmızı cadı benim gücümü istiyor.

Bir ihanet her şeyi sorgulamama neden oldu.
Ancak tüm cevapları içerebilecek bir kehanet var.

Kindle Unlimited'ta kopyanızı buradan alın.

ÜÇ KADER ARKADAŞI (SNEAK PEEK)

**Çok Satan Üç Buharlı Şekil Değıştiren Romanı Tek Bir Kutu
Setinde!**

Büyüyen Ayılar, Tıslayan Ejderhalar, Uluyan Kurtlar... ve nefesinizi tutun, çünkü üçlü olarak geliyorlar.

Başa çıkmak için çok mu fazla?

Bebeğim, daha yeni başlıyoruz.

Bu kutu setine dahil olan kitaplar:

1. Onun Üç Ayı Değiştiricisi
2. Üç Alfa Ejderhası
3. Üç Kurt Arkadaşı

BU KİTAP 18 YAŞ ÜSTÜ OKUYUCULAR İÇİN HAZIRLANMIŞTIR.

ÖNSÖZ: ADIRA

Orman açıklığındaki büyük bir kütüğün üzerine çöktüm ve kendimi başka bir zorluğa nasıl soktuğumu merak ettim. Kaybolmuştum. Üzerimdeki yapraklı gölgelik, zaten batmakta olan güneşin büyük bir kısmını kapatmıştı. Hava serinlemeye başladığı için titriyordum.

Maceram yeterince masum bir şekilde başlamıştı. Bu sabah, tezim üzerinde çalışmaya başlamadan önce kısa bir yürüyüşe çıkmaya karar vermiştim. Yaptığım hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Kendimi küçük dairemde kafese kapatılmış bir hayvan ile Stretch Armstrong bebeğinin birleşimi gibi hissediyordum. Tüm bu stres yüzünden kafamın patlayacağından ciddi ciddi endişeleniyordum.

Ailem beni tek bir yöne doğru çekiyordu. Annem ve babam biraz eski kafalıydı. Kendi dairemin olması ve okula gidip botanik ağırlıklı biyoloji doktorası yapmam konusunda pek emin değillerdi. İyi bir adamla tanışmam, yuva kurmam ve çocuk yapmaya başlamam gerektiğini düşünüyorlardı.

Bir gün aile sahibi olmayı umuyordum. Ancak şimdilik diplomamı almaya ve ardından tıbbi ve yenilebilir botanik alanında kariyerime başlamaya odaklanmak istiyordum. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyordum.

Okul beni başka bir yöne çekiyordu. Ailem beni her zaman yemeğe ve bir arkadaşının oğluyla tanışmaya davet ederken (her zaman tanışmamı istedikleri ve hoşlanacağımdan emin oldukları "iyi bir çocuk" vardı) yapmam gereken araştırmalar vardı. Son teslim tarihleri

sürekli başımın üzerinde asılı duruyor, omuzlarıma zaten yerleşmiş olan ağırlığa taşlar ekliyordu.

Bir laboratuvarında stajyer olarak çalıştım. Programıma uyma konusunda çok iyidiler ama sadece orada zaman ödeme yapıyorlardı. Annem ve babam okul harcı, evim ya da başka bir şey için bana yardım etmeyi reddettiler çünkü benim için planladıkları hayat yolunu seçmiyordum. Bu da işte çok zaman geçirdiğim anlamına geliyordu.

Ayrıca geceleri ve hafta sonları bir kulüpte çalışarak para kazanmaya çalışıyordum. Perşembe, Cuma ve Cumartesi geceleri orada çalıştım. Bahşişler genellikle oldukça iyiydi, bu yüzden vardiyaları asla geri çevirmedim.

Diğer uzvum ise arkadaşlarım tarafından çekiliyordu. Onları seviyordum ama benim sahip olduğum sorumluluklara sahip değillerdi. Çoğu hafta sonlarını parti yaparak ve içerek geçiriyordu. Benimki ders çalışmak ve kulüpte vardiya almaktı. Zaman zaman onlarla dışarı çıkma ya da partilere gitme davetlerini geri çeviriyordum. Zaten benim tarzım değildi. (Ön sırada oturuyordum ve bazı insanların birkaç kadeh içtikten sonra nasıl davrandıklarını görebiliyordum). Ancak, yapacak çok fazla işim olmasaydı yine de arada bir dışarı çıkabilirdim.

Yapılacaklar listesindeki maddeler kafamın içinde dönüp dururken ve ne yöne döneceğimi bile , "boş ver hepsini" demeye karar verdim ve temiz hava almak ve zihnimi boşaltmak için yürüyüş parkurlarına gittim.

Çok fazla yürüdüğüm için patikaları iyi biliyordum. Mola vermem gerektiğini anladığımda kendime tanıdığım tek ayrıcalık buydu. Bu dağın her yerinde bulundum - patikalarda. Kesinlikle yön duygum yok, bu yüzden patikalardan çıkmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Dikkatli olmazsam dolabımın içinde kaybolabilirdim.

Ancak bu özel günde dikkatim dağılmıştı. Daha önce fark etmediğim bazı çiçekli çalılar vardı, bu yüzden yaklaşık yarım saniye durakladıktan sonra patikadan ilk adımı attım. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Çok geçmeden, patikadan birkaç adım attığımı, çiçekli çalıların çizgisini takip ettiğimi ve sonra daha fazlasını keşfettiğimi, burada ve orada birkaç dönüş yaptığımı keşfettim.

Sonunda yönümü bulmak için başımı kaldırdığımda, patikanın yakınında olmadığımı görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Denedim

Nerede olduğumu ve her şeyin neye benzediğini not ettim ve sonra adımlarımı takip etmeye çalıştım.

Bu pek de iyi sonuçlanmadı, çünkü kendimi tanımadığım, tamamen farklı bir yerde buldum. Ormanda kaybolan ve sonunda akıl hastanesinden ya da cezaevindeki idam koğuşundan kaçan bir ya da daha fazla seri katille karşılaşan kadın ya da bir grup insanla ilgili tüm korku filmlerini hatırladıkça ürperdim.

Zihinsel olarak başımı sallayarak kendime aşırı dramatik olmayı bırakmamı söyledim. Bir yolunu .

Güneşin batmakta olduğunu ve batıda olacağını fark ettim.

"Tamam, düşün," dedim kendi kendime. "Yürüyüşe başladığımda yüzüm güneşe dönüktü, yani doğuya gidiyordum. Eğer batıya gidersem," diye düşündüm, "sonunda bir patikaya ya da tanıyabileceğim bir yere gelmeliyim."

İlk başta bu harika bir düşünce gibi geldi. Sonra, muhtemelen patikadan epeyce uzaklaşmış olduğumu fark ettim. Tek bildiğim, dağın diğer tarafında ya da en azından rotadan birkaç mil uzakta olabilirdim. İstedığım kadar batıya yürüyebilir ve arabamı bıraktığım park yerine varamayabilirdim. Bildiğim tek şey, yıllık yapan bir grup seri katilin kamp alanına varabilirdim.

Yüksek sesle inledim ve yere düştüm. *Adira, topla kendini.*

Boğazım sanki kapanıyor ve ciğerlerim hava almak için savaşıyormuş gibi hissediyordum. Kalbim saatte bir milyon mil hızla çarpmaya ve tüm vücudum titremeye başladı. Dünya etrafımda daireler çizerek dönmeye başladı. Başım döndü, sersemledim ve midem simit gibi bükülürken kusacağımı sandım.

Bu çapta bir panik atak yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Gözlerimi kapattım, burnumdan dört saniye boyunca nefes aldım, dört saniye boyunca tuttum ve ağızımdan verdim. Nefesime odaklanmak, daha da artmaya başlayan paniği yönlendirmeme yardımcı oldu.

Sonunda gözlerimi açtım ve etrafımı gerçekten görmeye, anlamaya ve bir plan yapmaya çalıştım. Etrafıma bakarak nereden gelmiş olabileceğimi çalıştım, böylece adımlarımı geri takip etmeye çalışabilirdim.

Sorun şu ki, düşen ışıkta tüm ağaçlar aynı görünüyordu. Bir dağ adamının ne yapabileceğini düşünerek yere baktım. Üzerlerinde ayak izleri varmış gibi görünen bazı yapraklar görmek beni çok sevindirdi.

Burada bir şey yok.

Hansel ve Gretel masalını ve Hansel'in eve dönüş yolunu bulabilmek için ormanda yaptıkları yürüyüşü nasıl işaretlediğini düşündüm. Çantamı karıştırırken bulabildiğim en iyi şey bir ruj tüpüydü.

Hiç yoktan iyidir.

Bana en yakın olan ağaçları işaretledim. En azından, çoğu insanın kaybolduğunda yaptığını duyduğum gibi daireler çizip çizmediğimi anlayacaktım. Bazı nedenlerden dolayı, insanlar kaybolduklarında sürekli olarak baskın taraflarına doğru dönme eğilimindedirler. Benim için, solak olduğum için, büyük sol daireler çizerek yürürdüm.

Harika. Şimdi, ben bir NASCAR pistiyim.

Kendi aptalca şakama güldüm ve sonra harekete geçebileceğime karar verdim. Denemek zorundaydım.

Ayak izlerimi seçmeye o kadar konsantre olmuşum ki, başladığım yere geri döndüğümü fark edene kadar etrafımdaki başka hiçbir şeye dikkat etmedim. Ağaçlara sürdüğüm küçük ruj izlerini zar zor seçebiliyordum.

Güneş kaybolmuş, gökyüzü solan turuncu ve sarı ışıklarla kaplanmış, ağaçların arasından uzun gölgeler saçıyordu. Ay diğer tarafta ortaya çıkıyordu ve ilk yıldızların belirmeye başladığını görebiliyordum.

Gece üzerime çökmüştü. Hava soğuktu ve ben kaybolmuşum. Çantama koyduğum birkaç şişe su dışında yanımda hiçbir erzak yoktu. Burada uzun süre kalmayı planlamamıştım, bu yüzden ne yiyeceğim ne de ceketim vardı.

Soğuk gece havası gömleğimin içinden başlayıp tüylerimin diken diken olmasına neden olurken ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdirdim.

Şimdi ne olacak?

Sırtımı bir ağaca dayayarak yere oturdum ve panik yapmamaya çalıştım.

Amerikan yerlisi bir kadın ne yapardı?

Bu soru için kendime güldüm, çünkü Kızılderili bir kadın en kaybolmazdı.

Su ve barınak benim iki önceliğimdi. Kazacak ya da kesecek hiçbir şeyim yoktu. Legolarla ya da Lincoln Logs'la hiç oynamadım.

Eve döndüğümde yapacağım ilk şey hayatta kalma rehberleri almak olacak.

Suyu dinlemeye odaklanmaya çalıştım. Suyu bulabilirsem ya onu takip edebilir ya da sabaha kadar oyulacak bir yer bulabilirdim.

Keşfettiğim şey çok fazla gürültü oldu. Ormanın geceleri bu kadar gürültülü olacağını asla tahmin edemezdim. Bunu hiç düşünmemiştim ama düşünseydim, tüm hayvanların geceleri de uyuduğunu varsayardım.

Kurbağaların, farklı kuş türlerinin ve pek çok farklı böcek türünün sesini duyabiliyordum. Esinti ağaçlardaki yaprakları hışırdatıyor, bu da yakınlardaki bir suyun sesine benziyordu.

Örgümden kaçan uzun sarı saçları sabırsızca yüzümden uzaklaştırarak odaklanmaya çalıştım ama su sesi gibi bir şey duyamadım.

Bu noktada iki seçeneğim olduğunu düşündüm. Birincisi, gece boyunca yürümeye devam edebilir ve takip edecek bir patika ya da su bulmaya çalışabilirdim. Aşağı doğru inmeye devam edersem bir şeyler bulma ihtimalim yüksekti. Ancak hava karanlıktı ve ay ile yıldızlar parlak olsa da ağaçlar ışığın çoğunu filtreliyordu. Sakar biriydim ve havaya takılıp düşebilirdim. Taşların ve dalların ne yapacağını hayal bile edemezdim. Şansım yaver giderse bir dala takılır ve kendimi bir vadide kırık bir bacakla bulur ve açıkta kalarak ölürdüm.

İkinci seçenek, gece havasından ve gece yarısı peşime düşebilecek yırtıcı hayvanlardan korunmak için içine girebileceğim çalılar bulmaktı.

Atıştırmalıklar. Sonra, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte dağdan aşağı inmeye başlayabilirdim.

İki seçenek de kulağa hoş gelmiyordu ama iki numara biraz daha iyi görünüyordu.

Düşüncelerim, birkaç çubuğun kırıldığını ve yakındaki bitkilerin arasından gelen büyük bir şeyin hışırtısını duyduğumda kesildi. Aslında birden fazla büyük şey geliyor gibiydi.

Bir ayı ya da kurda yem olmak istemediğim için (kokumu alabileceklerini düşünmeden) bulabildiğim en yakın büyük çalılığa daldım, etrafımdaki tüm dalları ve yaprakları çekerek beni saklamasını umdum.

Gözlerimi sıkıca kapattım, çünkü beni parçalamaya gelen korkunç canavarın ne olduğunu görmek istemiyordum. Sonra, içgüdülerim bana bilmem gerektiğini söyledi, bu yüzden gözlerimin beyazlarının görünmesini istemeyerek onları kk yarıklara kadar açtım.

Büyük yaratıklar gittikçe nefesimi tuttum.

Bu seksi, buharlı PNR ters harem ta okumaya devam edin.romantizm koleksiyonunu Kindle Unlimited'

DAHA FAZLA LISA CULLEN İSTER MİSİNİZ?

Dirty Paranormal Fairytale Haremland serisindeki tüm kitaplar buharlı, bağımsız, ters harem shifter romanlarıdır bir HEA ile ve Kindle Unlimited'ta okumak ÜCRETSİZ.

Kitap 1: Güzellik ve Canavarları

Kitap 2: Alice ve Şekil Değiştirenleri

3. Kitap: Goldie ve Ayıları (çok yakında) 4.

Kitap: Read ve Ejderhaları (çok yakında)

LISA'S INSIDER CLUB

Hayranlara özel bilgiler, yeni sürüm bilgileri ve ara sıra ücretsiz hediyeler için [içeriden grubuma](#) katılın. Size ASLA spam göndermeyeceğime söz veriyorum.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

